

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 35 / Hejmar 420 / Kanûn 2016

Kürdistan'daki devrim dalgası 2017'de bütün Ortadoğu'yu saracaktır

2016'da PKK'nin öncülük ettiği Kürdistan Özgürlük Hareketi sadece Kürdistan'da değil, bölgede de etkili olmaya başlamıştır. Giderek Kürdistan'daki devrimi bölgeye taşıyan gelişmeler ortaya çıkaracaktır. Eğer Önderlik çizgisine sahip olunacaksa, Önderlik çizgisi pratikleştirilecekse kesinlikle devrimi bölge halklarına ve tüm bölgeye yayma sorumluluğuyla karşı karşıya olduğumuz açıktır. 2016'da bunun çok güçlü zeminleri ortaya çıkarılmıştır. 2017'de bu zeminlere dayanarak devrimi Türkiye'ye, Suriye'ye, Irak'a ve bütün Ortadoğu'nun geneline yaymak mümkündür. Yani Türkiye'nin, Suriye'nin, Irak'ın ve İran'ın demokratikleşmesi, bu temelde Kürt sorununun çözümü ve bu çözümler temelinde ortaya çıkacak demokratik güç ve sinerjiyle buralardan başlayarak bütün Ortadoğu'yu demokratikleştirecek bir demokratik devrim dalgası giderek bütün Ortadoğu'yu saracaktır.

> 2-9

Partimizin 39. mücadele yılı Şehîd Çiyager tarzı militanlığı yaşamsallaştırma ve zafere taşıma yılı olacaktır

PKK Yürütme Komitesi

Önderlik öncülüğünde gelişen parti mücadelemizin bugüne kadar tarihin çöp sepetine attığı tüm faşist iktidarlar, hükümetler ve tüm sistemler gibi AKP de büyük yenilgiyi yaşayarak tarihin çöp sepetine atılacaktır. Bu anlamda özgür yaşam amacımızı zafere taşımak, faşist iktidarları yerle bir etmekten ve Kürdistan halkının hak ettiği özgür toplum yaşamını demokratik ulus perspektifiyle inşa etmekten ve tüm bölge-dünya halklarıyla birlikte yaşamasını sağlamaktan başka bir anlamlı yaşam seçeneği yoktur. 39. direniş yılımız, faşist iktidarcı sistemlerin büyük yenilgi ve çöküş yılı olacaktır.

> 10-13

2017 yılı kadınların birleşik direnişle özgürlüğe yürüdüğü bir yıl olacaktır

Besê Hozat

Kürdistan Kadın Özgürlük Mücadelesi'nde 2016 yılı çok büyük gelişmelerin ve direnişlerin yaşandığı bir yıl olma özelliği taşıyor. Özgürlük mücadelesinin, demokratik ulus paradigmasının bölgeselleşmesinde ve evrenselleşmesinde Kürt kadınının direnişi belirleyici bir rolün sahibidir. Dünya, Kürt halkını ve haklı davasını Kürt kadınının onurlu direnişiyle daha fazla tanıdı. Dünya toplumu, özgürleşen, mücadele ettikçe daha da güzelleşen, örgütlendikçe ve iradeleştikçe daha da yücelen özgür kadın gerçeğiyle tanıştı. Kürt kadınının özgürlük direnişi dünya kadınları açısından derslerle ve büyük başarılarla dolu yeni bir tarih yarattı.

> 14

Bugün yaşanan katliamlar Maraş Katliamı'nın devamıdır

Cemal Şerik

> 27-28

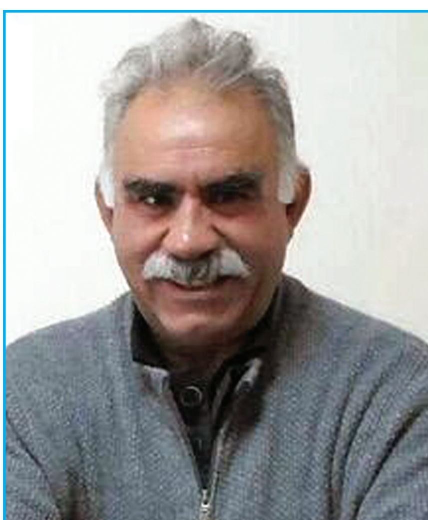
Önderliğimize yönelik yeni bir uluslararası imha konsepti devrededir

Jiyan Lava

> 15

Benim buradaki ölümüm yüz yıllık Türk-Kürt savaşı demektir

Rêber Apo'nun İmralı notlarından derleme

Şu anda gördüğünüz gibi ayaktayım. Ama bu benim sağlık sorunum yok anlamına gelmez. Asıl önemli olan benim buradaki güvenliğimdir. Gladio bile bana yönelebilir. Ben İmralı'da ölmem, öldürülürüm. Devlet burada bana ne kadar özenli yaklaşırsa yaklaşsın, bu beni burada yaşatarak idam etmektir. Bu öldürümdür aslında. Bir MHP'li vekil de aynen böyle demişti. Bu siyasal anlamda bir sağlık sorunudur. Burada geçen on yıldan sonra bu artık bir öldürüm olur.

Bakın, beni buraya kapattılar ama her gün giderek güçlendim, büyüdüm. Ya beni öldürecektiniz ya da böyle rehine gibi tutmayacaksınız!

> 16-20

Arap ve Kürt halklarının direniş geleneği ortaklaşırsa Ortadoğu Devrimi kesindir

Enes Pir

Arap ve Kürt halklarının devrimci direniş geleneği zenginliklerle doludur. Bu değerler akan nehir gibidir. Ancak önünde setler, bentler ve yalanlardan kurulmuş barajlar vardır. Egemenlerin lehine kurgulanan bu dünyanın bentlerini, duvarlarını yıkmak, coşkun akan bir nehir gibi olmayı gerektirir. Halklar, ortak zihniyet ve stratejide buluşunca, siyasetin zenginliği ve esnekliği, devrimci demokratik birliktelikleri güçlendirecek ve Demokratik Ortadoğu'nun inşasında Kürt, Arap ve tüm bölge halklarının ortaklaşmasını sağlayacaktır. Rojava Devrimi'nin yarattığı değerler üzerinden bugün gelişen Kuzey Suriye Federasyonu, halklar arası ortaklaşma ve demokratik birliğin somut göstergesi ve modelidir.

> 21-23

Kürt diplomasisi radikal bir durum değerlendirmesine ihtiyaç duymaktadır

Nazê Beran

Kürt diplomasisinin cevaplaması gereken önemli bir soru; Kürtlerin bölgesel ve küresel güçlerin iktidar çatışmasındaki pozisyonudur. Avrupa'daki halkımız, sahip olduğu yüksek politik bilinçle 2016 yılında yorulmadan eylemlerle siyasete hem dahil olmuş hem de müdahale etmiştir. Bu oldukça önemli ve paha biçilmezdir. Bununla özgürlük davasını uluslarası gündemde tutmak için sürekli eylem yapmıştır. Fakat bu gücün daha fazla sonuç alıcı olması için diplomasi faaliyeti yürüten Kürt kurumlarının hedef ve amaç konusunda daha uzun vadeli bir strateji takip etmesi gerekir. Diplomasiyi, salt insan hakları ihlali üzerinden yürütmek sürecin gerisinde bir pozisyonda olmak demektir.

> 24-26

Kürdistan ve Ortadoğu'daki gelişmeler 2017 yılını devrimci hamle yılı haline getirecektir

Cemil Bayık

> 'Eğer Önderlik çizgisine sahip olunacaksa, Önderlik çizgisi pratikleştirilecekse, Önderlik çizgisini pratikleştiriyoruz, diyeceksek kesinlikle devrimi bölge halklarına ve tüm bölgeye yayma sorumluluğuyla karşı karşıya olduğumuz açıktır. 2016'da bunun çok güçlü zeminleri ortaya çıkarılmıştır. 2017'de bu zeminlere dayanarak devrimi Türkiye'ye, Suriye'ye, Irak'a ve bütün Ortadoğu'nun geneline yaymak mümkündür.'

2016 yılı sadece Kürdistan halkı ve Türkiye için değil, tüm Ortadoğu için çalkantılı ve savaş içinde geçen bir yıl oldu. Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı'nın etkileri tüm dünyada görüldü. Hatta Ortadoğu'daki savaşın siyasi etkileri Avrupa'ya kadar yansıdı, Avrupa'daki siyasal gelişmeleri etkiledi. Bu yönüyle Kürdistan, Türkiye, Ortadoğu ve dünyadaki tüm gelişmeleri Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı ekseninde değerlendirmek gerekmektedir. Ortadoğu'daki gelişmeler artık tek tek ülkeleri ilgilendiren bir durumdan çıkmış, bir bütün olarak Ortadoğu'yu ilgilendiren hale gelmiştir. Herhangi bir ülkedeki gelişme kesinlikle Üçüncü Dünya Savaşı'yla bağlantılıdır. Mevcut durumda Ortadoğu'da süren savaşla bağlantılı olmayan tek bir gelişme, tek bir siyasal ilişki, ittifak ve çatışma durumu yoktur. Her gelişmeyi Ortadoğu'daki Üçüncü Dünya Savaşı'yla değerlendirmek gerekmektedir.

Ortadoğu'da, soğuk savaş döneminde kurulan siyasal dengeler ve bu dengelerin üstüne oturan statükolar yıkılmıştır. Özellikle 1990'lı yılların başında Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte eski dünya dengeleri dağıldığı gibi, dünya dengelerinin temel olarak oturduğu Ortadoğu'da siyasal dengeler ve bunun üzerinde şekillenen statüko da darmadağın olmuştur. Şu bir gerçekliktir ki; sömürünün, baskının, iktidarın, devletin olduğu bir dünyada eski dengeler yıkıldığında yeni dengeler mutlaka bir savaşla sağlanır. Bu savaşa, bu mücadeleye birçok güç dahil olur. Bu savaşın sonucunda yeni dengeler ve bunun üzerinde oluşan statükolar ortaya çıkar. İşte bugün Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı sadece Ortadoğu'nun değil, dünyanın genel olarak siyasal dengelerini ve önümüzdeki on yıllardaki statükoyu belirleyecektir.

Kuşkusuz hiçbir statüko mutlak değildir. Statükolar görecelidir. Ama yine de belirli bir mücadele sonucu ortaya çıkan statükolar belli bir dönem sürer. Yeni dengelerin oluştuğu dönemler bir yönüyle de nispi barış süreçlerinin olduğu dönemlerdir. Daha doğrusu savaşların düşük yoğunluklu, mevzii sürdüğü dönemlerdir. Ama eski dengelerin yıkıldığı, yeni dengelerin arandığı süreçler ise savaşın topyekun bütün siyasi güçleri içine aldığı bir savaş biçiminde geçmektedir.

Günümüz dünyasının koşullarında savaşın karakteri de değişmiştir. Zaman ve mekan bilimsel teknik devrimler temelinde farklılaştığı için, dünyanın bütününde savaşma yerine, dünyanın belli bir bölgesinde savaş yürütme eski çağların durumuna göre daha onaklı hale gelmiştir. Küreselleşen dünya, aynı zamanda bölgeleri de küreselleştirmektedir. Bölge sorunlarını küreselleştiren, yerel durumdan çıkaran bir özellik arz etmektedir. İnsanlık tarihi boyunca da Ortadoğu siyasal dengelerin kurulduğu temel merkezdi. Küreselleşen dünyada bu daha da öne çıkmıştır. Her şeyden önce bunu görmek gerekir. Bu bakımdan Üçüncü Dünya Savaşı, Ortadoğu'da sürmektedir. Ortadoğu'da savaşın alacağı yön, dengeler ve statü tüm dünyadaki dengeleri ve statükoyu önemli oranda belirleyecektir.

Ortadoğu dünyanın omurilik soğanıdır

Bu bakımdan Ortadoğu'ya dünyanın omurilik soğanı demek gerçekçidir. Öte yandan Ortadoğu beş bin yıllık devletçi iktidarcı uygarlığın sorunlarının katbekat biriktiği bir yerdir. Bu açıdan Ortadoğu'da ortaya çıkan siyasal, toplumsal, kültürel ve ekonomik mücadeleler bir yönüyle de beş bin yıllık devletçi iktidarcı sistemin yarattığı sorunlarla ilgilidir. Buradaki mücadele ve çözümler de sadece mevzii ve güncel bir çözüm olmayacaktır. Çünkü güncel sorunlarla sınırlı yürütülen bir savaş söz konusu değildir. Bu coğrafyada gerçekleşen Üçüncü Dünya Savaşı, bir yönüyle de beş bin yıllık devletçi sistemin çökmesi karşısında yeni alternatiflerin ortaya çıkarılma mücadelesinin verildiği bir savaş olmaktadır. Dolayısıyla Ortadoğu'da yürütülen siyasal mücadeleleri, aynı zamanda insanlık açısından beş bin yıllık iktidarcı devletçi sisteme karşı alternatif çözümlerin arandığı mücadeleler olarak ele almak gerekmektedir. Bu açıdan Ortadoğu'daki krizi sadece güncel siyasi güçlerin ortaya çıkardığı kriz olarak görmemek gerekir. Hatta son iki yüz, üç yüz yılda Ortadoğu'ya giren kapitalist modernitenin, kapitalist emperyalizmin sorunları olarak da görmek yetersiz kalır. Ortadoğu'da yaşanan sorunların güncel ve iki-üç yüz yıllık nedenleri olmakla birlikte, esas olarak beş bin yıllık devletçi sistemin ortaya çıkardığı sorunlardır. Ya da Ortadoğu'da ortaya çıkan bu kaosu, çöküntüyü aynı zamanda devletçi iktidarcı sistemin çöküşü olarak da değerlendirmek gerekir. İktidarcı devletçi sistemin ve onun son temsilcisi kapitalist emperyalizmin ulus devlet modelinin bırakalım Ortadoğu'da sorunları çözmesi, daha da ağırlaştırdığı gerçeğinin ortaya çıkması durumu yaşanmıştır.

Dolayısıyla Ortadoğu'daki tüm sorunları anlamak için daha boyutlu ve daha kapsamlı ele almak gerekmektedir. Önder Apo, bütün sorunlara doğru çözümler üretirken, tarihsel toplumu çözümlemenin, tarihsel toplumun gelişim sürecini bir bütün olarak ele almanın doğru sonuçlara varmak için zorunlu olduğunu özellikle vurgulamaktadır. Bu açıdan, Ortadoğu'daki sorunları tespit ederken tüm tarihselliği içinde ele almak ve günceli böyle ortaya koymak gerekmektedir. Önder Apo'nun belirttiği gibi; "Tarih şimdidir, şimdi tarihtir. Şimdi içinde tarih vardır." Bunun çok iyi görülmesi gerekmektedir. Bu yönüyle sorunların kaynağını iktidarcı devletçi sistemin beş bin yıllık uygulamalarında ve onun son iki yüzyılda ortaya çıkan ulus devlet biçiminin yarattığı sorunlarda görmek gerekmektedir. Çözümünü de beş bin yıllık iktidarcı devletçi sisteme karşı, yine onun son iki yüz yıldaki modeli olan kapitalist modernitenin uzantısı olan ulus devlete karşı çözümler ve alternatifler olarak ele almak gerekir.

Ortadoğu manevi uygarlığın Batı maddi uygarlığın dünyasıdır

Kapitalist emperyalizmin Ortadoğu'ya girişi, sorunları daha da ağırlaştırmıştır. Hatta Batı, Ortadoğu'nun tarihsel, toplumsal, kültürel diyalektiğiyle çelişen bir uygarlık sistemi olduğu için Ortadoğu'daki sorunları daha da içinden çıkılamaz hale getirmiştir. Çünkü Ortadoğu manevi uygarlığın dünyasıdır, Batı ise maddi uygarlığın dünyasıdır. Maddi uygarlığın manevi uygarlık dünyasına girmesi, sorunları ağırlaştırmaktan, çıkmaza ve çözümsüzlüğe sokmaktan başka bir sonuç vermemiştir. Diğer yandan; Ortadoğu'da sorunları ağırlaştıran sınıflı, sömürücü, devletçi, iktidarcı zihniyetle de bir yere varmak mümkün değildir. Hatta devletlerin, iktidarların ilk çıktığı coğrafya olarak sorunların kökleşmesi nedeniyle sorunların ve çözüm yollarının burada daha zahmetli, meşakkatli olacağı açıktır. İktidarcı devletçi sistem ve onun kültürünün en fazla derinleştiği coğrafyadır. Bu yönüyle iktidarcı, devletçi sistemin, sömürücü sistemin en fazla direnç göstereceği coğrafya da, Ortadoğu olacaktır. Bu coğrafyanın tüm karakterlerini, özelliklerini bilmek, ona göre çözüm yollarını bulmak açısından çok önemlidir. Ortadoğu'nun karakterine uymayan, Ortadoğu'nun karakterini anlamayan her türlü çözüm girişimi ya da dayatmaları hüsrana uğramaya mahkumdur. Kuşkusuz Ortadoğu'nun devletçi iktidarcı zihniyetinden beslenen her türlü ideoloji ve siyasi anlayış da, Ortadoğu'daki sorunları daha da çıkmaza götürmekten, çözümsüzlükte ısrar etmekten başka anlama gelmemektedir. Sorunları yaratan zihniyet ve uygulamalardan sorunların çözümü beklenemez. Ortadoğu adına çıktığını söyleyen, Ortadoğu'nun tüm dinlerinde var olan toplumsallığı saptırarak, hatta Ortadoğu'nun bu toplumsal değerlerine seslenme temelinde kendi sapkın iktidar ve toplumsallık anlayışlarını dayatan güçlerin, sorunları daha da ağırlaştırdığı görülmüştür. El-Kaide'nin, El-Nusra'nın, DAİŞ'in ve diğer örgütlerin pratiği bu gerçekliğin kanıtıdır.

Kuşkusuz sorunları ağırlaştırmak, sorunları kör düğüm yapmak, aslında çözüm ihtiyacını daha da acil hale getirmektedir. Ortadoğu'nun toplumsallığının, değerlerinin iktidarcı, devletçi yeni bir anlayış için kullanılması, DAİŞ örneğinde görüldüğü gibi sorunları daha da ağırlaştırmış, hatta her türlü dış müdahalenin önünü açan etken haline gelmiştir. Hatta sapkın düşünceleriyle Ortadoğu'nun tarihsel, toplumsal ve kültürel değerlerinin insanlık karşısında yanlış algılanmasına neden olan en temel aktör haline gelmiştir. Şu açıktır; insanlığın sorunlarına, Ortadoğu'nun tarihinde var olan toplumsallıkla, kültürel değerlerle çözüm bulmak mümkündür. Batı'nın maddi uygarlığıyla, bireyciliğiyle ne Ortadoğu'nun ne de dünyanın sorunlarına çözüm bulmak mümkün değildir. Ancak Ortadoğu'nun toplumsal ve kültürel değerlerini kendi sapkın zih-

niyetleriyle çarpıtmaları, bu değerlere olumlu değil de olumsuz rol oynatmaya soyunmaları tabii ki sadece Ortadoğu halkları açısından değil, insanlık açısından da çok tehlikeli bir durum ortaya çıkarmıştır. Ortadoğu'nun çözümde olumlu rol oynayacak değerlerini olumsuz karaktere büründürmeleri, olumsuz bir rol oynamayı dayatmaları bu güçlerin mutlaka Ortadoğu topraklarından sökülüp atılması gereken bir ur olduklarını göstermiştir.

El-Kaide, DAİŞ ve El-Nusra gibi örgütler modernizmin bir başka yüzüdür

Aslında DAİŞ, El-Kaide ve diğer gerici güçlerin dayattıklarının Ortadoğu'da var olan iktidarcı devletçi zihniyetlerin modernist bir cilayla, modernist değerlerle bütünleştirilerek daha da ucube hale getirilmesi olarak görülmesi gerekir. Bu yönüyle El-Kaide, DAİŞ ve El-Nusra gibi örgütler modernizmin bir başka yüzüdür. Modernizmin Ortadoğu'nun toplumsal ve kültürel değerlerine karşıtlığının din maskesi altında yürütülmesinin bir yöntemini ifade etmektedirler. Bu gerçeklikler Ortadoğu'daki savaşı daha karmaşık hale getirmiştir. Ortadoğu'nun iktidarcı devletçi zihniyetinin, kültürünün en tortu ve yeni biçimini temsil eden bu hareketler, beş bin yıllık devletçiliğin ve iktidarcılığın çöktüğü bu zihniyeti, bu siyasi anlayışı sapkın zihniyetleriyle yeniden canlandırmaktan başka bir anlam ifade etmemektedir.

Bu yönüyle Ortadoğu'daki sorunları, çözümsüz üç gücün Ortadoğu'ya hakim olma mücadelesinin yarattığı sorunlar olarak ele almak gerekir. Üçüncü Dünya Savaşı'nın karakterini bir de bu çerçevede ele almak gerekir. Soğuk savaş döneminde oluşan statükocu devletler, Batı'daki modernizmle Ortadoğu'daki despot zihniyetin birleşmesinin ortaya çıkardığı ucube iktidarlardır. Kendini din maskesiyle, İslam maskesiyle ortaya çıkaranlar ise beş bin yıllık devletçi iktidarcı zihniyetin Ortadoğu'daki yeni versiyonları olmaktadır. Ya da çöken iktidarcı devletçi sistemi Ortadoğu'daki iktidarcı, devletçi, despot geleneğe dayanarak yaşatmak isteyen güçler durumundadırlar. Emperyalist, kapitalist, modernist sistem ise Ortadoğu'daki sorunlara çözüm bulmak yerine, kapitalizmin, sermayenin serbest ve güvenli dolaşımını sağlamak için Ortadoğu'daki devletleri küresel sermayenin, tüketim toplumunun hizmetine koşacak biçimde liberalize etmeye çalışmaktadır. Buna, despotik ulus devletlerin, kapitalizmin ihtiyaçlarına göre liberalize edilmesi demek daha doğru olur.

İşte bu üç anlayış, Ortadoğu'da büyük bir savaşa girmişlerdir. Bu savaşa; Üçüncü Dünya Savaşı diyoruz. Uluslararası güçler Ortadoğu'da yürüttükleri savaş temelinde yeni dünya dengelerini kurmak istemektedirler. Çünkü; Ortadoğu sadece ekonomik, siyasi ve jeopolitik nedenlerle hakimiyet altına alınması gereken bir yer değildir. Aynı zamanda beş bin yıllık devletçi sistemi de, kapitalist modernist sistemi de kabul etmeyen, buna boyun eğmeyen, dolayısıyla da hem beş bin yıllık devletçi sisteme hem de kapitalist modernist sisteme alternatif arayışı içinde olan bir coğrafyayı ifade etmektedir. Üçüncü Dünya Savaşı'nda savaşan bu üç güç birbirleriyle savaştıkları gibi, halkların beş bin yıllık devletçi sisteme ve kapitalist modernitenin ulus devlet anlayışına karşı alternatif sistem kurmak isteyen halk güçlerine karşı da bir mücadele içindedirler. Bu açıdan Üçüncü Dünya Savaşı gerçeği içinde sadece o iktidarcı despotik güçler yoktur, aynı zamanda halk güçleri de bu Üçüncü Dünya Savaşı'nın içinde alternatif bir aktör olarak tarih sahnesine çıkmış bulunmaktadır. Dolayısıyla Ortadoğu, Kürdistan ve Türkiye'deki tüm gelişmeleri bu Üçüncü Dünya Savaşı ekseninde ele almak gerekmektedir.

Her savaş aynı zamanda bir ittifaklar sorunudur

Kuşkusuz bu savaşın en önemli karakteri, yeni dünyanın dengelerini kurmayı hedeflediğinden, tüm güçlerin savaş ve mücadele imkanlarını tümüyle seferber etmiş olmalarıdır. Aynı zamanda bütün güçler, kendilerini hakim kılmak

> ‘Ortadoğu'da yaşanan bu kaosta tek çözüm alternatifi Önder Apo'nun demokratik ulus çizgisindeki demokratikleşmedir. Ortadoğu'da sorunlar ancak tüm farklılıkların özgünlüğüne, özerkliğine ve özgürlüğüne dayalı demokratik ulus anlayışı temelinde kalıcı çözüme kavuşturulabilir. Ya da bu doğrultuda politika üretenler, politik yaklaşım içinde olanlar kazanır.’

için ittifaklar oluşturmaktadır. Her savaş aynı zamanda bir ittifaklar sorunudur. Nasıl ki devrimler ittifak sorunuysa savaş cepheleri de, savaşlar da ittifak sorunudur. Bu yönüyle Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı'nda her güç, kendi amaçlarına hizmet eden güçlerle ittifaklar kurmaktadır. Bu ittifakların bir kısmı stratejik ittifaklar olurken, bir kısmı da taktik ittifaklar olmaktadır. Çünkü dünya dengelerinin kurulduğu bir savaşta her zaman ittifaklarda yeni gelişmeler olur. Eski ittifaklar dağılır, yenileri kurulur. Özellikle mücadele sürecinde kesinlikle ittifaklar kaygandır, hareketlidir, oynaktır, değişkendir. Ancak mücadele sonucunda giderek dengelerin kurulacağı bir noktaya gelindiğinde artık ittifaklar netleşir ve bu çerçevede her ittifakın, her gücün güç konumuna göre yeni siyasal dengelere oturan bir statüko ortaya çıkar. Şu anda Ortadoğu'daki savaşın seyri de yeni dengeler kurulma mücadelesi olmaktadır. Kuşkusuz bu dengeler mücadelesi göreceli de olsa yeni bir Ortadoğu statükosunu, bu temele dayalı da dünya statükosunu yaratma hedeflidir.

Bu karakterdeki savaşlarda herkes tüm gücünü ortaya koyarak, bu siyasal dengelerde en aktif biçimde yer almak ister. Bu yönüyle tüm güçlerin büyük bir çekişmesine ve mücadelesine sahne olur. Özellikle de eski dengelerden rahatsız olan, eski dengelerden zarar görmüş olan ülkeler, halklar, topluluklar yeni dünya dengelerinde yer almak için daha yoğun bir mücadeleye girerler. Eski dengelerden zarar görmüş olanlar için eski dengelerin yıkılması büyük bir avantajdır. Onlar için kendilerini avantajlı kılma, eski zararlı durumdan çıkma fırsatıdır. En fazla da eski dengelerden zarar görmüş toplulukların böyle bir dönemde daha büyük bir mücadele azmi ve hırsıyla kendi konumlarını güçlendirme mücadelesi içine girdikleri görülür. Zaten eski siyasal dengeler sürecinde siyasal, toplumsal, ekonomik ve kültürel gelişmeler mevcut denge içinde yer alan güçlerin konumlarını değiştirmiştir. Eski dengeler içinde belli bir gücü olan bazı topluluklar, ülkeler biraz zayıflamıştır; eski dönemde konumu zayıf olan bazı topluluklar, ülkeler ve halklar ise daha güçlü konuma gelmişlerdir. Dolayısıyla da yeni siyasal dengelerde, ister istemez geçmişteki durumu zayıflayanların konumu farklı olacaktır. Geçmiş dönemdeki zayıf konumlarını gidererek kendini güçlendiren halkların, ülkelerin bu siyasal dengeler içinde yer almaları ise daha farklı olacaktır.

Kürdistan'daki gelişmeleri de, Kürt Özgürlük Hareketi'nin tutumunu da, Türkiye, Suriye, Irak'taki gelişmeleri de böyle bir bütünlük içinde ele almak gerekmektedir. Kesinlikle hiçbir yerdeki gelişme tekil değildir. Ortadoğu'daki gelişmelerden ayrı ve bağımsız değildir. Hem Ortadoğu'daki genel gelişmelerden etkilenmekte hem de etkilemektedir. Bu çerçevede bütünlüklü bakan, bütünlüklü bakarak mücadeleyi bu temelde geliştirenler kazanır ama mücadeleye parçalı, tekil, yerel bakanlar da kaybederler. Şu da bir gerçektir ki; Ortadoğu'da yaşanan bu kaosta tek çözüm alternatifi Önder Apo'nun demokratik ulus çizgisindeki demokratikleşmedir. Ortadoğu'da sorunlar ancak tüm farklılıkların özgünlüğüne, özerkliğine ve özgürlüğüne dayalı demokratik ulus anlayışı temelinde kalıcı çözüme kavuşturulabilir. Ya da bu doğrultuda politika üretenler, politik yaklaşım içinde olanlar kazanır.

Kürtler Ortadoğu'da en etkili güç haline gelmiştir

Kürdistan'da, Türk devletinin 2015'te başlayıp, 2016'da çok şiddetli biçimde devam eden saldırıları da Ortadoğu'daki gelişmelere bağlantılıdır. Kürt Özgürlük Hareketi 2014 ve 2015 yıllarında Ortadoğu'da çok önemli gelişmeler yarattı. Kürt halkı eski dengelerin yıkıldığı, yeni dengelerin gerçekleşme mücadelesinin verildiği süreçte hem Bakurê Kurdistan'da hem Rojava'da hem Başûr'da hem de dünyanın her tarafında çok güçlü hale geldi. Şengal ve Kobanê Direnişleri'yle Kürt Özgürlük Hareketi'nin devrimci demokratik karakteri tüm dünya halkları tarafından tanındı ve desteklendi. Kürt Özgürlük Hareketi sadece Ortadoğu'da Kürtlere ve Kürtlerle ittifak halindeki halklara dayanan bir güç olmadı, aynı zamanda dünya halklarının desteğini alan bir güç haline geldi. Hem özgürlükçü demokratik karakteriyle hem Ortadoğu'da sorunlara politik çözüm önerileriyle hem de sadece Ortadoğu halkları açısından değil, tüm insanlık açısından vahşi, insanlık dışı örgüt haline gelen DAİŞ'e karşı büyük başarılar elde etmesiyle Kürtleri bir anda Ortadoğu'da inisiyatif ele geçiren ideolojik, siyasi ve askeri güç haline getirdi. İşte bu durum karşısında Kürtleri soykırıma uğratmak isteyen soykırımcı sömürgeci güçler paniğe kapıldı. Kürtlerin bu pozisyonunu kendileri için çok tehlikeli gördüler. Özellikle soykırımcı sömürgeci Türk devletinin Kürt sorununa çözüm politikası olmadığından, bu gelişmeyi soykırımcı sömürgeci politikaları için bir tehdit olarak görmeye başladı. AKP de, kendisini Kürtleri kontrol edecek bir siyasi güç olarak gösterip iktidarını sürdürdüğünden, Kürtlerin sadece Bakurê Kurdistan'da değil, Rojava'da ve Başûr'da da güç haline gelmesini iktidarının sonu olarak ele aldı. Kürtlerin bu güçlenmesi sadece soykırımcı sömürgeci sistemi çökerten bir sonuç ortaya çıkarmayacak, aynı zamanda Kürtlerin Ortadoğu'da en etkili güç olmasını da beraberinde getirecekti. Demokratik zihniyeti ve karakteri olmayan, sorunları demokratik temelde çözme yaklaşımı ve politikası bulunmayan AKP iktidarı ve Türk devleti bu gelişmeleri kendi politikalarının ve soykırımcı sömürgeciliğinin sonu olarak gördüler.

Bu durum, Türk devletinin Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı mücadelede yeni kararlar almasını beraberinde getirdi.

O güne kadar Kürt Özgürlük Hareketi'ni oyalayıp aldatarak zaman içinde çürütme, tasfiye etme politikasını izleyen AKP iktidarı ve Türk devleti, bu politikalarının sonuç alamadığını, aksine bu politikaların sürdüğü dönemde Kürt Özgürlük Hareketi'nin daha da güçlendiğini görerek bu durumun önüne geçilmesi kararına vardı. 2014 yazında 'çöktürme planı'nın hazırlanması, 6-7-8 Ekim Kobanê Direnişi'ne sahiplenme eylemlerinden sonra Kürdün siyasi gücünü en yakıcı biçimde hisseden AKP iktidarı ve Türk devleti 30 Ekim'de Kürt Özgürlük Hareketi'ni hem Bakurê Kurdistan'da hem de tüm Ortadoğu'da ezmek için savaş başlatma kararı aldı. Kürt Özgürlük Hareketi'nin bu güçlenmesi önlenerek eski dengelerin yıkıldığı, yeni dengelerin kurulma mücadelesinin verildiği dönemde, Kürtlerin hem Türkiye'de Kürt sorununun çözümünü dayatması hem de bölgede siyasal dengeler içinde yer almasının önüne geçilmesi hedeflendi. O günden sonra bakanlar, başbakan, cumhurbaşkanı sık sık 'asayişi sağlayacağız, kamu düzenini kuracağız' değerlendirmeleri yaptılar. Bunları söylerken esas olarak da Kürt halkının Bakurê Kurdistan'da yarattığı bilinç ve örgütlenme düzeyiyle artık devlet kurumlarının işlemediği bir siyasal ve sosyal yaşam kurmalarını hedef göstermişti. Soykırımcı sömürgeciliğin Kürdistan'ın

> ‘AKP de, kendisini Kürtleri kontrol edecek bir siyasi güç olarak gösterip iktidarını sürdürdüğünden, Kürtlerin sadece Bakurê Kurdistan'da değil, Rojava'da ve Başûr'da da güç haline gelmesini iktidarının sonu olarak ele aldı. Kürtlerin bu güçlenmesi sadece soykırımcı sömürgeci sistemi çökerten bir sonuç ortaya çıkarmayacak, aynı zamanda Kürtlerin Ortadoğu'da en etkili güç olmasını da beraberinde getirecekti.’

şehirlerinde, kasabalarında, köylerinde çökmesi karşısında yeniden asker ve polis gücüne dayanarak köylerde, sokaklarda, mahallelerde, kasabalarda, şehirlerde soykırımcı sömürgeciliği hakim kılacaklarını vurgulamışlardır. Eğer 2014'ün, 2015'in hükümet yetkililerinin açıklamaları incelenirse cumhurbaşkanından başbakanına, bakanlarına kadar bütün AKP'lilerin 'kamu düzenini ve asayişi sağlayacağız' dedikleri görülür. 2015'teki tüm gelişmeleri belirleyen, 24 Temmuz'da topyekun savaş saldırısının ortaya çıkması, 2015'te ve 2016'da Kürt şehirlerinin yakılması, yıkılması ve yüzlerce sivilin katledilmesi durumu kesinlikle bu politikanın, bu kararın uygulanmasıyla ilgilidir.

Önder Apo ve Kürt Özgürlük Hareketi, Türk devletinin Kürt Özgürlük Hareketi'ni bir savaşla ezme kararı aldığını daha 2014'ün sonu ve 2015'in başında tespit etmiştir. HDP İmralı Heyeti'nin yaptığı görüşmede Önder Apo, 30 Ekim'de gerçekleşen Milli Güvenlik Kurulu toplantısında bir savaş kararı alındığını söylemiştir. Önder Apo bu gerçekliği gördüğünden, 2014'ün sonunda üç aşamalı bir müzakere taslağı sunarak alınan savaş kararına demokratikleşme ve barış projesiyle karşılık vermiştir. Böylelikle Türkiye'nin önüne AKP'nin savaş gündemini koymasına karşı demokratikleşme ve çözüm gündemini koymuştur. Önder Apo'nun bu çerçevede yürüttüğü çabalarla gerçekleştirilen Dolmabahçe Mutabakatı kesinlikle bu amaçlıdır. Ancak Milli Güvenlik Kurulu'nda savaş kararı alındığı için, Dolmabahçe Mutabakatı hükümet tarafından taktik olarak kabul edilse de devletin başı olarak Tayyip Erdoğan tarafından reddedilmiştir. Kürt Özgürlük Hareketi'yle yürütecekleri savaşın önünde böyle bir mutabakatın engel olacağını düşünmüşlerdir. Bu açıdan Dolmabahçe Mutabakatı, onun ilkeleri topluma mal olmadan, bunun etrafında demokrasi güçleri daha örgütlü hale gelip güçlenerek mücadele eder hale gelmeden reddedilmiştir. Bu mutabakat reddedildikten sonra bu mutabakatı sağlayan ve Türk devletinin ve AKP'nin önüne demokratikleşme projesi koyan Önder Apo üzerinde de ağır tecrit uygulanmıştır. Bunlar hep alınan savaş kararı gereğidir. Nitekim Türk devleti ile ne zamanki savaş şiddetlenmiş, gerilim artmışsa ilk yapılan, Önder Apo'ya tecrit uygulaması olmuştur. 12 Haziran 2011'deki seçimlerinden sonra Önder Apo üzerinde bir buçuk yıla yakın tecrit uygulanması, o dönemde yürütülen şiddetli savaşın gereğiydi. 5 Nisan 2015'ten bu güne kadar yürütülen tecrit de alınan savaş kararı ve bu savaş kararın bugüne kadar şiddetli yürütülmesi nedeniyledir.

Topyekun savaş sadece AKP'nin değil devletin ortak kararıdır

Kuşkusuz Önder Apo ve Kürt Özgürlük Hareketi 7 Haziran seçimleriyle Türk devletinin bu savaş kararını uygulanamaz hale getirmeye çalışmışlarsa da, istenilen sonuç alınamamıştır. Çünkü, Kürt Özgürlük Hareketi'ni savaşla ezme kararı vardır. Kürt Özgürlük Hareketi'nin Türkiye'de güçlendiği görülünce, bu güçlenmenin bölgedeki Kürt güçlenmesiyle, demokrasi güçlerinin güçlenmesiyle birleştiğinde soykırımcı sömürgeciliğin tümden çökeceği anlaşılınca, alınan savaş kararı 7 Haziran seçimleri sonrası daha da netleşmiştir. Nitekim hemen MHP ve tüm şovenist ulusalcı güçlerle ittifak yapılarak, tüm Kürt düşmanı güçleri yanına alarak 24 Temmuz'da topyekun bir savaş saldırısı başlatılmıştır.

30 Ekim 2014'te Kürt Özgürlük Hareketi'ni savaşla ezme kararı alındığı için 7 Haziran seçim sonuçları yok sayılmıştır. Bu, sadece AKP iktidarının kararı değildi, aynı zamanda bir bütün olarak devletin kararıydı. 7 Haziran seçimleri sonrası Tayyip Erdoğan, Deniz Baykal'la görüştü, zaten Türkeş'in oğlu Tuğrul Türkeş AKP'ye geçmişti, ulusalcı şovenist güçler de AKP'ye tam destek veriyorlardı. Çünkü 7 Haziran seçimleri şunu gösterdi; ulus devlet dağılmaktadır. Ulus devletin dağılması Kürtlerin, tüm farklı etnik ve inanç kimliklerinin özgür ve demokratik yaşayacağı yeni bir Türkiye'nin ortaya çıkması anlamına gelmektedir. Bu, mevcut Türki devlet zihniyeti, politikası ve stratejisi tarafından kabul edilecek bir durum değildir. Böyle

bir demokratikleşme Türkiye'nin birliğinin yeni biçimde gerçekleşmesi, güçlenmesi değil de, bir bölünme olarak ele alınmaktadır. Bu nedenle de demokratik ulus doğrultusundaki gelişmeye karşı topyekun savaş kararı alınmıştır.

7 Haziran seçimlerinde demokrasi güçleri de yanılgıya düşmüştür. Demokrasiyi sadece seçim kazanma, mecliste milletvekili olarak ele alma durumu nedeniyle meclis dışındaki demokrasi güçleriyle bütünleşilerek ve CHP içindeki demokratik kesimler ile ilişkilenilerek bir mücadele verilmediği için, AKP iktidarı diğer faşist ulusal güçlerle birlikte 7 Haziran seçimlerine darbe yaparak ulus devleti koruma, ayakta tutma savaşı başlatmıştır. Bunu birçok güç anlayamamıştır. Demokrasi güçleri de AKP'nin bu savaşını ve kurduğu ilişkileri kavrayamamıştır. Sanki sadece 7 Haziran seçimini kabul etmedi, yeni bir seçime gidecekmiş gibi ele aldılar. Kuşkusuz 7 Haziran'dan hemen sonra 1 Kasım seçim günü olarak belirlenmiştir. Ama bu sadece bundan sonra yürütecekleri savaşın siyasi meşruiyetini, zeminini ortaya çıkarmak için yapılacak bir seçim olacaktır. Nitekim Önder Apo İmralı'da yaptığı değerlendirmelerde 1 Kasım seçimlerinin 1946 seçimleri gibi formalite, sonuçları ve amacı önceden belli bir seçim olduğunu ortaya koymuştur. Dolayısıyla 1 Kasım seçimleri, sonuçları önceden belli bir seçimdi. Ne olursa olsun müdahale edilerek mevcut seçim sonuçları ortaya çıkarılacaktı.

24 Temmuz'da yapılan saldırılar karşısında bu saldırılara nasıl yaklaşılacak, bunun kararı önemliydi. Zaten önceden 'asayişi' sağlayacağız, 'kamu düzenini koruyacağız' söylemi vardı. Bunu, bu süreçte gerçekleştirmede kesinlikle kararlıydılar. 'Kamu düzenini', 'kamu güvenliğini' ve 'asayişi sağlama' adı altında yürütecekleri savaş açısından 7 Haziran seçimleri sonrası bir siyasi darbe yapmışlardı. Bu darbe ve 24 Temmuz'da başlatılan savaş karşısında sessiz kalmak, bu darbenin kendi politikalarını, kendi uygulamalarını rahatlıkla yürütmesine fırsat vermek ve ortaya çıkarılan faşist iktidarın engelsiz, bütün muhaliflerini ezmesine göz yummak anlamına gelecekti. Ya bu politikalara göz yumulacaktı, Türkiye'nin demokrasi güçleri, Kürt Özgürlük Hareketi faşist iktidarın insafına bırakılacaktı; bu da tasfiye ve ezme anlamına gelecekti ya da direnilecekti. Bu açıdan Kürt Özgürlük Hareketi, bu faşist darbeye karşı direnme kararı aldı. Halk da bu faşist darbeye karşı bulunduğu alanda örgütlü gücüyle kendi kendini yönetme kararına ulaştı. Artık kendi kendini yöneteceğini ilan etti.

Özyönetim direnişi Ortadoğu'da demokratikleşmenin önünü açacak nitelikteydi

Halkın bu kendi kendini yönetme, özyönetim direniş kararı, bu faşist darbeye ve saldırılarına karşı yerel demokrasiye dayalı bir mücadeleyi ifade ediyordu. Faşist iktidara karşı yerel demokrasinin direnişi, mücadelesi anlamına geliyordu. Halkın bu kararı gerçekten de sadece Türkiye ve Kürdistan'da değil, Ortadoğu'da da demokratikleşmenin önünü açacak bir hamle niteliğindeydi. Türk devleti beklenildiği gibi Kürt halkının kendi demokratik ve özerk yaşamını kabul etmeyeceğini ortaya koydu ve buna karşı da saldırılar başlattı. Ancak esas olarak 1 Kasım seçimlerinden sonra saldırılarını daha da artırma planı yapmışlardı. Nitekim 1 Kasım seçimlerinden sonra halkın özyönetim direnişlerine yönelik saldırılarını şiddetlendirdiler. Aralık'ın ortasında da şehirleri tümden kuşatarak, tank top atışlarıyla şehirleri yaşanmaz hale getirerek halkın boşaltmasını sağlama ve bu temelde de direniş alanlarını yerle bir ederek kendine göre bir sonuç alma politikası yürüttü. Bu tutumla tamamen soykırımcı bir yaklaşım gösterilmiştir. Nasıl ki Kürtler soykırımla ortadan kaldırılmak isteniyorsa şehirlere tanklarla toplarla saldırarak da haritadan silmeyi hedeflemişlerdir.

Soykırımcı sömürgeci politikanın kendini her yerde hakim kılma, kendine karşı düşüncede, örgütlenmede hiçbir direniş odağı bırakmama, soykırımcı sömürgeciliği engelsiz yürütme saldırısı yürütülmüştür. 'Asayiş ve güvenliği sağlama' olarak ifade ettikleri hedeflerine böyle ulaşmak istediler. Buna karşı Kürt halkı da özgürlük iradesinin kırılmayacağını ve sonuna kadar özgür ve demokratik yaşamda ısrarlı olacağını gösteren bir direniş ortaya koymuştur. Bu, tarihi bir karardır ve tarihi bir direniştir. Soykırımcı sömürgecilik karşısında baş eğilmeyeceğini, sonuna kadar direnileceğini ortaya koyarak halk ve gençlik direnişe geçmiştir. Direniş gerçekten de görkemli başlamıştır. Halk sahiplenmiştir. Özyönetim alanlarındaki halkın, gençliğin, kadının direnişe sahiplenmesinde, saldırılara karşı direnmesinde kimi yetersizlikler ve eksiklikler olsa da önemli oranda bir kararlılık, büyük bir direnme ruhu ve iradesi vardır. Bu açıdan Kürt halkı adına tarihi bir kararın, tarihi bir direnişçi duruşun ortaya konması gerçekleşmiştir. Soykırımcı sömürgeciliğin 'asayişi sağlama ve kamu düzenini koruma' adı altında yürütmek istediği halkın iradesini tümden kırma ve bitirme saldırısı karşısında boyun eğme ve sessiz kalma durumuna düşülmemiştir. Kesinlikle büyük bir özgürlük ve demokrasi özlemi ve iradesiyle tarihi bir karar olarak Kürdün direnişçi duruşu ortaya konulmuştur.

Eğer bu ağır saldırılar karşısında 'asayişi sağlama ve kamu düzenini koruma' adı altında sokakların, mahallelerin, şehirlerin engelsiz soykırımcı sömürgeci sisteme teslim olma durumu yaşansaydı, bu bir irade kırılması olurdu, özgürlük ve demokrasi mücadelesinde çok geri bir adım olurdu; tarihsel olarak halkın baskı karşısında boyun eğmesini, mücadeleden kaçınmasını, mücadeleden geri çekilmesini ifade ederdi. Bu, gerçekten tarihsel olarak Kürt halkına çok pahalıya mal olurdu. Özellikle kırk yıldır direniş gösteren bir halkın, Özgürlük Mücadelesi'nin böyle bir faşist darbe ve tehditler karşısında örgütlü mücadele alanlarının, o güne kadar Kürt halkının mücadelesinde öncülük etmiş alanların sessiz kalıp mücadele etmeden bu sisteme boyun eğmesi, kesinlikle bir irade kırılması ve halkın, Özgürlük Hareketi'nin giderek mücadele edemez hale gelmesi gibi çok ciddi olumsuz sonuçlar ortaya çıkarırdı. Bir faşist darbe olmuştur; ya buna boyun eğilecektir ya da direnilecektir. Özellikle kırk yıllık mücadeleyle önemli bir mücadele bilinci, azmi, düzeyi, fedakarlık düzeyi ortaya çıkarılmışken, çok ağır bedeller ödenmişken Kürt halkının en temel mücadele alanlarının direnilmeden devlete teslim edilmesi, devlete bırakılması mücadele kararlılığını, irade düzeyini, ölçüsünü, zorluklar karşısında fedakarlık durumunu geriye çekerek Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinin zor ve zulüm karşısında başarısızlığa uğramasının önünün açılmasını ya da direnmeden geriye çekilme, mücadelesiz kalma anlayışının ve kültürünün bir gelenek haline gelmesini ortaya çıkarırdı. Bu açıdan ortaya konulan direnişçi duruşun tarihsel anlamını çok iyi anlamak, gelecekte özgür ve demokratik yaşamın kazanılmasında bu kaların, bu direnişin ne anlama geldiğini çok iyi ortaya koymak gerekmektedir.

Öte yandan bu direnişlerin intiharvari bir direniş olmadığını da görmek gerekmektedir. Kürt halkının bu özyönetim direnişinin büyük kazanma imkanları da fazlasıyla bulunmaktaydı. Eğer özyönetim direnişleri önüne koyduğu amaçları tümden başaramamışsa Türk devletinin çok ağır saldırıları karşısında halkın şehirlerden çıkması durumu yaşanmışsa, daha sonra özyönetim direnişçilerinin de şehirleri terk etme durumu ortaya çıkmışsa bunun temel nedeni halkın özyönetim alanlarındaki direnişlerinin yetersizliği ve eksikliğiyle açıklanamaz. Bu alanlarda çok görkemli direnişler olmuştur. Ama bu direnişin Kürdistan'ın diğer şehirlerine, kasabalarına, metropollerine yayılamaması; her alanın kendi üzerine düşen görevi yerine getirememesi sonucu Türk devleti bu ağır saldırıları yapmış, bu ağır saldırılar karşısında özyönetim alanları boşalmıştır. Bu direnişlerin Kürdistan'daki, metropollerdeki özgürlük ve demokrasi mücadelesiyle tamamlanmaması sonuçta bu özyönetim alanlarının tecrit olması, kuşatılması ve dolayısıyla direnişin öngörülen amaçlara ulaşamamasını da beraberinde getirmiştir. Bunun sonucunda da özyönetim direnişlerinin yeni biçimde sürdürülmesi çerçevesinde özyönetim güçleri bulundukları şehirlerden geri çekilmişlerdir. Açık mevzi savaşına girme yerine hem küçük birliklerin gizli hareket etmesi biçiminde hem de kırsal alana çekilerek mücadeleyi farklı biçimde sürdürme sürecine girilmiştir.

Özyönetim direnişlerinde çok güçlü bir iradi duruş gösterilmiştir

Türk devletinin soykırımcı zihniyeti nedeniyle 'her sokağa hakim olacağım, her yerde soykırımcı sömürgeciliğin iradesini hakim kılacağım, her yere bayrağımı dikeceğim, despotik zihniyetimi kabul ettireceğim' diyerek, şehirleri yakıp yıkması gerçeği vardır. Bu tabii ki çok önemli bir durumu ifade etmektedir. Aslında bu, soykırımcı sömürgeciliğin Kürdistan'da ne kadar zayıfladığını, eskisi gibi hakimiyetini sürdüremediğini ortaya koymaktadır. Nasıl ki 1980'li yıllarda gerilla mücadelesinin gelişmesiyle birlikte Kürdistan'da soykırımcı sömürgeciliği eskisi gibi yürütemeyince köyleri yakıp yıkmışsa şimdi de mücadelenin toplumsallaşmasıyla birlikte şehirleri de yakıp yıkma saldırısı ortaya koymuştur. 1990'lı yıllarda köylerin yakılıp yıkılmasındaki amaç neyse 2015 ve 2016'da şehirlerin yakılıp yıkılmasındaki amaç da aynıdır. 'Suyu kurut balığı öldür' misali güya halk sindirilecek, ezilecek, şehirler yaşanamaz hale getirilecek ve böylelikle Özgürlük Hareketi'nin toplumdaki etkinliği kırılacak! Bu amaçla saldırılar yapılmıştır. Bu saldırılara karşı gerçekten de tarihi bir direniş ve irade ortaya konulmuştur. Bu iradenin ve tarihi direnişin ortaya konulması, Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamının kazanılmasının güvencesi anlamına da gelmektedir. Bu karar, Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamdan geri adım atmayacağını, özgür ve demokratik yaşamı mutlaka kazanma kararında olduğunu ortaya koymasıdır. Koşullar ne olursa olsun geri adım atılmayacak, özgür ve demokratik yaşam kazanılana kadar bu mücadele sürdürülecektir. Bu irade ve kararlılık ortaya konulmuştur. Özyönetim direniş gerçeğinde her şeyden önce bunu anlamak gerekir. Bu direnişler sonunda kazanan Türk devleti değil, Kürt halkı ve Özgürlük Hareketi olmuştur. Eğer Türk devleti Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinin en fazla yükseldiği alanlara elini kolunu sallayarak, hiç bir direnişle karşılaşmadan girerek buralarda hakimiyeti, kontrolü sağlamış olsaydı bu Kürt halkının özgürlük mücadelesi açısından çok önemli kırılma ortaya çıkarabilirdi. Bu açıdan özyönetim direnişlerinde bir kırılma değil, çok güçlü bir irade duruşunun ortaya konulması vardır.

Kuşkusuz şehirlerimiz yakılıp yıkılmıştır, Türk devleti tankıyla, topuyla vurmuştur, dozeriyle girip birçok mahalleyi yerle bir etmiştir. Ama bu onun kazanmasını değil, kaybetmesini ifade etmektedir. Karşısında direniş, direnme kararlığı ve iradesi ortaya çıkmıştır. Artık oralar saldırılar karşısında direnme iradesi ve kararlılığının ortaya konulduğu, büyük fedakarlıkların gösterildiği şehirler olarak tarihe geçecektir. Sorunu kesinlikle böyle ele almak gerekmektedir. Tabii ki bu çok önemli bir duruştur, tarihsel olarak çok büyük bir değeri ifade etmektedir. Ancak özyönetim direnişlerinin öngörülen biçimde yerel demokrasiye dayalı tüm Kürdistan'da ve Türkiye'de bir demokrasi hamlesi haline gelememesi, bu hamlenin genelleştirilememesi eleştirilmesi ve özeleştirisinin verilmesi gereken bir durumdur. Bu yönüyle Kürdistan'ın diğer tüm şehir ve kasabaları neden serhildanlarla bu özyönetim alanlarını desteklemedi? Metropollerde halk niye sürekli serhildanlarla özyönetim direnişlerine destek olmadı? Özyönetim alanlarıyla bütünleşen çok güçlü bir direniş gerçeği bir bütün olarak neden ortaya çıkarılamadı? Kürdistan'ın diğer parçaları neden böyle tarihi bir direniş karşısında rolünü gerektiği kadar oynayamadı? Bunların çok kapsamlı değerlendirilmesi, bu eksikliklerin neden ortaya çıktığının ortaya konulması ve giderilmesi gerekmektedir.

Siyasal alanın duruşu Kürt halkı için en tehlikeli durumdur

Özyönetim direnişleri sürecinde ortaya çıkan bu gerçeklik de toplumsal örgütlenmelerde Bakurê Kurdistan ve Türkiye'deki örgütün, örgütsel ve bütün kurumların mücadele anlayışında çok büyük eksiklikler olduğunu göstermektedir. Özellikle son yıllarda ortaya çıkan legal siyasal mücadele kültürünün, rahat koşullarda mücadele etme kültürünün genelleşmesi, zor koşullar karşısında mücadele eden değil de kolay koşullar karşısında politika yapan, örgütlenme yapan, mücadele ettiğini sanan, kendini

kandıran bir siyasi tarzın ortaya çıkma gerçeği vardır. Kürdistan devriminin tarzından kopulması vardır. Kürdistan devriminin tarzı zor koşullarda mücadele edip kazanmanın tarzıdır. Kürdistan'da zor koşullarda mücadele edip kazanma tarzı ortaya çıkarılmadan, bunun iradesi ortaya konulmadan hiçbir başarının elde edilmesi mümkün değildir. Bu nedenle bizler 12 Eylül karşısında Diyarbakır Zindanı'n en karanlık dönemlerinde 14 Temmuz Direnişçileri'nin yaşamlarını ortaya koyarak direnmelerini büyük bir tarihi zafer olarak, başarı olarak değerlendirmişiz. Bunun nedeni de; en zor koşullarda, şartlar, baskılar ne kadar zor olursa olsun teslim olmayarak, direnerek zor koşullarda direnip başarmanın tarzını ortaya çıkarmış olmalarıdır. Kürdistan devriminin tarzını ortaya çıkarmışlardır. Zor koşullarda direnip başarmanın tarzı, Kürdistan devriminin tarzıdır. Zaten Önder Apo'nun, PKK'nin ve14 Temmuz Direnişçiliği'nin Kürt halkının eline verdiği en büyük değer, zor koşullarda direnip başarmanın tarzı olan Kürdistan devriminin tarzıdır.

Kürdistan'da başarmanın, kazanmanın, özgür ve demokratik yaşamı elde etmenin sırrı buradadır. Kürdistan devriminin tarzından uzaklaşıldığı an, kaybetme kaçınılmazdır. Özyönetim direnişleri ortaya koymuştur ki; son yıllarda demokratik siyasal alan başta olmak üzere, Kürt Özgürlük Hareketi'ne ait kurumların, örgütlerin, kadroların önemli bölümü Kürdistan devrimi tarzından kopmuştur. Kürdistan devrimine göre bir örgütlenme ve mücadele tarzında değildirler. Kürdistan'da sanki kolaylıkla mücadele edilip sonuç alınacağı gibi büyük bir yanılgı ve gaflet içine girilmiştir. Demokratik siyasal mücadele süreci böyle ele alınmış, böyle yanılgılı bir anlayış ortaya çıkarmıştır. Demokratik siyasal mücadeleyi çok zorlu bir mücadelenin parçası olarak ele almak yerine, sanki mücadelenin esasıymış gibi, mücadele esas olarak burada kotarılacakmış gibi Kürdistan devrimine uymayan, Türk devletinin soykırımcı sömürgecilik politikalarına, saldırılarına cevap olamayacak bir anlayışın, tarzın ortaya çıkma durumu gerçekleşmiştir. Bu Kürt Özgürlük Hareketi için, Kürt halkı için en tehlikeli durumdur.

Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz; özyönetim direnişleri örgüt anlayışında, mücadele anlayışında, düşmana bakışta, mücadeleye bakışta çok tehlikeli, Kürt halkının özgürlük mücadelesini yenilgiye götürecek, başarısızlığa götürecek bir eğilimin, bir anlayışın geliştiğini gözler önüne sermiştir. PKK ve Kürt Özgürlük Hareketi, 1970'li yıllarda Kürt halkının soykırımıyla sonuçlanacak, Kürt halkını mücadelesiz bırakan reformist, milliyetçi, zor koşullara göre oluşmamış örgüt ve mücadele anlayışına karşı mücadele ederek büyük başarılar elde etmiştir. Fedakarlık göstermeden, zorluklara katlanmadan Kürdistan'da bir şeyler elde etme anlayışını yıkarak, zor koşullarda mücadele edip başarmanın anlayışını ortaya çıkarmıştır. Önder Apo ve PKK gerçeğinin Kürdistan için anlamı, değeri budur. Böylelikle Kürt halkının soykırıma uğratılmasının, yok edilmesinin önüne geçilmiştir. Kürdistan'ı soykırıma uğratacak, yok olmasını sağlayacak zihniyetin, anlayışın geriletilmesiyle Kürdistan'da özgür ve demokratik yaşamı kazanacak anlayışın ortaya çıkarılması sağlanmıştır. 14 Temmuz Direnişi'yle birlikte bu anlayış Kürdistan devriminin tarzı haline gelmiştir. Önder Apo bu anlayışla ve bu tarzla Özgürlük Mücadelesi'ni bugüne kadar hep başarılarla geliştirmiş, büyütmüş özgürlüğü için mücadele edecek bir halk ortaya çıkarmıştır. Ancak son yıllarda özellikle Bakurê Kurdistan'da gördüğümüz gibi zor koşullarda mücadele etme anlayışı bir tarafa bırakılmış, yani Kürdistan devriminin tarzı bir tarafa bırakılmış, yeniden 1970'lerde olduğu gibi kolay koşullarda kazanma anlayışı, gafleti ortaya çıkarılarak Kürdistan halkının geleceğini, özgür ve demokratik yaşamını tehlikeye atacak eğilimin gelişmesi durumu ortaya çıkmıştır.

Özyönetim alanlarında Kürdistan devriminin tarzı ortaya konulmuştur

Özyönetim direnişleriyle bu gerçekliğin ortaya çıkması, bunun bilince çıkarılması çok çok önemlidir. Özyönetim alanlarında esas olarak Kürdistan devriminin tarzı ortaya konulmuştur. Eksikleri ve yetersizlikleri olsa da, koşullar ne kadar zor olursa olsun direnip başarmanın kararı ve iradesi sergilenmiştir. Eğer özyönetim alanlarındaki bu karar ve irade bütün örgütün iradesi haline gelseydi, Bakurê Kurdistan'daki bütün örgütümüz bu anlayışla hareket etseydi, bütün legal alan, bütün kurumlarımız tüm Kürt halkını böyle bir anlayışla özyönetim direniş alanlarıyla bütünleştirseydi sonuç kesinlikle farklı olacaktı. Özyönetim direnişlerine ve yerel demokrasiye dayalı Kürdistan'da büyük bir demokratik devrim hareketi gelişecek, bu Türkiye genelini kapsayan bir demokratik devrime dönüşecekti. Eğer dönüşemediyse bunu özyönetim alanlarındaki direnişlerde ortaya çıkan eksikliklerde aramamak gerekir. Evet, özyönetim direniş alanlarında da eksiklikler, yetersizlikler ortaya çıkmıştır. Ancak özyönetim direnişi diğer şehirlerde, kasabalarda serhildanlarla bütünleşseydi Kürdistan'ın genelinde ve metropollerde bir ayağa kalkış olsaydı, Türkiye'de demokrasi güçleri de bu ayağa kalkışa destek verseydi özyönetim alanlarındaki eksiklikler, yetersizlikler süreç içerisinde giderilir, daha sonuç alıcı bir mücadele tarzına ulaşılırdı.

Özyönetim alanlarını Türk devletinin tanklarla, toplarla, bombalarla vurması, buraları halkın boşaltması sonucu direnişin zayıf düşmesi ve bu temelde özyönetim direnişlerinin farklı bir sürece evrilmesi durumunu özyönetim direnişleri dışındaki alanlardaki mücadelesizlikten ayrı ele almak bizleri doğru sonuçlara götürmez. Bu açıdan esas olarak Bakurê Kurdistan'daki ve Türkiye'deki örgütlenmelerimizin, örgütlü kurumlarımızın mücadele anlayışını sorgulaması gerekiyor. Kürdistan devriminin tarzından kopmalarını sorgulamaları gerekiyor. Zor koşullarda mücadele edip başarmanın tarzı olan Nisêbîn'in tarzı yerine, kolay koşullarda mücadele edip sonuç alma gibi Kürt halkını soykırıma uğratacak, Kürt halkının mücadelesini yenilgiyle sonuçlanmasını sağlayacak bir anlayışın, eğilimin ortaya çıkmasının sorgulanması ve bunun giderilmesi mücadelesinin verilmesi gerekir. Özyönetim direnişlerini değerlendirirken esas olarak bu zeminde, bu çerçevede değerlendirmek doğru bir yaklaşımdır. Bunları görmeden sonuçlarda ortaya çıkan olumsuzluklara, yetersizliklere dayanarak yapılan değerlendirmeler negatif ve doğru olmayan değerlendirmelerdir. Bu tür değerlendirmeler her zaman örgütleri, mücadeleleri yanlış sonuçlara götürür, kırılmaları, teslimiyeti, mücadelesizliği, yenilgiyi esas bunlar yaratır.

Bazı kişiler ve çevreler olayları, ortaya çıkan olumsuzluklar üzerinden değerlendirmektedir. Bu ortaya çıkan sonuçlar neden çıktı? Ya da neler yapılması gerekirdi ki bu sonuçlar ortaya çıkmayarak halkın özyönetim direniş hamlesi başarıya ulaşsın? Sorularına verilecek cevaplar bizleri doğru sonuçlara götürür. Esas olarak sorunun böyle sorulması ve cevapların böyle verilmesi gerekmektedir. Diğer yaklaşımlar devrimci yaklaşım değildir. Diğerleri mücadeleden kaçmanın, mücadelenin ortaya çıkardığı sonuçlar karşısında negatif yaklaşımlar göstermenin sonucudur. Özgür ve demokratik yaşam isteyen bir halkın, örgütün devrimcileri sorunlara kesinlikle böyle yaklaşmaz. Soruları, 'Neden? Hangi mücadeleyi vermedik? Hangi çabayı ve duruşu göstermedik de istediğimiz sonuçları elde edemedik?' biçiminde sormak ve cevaplandırmak gerekmektedir.

Kuşkusuz bütün bu durumları, eksiklikleri Özgürlük Hareketi sorguluyor, sorgulayacaktır. Bu mücadele etmeyen eğilimi, Kürdistan devriminin tarzından kopulmasını kendi sorunu olarak görecektir. Kendiliğinden bunlar olmamıştır. Aksine Türkiye ve Bakurê Kurdistan'daki örgütümüzün sistem içileştiği, mücadeleden koptuğu söylenmiş, ancak buna rağmen bu örgütlenmelerin duruşunun düzeltilmemesi, kolay koşullara göre mücadele anlayışının, tarzının bu düzeyde örgütü sarması konusunda tabii ki örgüt yönetimimiz kendi üzerine düşen payı görecek, değerlendirmesini yaparak bunu düzeltme sorumluluğunu üstlenecektir. Çünkü bu tür eğilimler de, örgüt yönetimlerimizin zamanında düzeltmeleri yapıp bu tür eğilimleri gidermemesinin sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

> 'Özyönetim direnişlerinde Kürt halkı tarihsel olarak kazanmıştır. Belki dönemsel olarak şehirlerin yakılıp yıkılması yaşanmış, bazı acılar çekilmiştir ama Kürdistan tarihinin ve Kürt toplumunun bütünü, geçmiş, bugün ve gelecek içindeki yeri göz önüne alındığında, özyönetim direnişleri mücadele tarihimizin en büyük kazanımlarından biri olarak Kürdistan tarihine yazılmıştır.'

Özyönetim direnişleri Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nde giderek değeri ve anlamı daha iyi anlaşılacak ve daha iyi dersler çıkarılacak çok tarihi bir direniş sürecini ifade etmektedir. Kürt halkının, Kürt gençlerinin, kadınlarının tanklara, toplara karşı aylarca fedaice direnmeleri Türk devletinin irade kırma, teslim alma saldırısına karşı çok kahramanca direnişler göstermeleri, Kürt halkının özgürlük mücadelesindeki fedakarlık düzeyini, direniş düzeyini, direnme kapasitesini çok çarpıcı biçimde ortaya koymuştur. Nasıl ki Diyarbakır Zindanı'nda 14 Temmuz Direnişçileri Kürdistan'da özgür ve demokratik yaşamdaki ısrarı, koşullar ne kadar zor olursa olsun mücadele edip başarmanın kararlılığını ortaya koyduysa, özgür ve demokratik yaşam için mücadele ve özgürlük ölçülerini, direnme ölçülerini yükselttiyse özyönetim direnişleri de benzer bir rol oynamıştır. Kürt halkının, militanlarının yüksek özgürlük ölçüleriyle, fedakarlık ölçüleriyle direnerek özgürlük mücadelesini büyük boyutlara ulaştırıp bugün sadece Bakurê Kurdistan'da değil, tüm Ortadoğu'da Kürt halkının özgürlük mücadelesini halklar için bir örnek haline getirmesinde rol oynamışsa, Kürt halkı bugün mücadelesiyle Ortadoğu'daki siyasal dengeleri belirliyorsa, sadece Bakurê Kurdistan'da değil, Başûr'da, Rojava'da, Rojhilat'ta ve tüm dünyada Kürtlerin özgürlük mücadelesindeki ısrarı sürüyorsa, Kürtler bugün örgütlü gücüyle, özsavunma gücüyle büyük bir mücadele gücü haline gelmişse, sadece Kürdistan'ı değil, Türkiye'yi, Suriye'yi, Irak'ı, İran'ı ve tüm Ortadoğu'yu özgürleştirecek bir özgürlük gücü haline gelmişse, bunun yaratılmasında 14 Temmuz Direnişçileri'nin yarattığı Kürdistan devriminin tarzının ve bu tarzın ortaya çıkardığı mücadele düzeyinin, özgürlük ölçülerinin, ortaya konulan büyük irade ve direniş karakterinin belirleyiciliği vardır. Bütün mücadele kazanımlarında 14 Temmuz Direnişçileri'nin, zindan direnişçilerinin yarattığı Kürdistan devriminin tarzını yaratmaları ve mücadele ölçülerini, özgürlük düzeyini ve tutkularını yükseltmelerinin payı belirleyicidir.

Özyönetim direnişinde Kürt halkı tarihsel olarak kazanmıştır

Özyönetim direnişçileri Cizîr'de, Sûr'da, Şirnex'te, Nisêbîn'de, Silopî'de, Gever'de, Hezex'te, bütün direniş alanlarında özgürlük ölçülerini, mücadelenin düzeyini daha da yükseltmişlerdir. Özgürlük iradesi ve kararlılığını, 14 Temmuz Direnişçileri'nin ortaya koyduğu kararlılığı daha da ileriye götürmüşlerdir. Zaten bu direnişi sağlatan 14 Temmuz Direnişçileri olduğu gibi, özyönetim direnişçileri de 14 Temmuz ruhunu büyük direnişleriyle, fedakarlıklarıyla yeni bir aşamaya, yeni bir düzeye kavuşturmuşlardır. Bu açıdan Kürt halkının özgürlük mücadelesinin yenilmezlik düzeyi, her türlü saldırı karşısında yenilmez karakteri, direnme gücü özyönetim direnişleriyle daha da artmıştır. Özgürlük Mücadelesi'nin direniş karakterini, kapasitesini, gücünü, düzeyini çok yükseklere çıkarmıştır. Hiçbir saldırının kıramayacağı düzeyde bir direniş iradesi ve kararlılığı ortaya çıkarmıştır. Son nefeslerine kadar mücadele eden, son nefeslerine kadar özgürlük tutkusuyla direnen, duruşlarıyla, tutumlarıyla yaşamlarını ortaya koyarak özgürlük tutkusunu, özgürlük ve mücadele ölçülerini yükselten bir direniş geleneği yaratmışlardır. Artık bu geleneği yenilgiye uğratmak mümkün müdür? Böyle bir direniş düzeyi ortaya çıkaran Kürt halkını köleleştirmek mümkün müdür? Bu açıdan özyönetim direnişlerinin ortaya çıkardığı bu büyük kazanımın çok iyi görülmesi ve çok iyi değerlendirilmesi gerekmektedir. Burada Kürt halkı tarihsel olarak kazanmıştır. Belki güncel olarak, dönemsel olarak şehirlerin yakılıp yıkılması yaşanmış, bazı acılar çekilmiştir ama Kürdistan tarihinin ve Kürt toplumunun bütünü, geçmiş, bugün ve gelecek içindeki yeri göz önüne alındığında, özyönetim direnişleri mücadele tarihimizin en büyük kazanımlarından biri olarak Kürdistan tarihine yazılmıştır. Olaya kesinlikle böyle bakmak gerekir. Bu kadar şehirleri yıkan, zulüm yapan Türk devletinin Kürdistan'da varlığını sürdürmesi mümkün müdür? Kürt halkı, Kürt kadını, Kürt gençliği bunu unutmayacaktır. Artık özgür yaşam iradesi, özyönetim iradesi, özsavunma iradesi bu direnişlerle daha da güçlenmiştir. Kürt halkı şunu görmüştür; özerk yaşama kavuşmadan, özyönetim ve özsavunma olmadan Kürt halkının varlığını ve özgürlüğünü, demokratik yaşamını sağlaması mümkün değildir. Mevcut devlet içinde, mevcut siyasi anlayışlar içinde özgür ve demokratik yaşama kavuşmak mümkün değildir. Bu bakımdan Kürt halkı için özerkliğin, özyönetimin, özsavunmanın zorunlu ve yaşamsal bir ihtiyaç olduğu, Türk devletinin bu uygulamalarıyla daha da ortaya çıkarmıştır.

Kürt halkı özgür ve demokratik yaşamda kararlılığını ortaya koymuştur

Özyönetim direnişleri şu gerçeği de ortaya çıkarmıştır; bu devlet yenilebilir, bu devlet Kürdistan'da etkisiz hale getirilebilir. Eğer özyönetim direnişleri irdelenirse bu sonuç çıkıyor. Özyönetim direnişleri öncesi hazırlıklar daha iyi olsaydı, özellikle özyönetim alanları dışındaki alanların örgütlendirilmesi, özyönetim direniş alanlarıyla bütünleştirilmesi konusu daha iyi planlansaydı, örgüt buna göre hazırlansaydı, Kürdistan genelinde halkın mücadelesi, örgütlü mücadele çok iyi planlanıp geliştirilseydi sonuç kesinlikle farklı olurdu. Kazanan özyönetim direnişleri, kaybeden Türk devleti olurdu. Bugün Türkiye, Kürdistan'da geliştirilen yerel demokrasi ve özyönetimlere dayalı demokratikleşmiş bir ülke haline gelirdi. Hatta özyönetim direniş alanlarındaki direnişler iyi irdelendiğinde bu alanlardaki direniş hazırlıkları daha iyi yapılsaydı kesinlikle Türk devletinin bu şehirlere girmesi kolay olmazdı. Halk direnişiyle gençlerin direnişi daha etkili bütünleşir, bu, özyönetim direniş alanları dışındaki alanları da harekete geçirecek bir düzey ortaya çıkarırdı. Kuşkusuz esas olarak özyönetim direniş alanları dışındaki eksikleri eleştirmek, bunları ortaya koymak gerekir. Ancak özyönetim direniş alanlarındaki direnişler de daha iyi örgütlendirilip mücadele daha etkili kılınabilseydi özyönetim alanları dışındaki atalet, örgütsüzlük ve seyretme durumu da kırılabilirdi.

Bir bütün olarak özyönetim alanları ve özyönetim dışı alanlardaki eksiklikler önceden daha iyi görülüp mücadele daha bütünlüklü ve birbirini tamamlayan biçimde verilseydi, kesinlikle özyönetim direnişleri büyük zafer kazanırdı. Böyle bir toplumsal, siyasal, tarihsel zemin vardı. Türkiye'deki ve Ortadoğu'daki siyasal durum, Kürtlerin bilinçlilik düzeyi ve özgürlük iradesi, Kürt Özgürlük Hareketi'nin tecrübeleri, birikimi böyle bir direniş bütünlüklü yürütüldüğünde zafere götürebilecek kapasitedeydi. Ancak süreç içinde birçok yetersizlik çıkmış, bu da direnişlerin istenilen düzeyde sonuç almamasını ve bu büyük mücadelenin, büyük fedakarlığın, büyük direnişin, emeğin hakkını bulmaması gibi bir durum ortaya çıkarmıştır.

Özyönetim direnişlerinin en önemli sonuçlarından biri de; Kürt halkının, Kürt Özgürlük Hareketi'nin çok kapsamlı bir mücadele içine girme iradesini ortaya koymasıdır. Bu bir devrimci hamledir. Özgürlük mücadelesini sonuca götürme hamlesidir. Yerel demokrasiye dayalı Türkiye'yi demokratikleştirme hamlesidir. Bu bakımdan kadının, gençliğin, yaşlıçocuk tüm halkın ve gerillanın böyle kapsamlı bir direnişe, mücadeleye girmesi, Türk devletine karşı, soykırımcı sömürgeciliğe karşı 'seninle bu biçimde yaşayamam, ancak özgür ve demokratik temelde yaşayabilirim, kendi özyönetimime sahip biçimde yaşayabilirim' demesi, böyle bir tutum ortaya koyması çok çok önemlidir. Bu, aynı zamanda Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamda kararlılığının ifadesidir.

Mevcut statüko ve soykırımcı sistem içinde yaşamak istenmediğinin ortaya konulmasıdır. Bu açıdan bu direniş gerçekten de Kürt ve Kürdistan tarihindeki en önemli direnişlerdendir. Kürdün özgürlük iradesini, kararlılığını pekiştiren, özgür ve demokratik yaşam mücadele-

sinin ölçülerini yükselterek nasıl bir özgür ve demokratik yaşam istendiğini ortaya koyan bir mücadele sürecidir. Bu öyle 'Türk devleti geldi, şehirleri yıktı, yerle bir etti, özyönetim alanlarını halk boşaltmak zorunda kaldı, sonunda Türk devletinin askeri ve polisi buralara girdi' denilerek olumsuz ve negatif değerlendirmeler yapılacak bir direniş değildir. Böyle bir yaklaşım çok yüzeysel, özyönetim direnişlerine Özgürlük Mücadelesi anlayışıyla bakılmayan, sıradan yaklaşımlar olur. Özellikle Türk devleti gibi Kürdü soykırıma uğratmak isteyen, Kürdün direniş iradesini kırıp Kürdü bitirmek isteyen soykırımcı devlete muhatap olan bir halkın, ezilmek, susturulmak istenen bir halkın bu politikalar karşısında direnişçi tutumu ortaya koyması, her türlü fedakarlığı göstermesi, 'ölsem de, evim yıkılsa da, büyük sıkıntılar çeksem de senin soykırımcı sistemine teslim olmam, senin soykırımcı sistemini kabul etmem' demesi, Kürdün özgür ve demokratik yaşam mücadelesini yeni boyutlara ulaştıran, Kürdün özgür ve demokratik yaşam mücadelesinde çok önemli bir tarihi süreci yaratan bir direniş olarak tarihe geçecektir.

Bu yönüyle özyönetim direnişleri çok ağır saldırılar, çok büyük yıkım nedeniyle toplumda belli bir suskunluk süreci ortaya çıkarmıştır. Halkın mücadelesinin, serhildanların istenilen düzeyde gelişmemesi, belli bir durgunluk yaşanması kesinlikle, özgürlük ve demokrasi mücadelesi açısından bir kırılma, bir gerileme olarak ele alınmamalıdır. Yaşanan mücadelenin karakteri gereği ortaya çıkan, baskıların yoğunluğunun ortaya çıkardığı bir süreç olarak ele almak gerekir. Bugün Kürdistan'da çok ağır bir baskı vardır. Bu, aslında mücadelenin büyüklüğü, gelişmesi, mücadelenin Türkiye'yi korkutması sonucu ortaya çıkmıştır. Mevcut saldırılar 12 Eylül'deki saldırılardan daha ağırdır. 12 Eylül askeri faşist darbesi de Kürdistan'daki gelişmeleri kendisi için büyük tehlike gördüğü için saldırmıştır. Şimdi yapılan yoğun baskılar da yürütülen mücadeleyi kendileri için çok tehlikeli görmeleri sonucudur. Türk devleti ancak bu kadar soykırımcı saldırı, zulüm, şiddet ve zorla kendini ayakta tutabilmektedir. Nitekim büyük bir korku nedeniyle, halkta biriken öfkenin kendisini yerle bir edeceğini düşünerek baskıyı, zoru artırmaktadır. Her gün baskıyı daha fazla artırarak Kürt halkının büyük tepkiler ortaya çıkarmasını engellemeye çalışmaktadır. Ancak, korkunun ecele faydası yoktur. Kırk yıllık yürüyen Özgürlük Mücadelesi, onun getirdiği birikim ve bu özyönetim direnişlerinde halkın direnişinin ortaya çıkardığı büyük fedakarlık düzeyi, özgürlük ölçülerinin yüksekliği mutlaka bu saldırılara karşı tepkisini koyacak, özgürlük ve demokrasi mücadelesini yeni bir aşamaya sıçratacaktır.

Türk ordusu karakollar içinde korkuyla yaşar duruma gelmiştir

Özyönetim direnişleri Rojava'da, Başûr'da ve bütün Ortadoğu'da mücadelemizin yükseldiği bir süreçte gerçekleşti. Bu yönüyle bu alanlardaki mücadelemize de güç katan bir direniş oldu. Bu açıdan özyönetim direnişlerinin bu karakteri, mücadele düzeyi, kahramanlığı bütün mücadeleyi etkilemiştir. Sûr direnişinin büyük komutanı Çiyager arkadaşın; "Direnişimiz de, şahadetimiz de muhteşem olacak" demesi, aslında Özgürlük Mücadelesi'nin nasıl bir ölçü, nasıl bir mücadele kararlılığı ortaya çıkardığının en somut ifadesidir. Direnişimiz de, şahadetimiz de muhteşem olacak, diyen bir direnişin karakteri yenilmez. Çiyager şehit düşebilir ama onun şehit düşerken ki kahramanlığı büyük zaferler yaratır, büyük zaferlerin yolunu açar. Çiyager yoldaşın; 'Direnişimiz de, şahadetimiz de muhteşem olacak' duruşu kesinlikle büyük zaferlerin kapısını açacak bir mücadele duruşudur. Bunu çok önemli görmek gerekiyor. Nitekim özyönetim direnişlerinin yeni bir biçimde sürdürülmesi, daha farklı boyuta taşırılması sonrası bahar ve yaz boyu gerillanın fedai eylemleri Türk ordusunu ve polisini sarsmıştır. Neredeyse yol üstlerinde karakol kalmamıştır. Sarp ve çok korunaklı alanlar dışında artık ne polis ne de jandarma karakolları, askeri karakol bulunmaktadır. Bulunanlar da birkaç halka bariyerlerle kapatılmıştır. O kadar korku vardır ki, artık bariyerler ve çok yoğun tedbirler dışında karakollarda kalamamaktadırlar. Xarpêt (Elazığ) eylemi, Cizîr eylemi, Wan eylemi, Amed eylemi ve bunun gibi birçok eylem ve karakollara yönelik eylemler Kürdistan'daki polis ve askerlerin sürekli korkuyla yaşamasını beraberinde getirmiştir. Özyönetim direnişlerinin ortaya çıkardığı fedakarlık ölçüsüyle gerillanın her yerde fedai eylemlere geçmesi Türkiye'yi sarsmıştır. Bugün Türk ordusu artık karakolları içinde sürekli korkuyla yaşayan duruma gelmiştir.

Gerilla direnişi ve eylemlerinin Türkiye'yi sarstığı açıktır. Bu eylemlerin acısıyla, tepkisiyle ve öfkesiyle birçok yere on binlerce askeri yığarak saldırıya geçmektedir. Özyönetim direnişlerini kendileri için başarı gören AKP iktidarı baharla birlikte çok ağır saldırılarla karşılaşınca şok olmuştur, sarsıntı geçirmiştir. Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı savaşması için önü açılan askerler AKP iktidarına karşı bir darbe gerçekleştirmişlerdir. Darbe aslında Kürt sorununda çözümsüzlüğün ortaya çıkardığı bir durumdur. Önder Apo zaten; "Kürt sorunu çözülmezse darbe mekaniği devreye girer" demiştir.

> ‘AKP iktidarının tüm gücüyle bütün demokrasi güçlerine, Kürt halkına saldırması tamamen bir nihai hesaplaşmayı ifade etmektedir. Artık Türkiye'deki mevcut rejim ayakta kalacak durumda değildir. Ya Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme temelinde yeni bir hegemonik faşist sistem kurulacaktır ya da bu saldırılar kırılarak Türkiye'deki demokratikleşmenin önü açılacaktır.’

Nitekim Kürt sorununu çözemeyen AKP, sonunda asker ve polise her türlü yetkiyi vermiş, asker ve polis de Kürt sorununun çözümsüzlüğü ortamında, 'mücadeleyi ben veriyorum, savaşı ben yürütüyorum, iktidar da benim olmalıdır' demiş ve bu temelde de bir darbe girişiminde bulunmuştur. Darbe girişimi her zaman hükümetlerin başarısızlığı ortamında gerçekleştirilir. Başarılı hükümetlere kimse darbe yapamaz. Başarıyla yürüyen hükümetlere darbe yapıldığı görülmemiştir. Hükümetler ağır sorunlarla karşılaşırlarsa, içeride ve dışarıda toplumsal sorunları çözemezlerse birileri bu iç ve dış sorunları gerekçe yaparak darbe yapmaya yönelir. Çünkü darbeler de meşruiyet arar. Meşruiyetini de mevcut hükümetlerin, iktidarların başarısız politikalarına, sorunların ağırlaşmasına dayandırırlar. Gerçekten de Kürt Özgürlük Mücadelesi'nin karşısında AKP hem içeride hem Rojava'da hem Başûr'da hem de bütün Ortadoğu'da başarısız kalmıştır. AKP iktidarının iç ve dış politikada başarısız kalması, sorunların ağırlaşması ortamında savaşı yürüten askerlerin oluşturduğu bir cunta çeşitli güçlerden de destek alarak darbe girişiminde bulunmuşlardır.

15 Temmuz darbesi başarılı olsaydı Erdoğan DAİŞ ile ilişkisinden dolayı yargılanacaktı

Darbe girişimi başlı başına AKP iktidarının başarısızlığını ortaya koymaktadır. İçeride ve dışarıda istediği sonucu alamaması, sorunları çözememesi AKP iktidarına yönelik darbe yapılması zeminini ortaya çıkarmıştır. Darbeciler belli bir meşruiyet zemini görmüşlerdir ki, içeride ve dışarıda kendilerinin kabul göreceğini düşünerek darbeye yönelmişlerdir. 12 Eylül Askeri Darbesi nasıl gerçekleşmiştir? Darbeciler; 'İçeride ekonomik sorunlar var, her gün 20-30 kişi ölüyor, sağ-sol çatışması var, Türkiye'de bütün kurumlar parçalanmış, bölünmüş, devlet ve iktidar hakimiyetini kaybetmiş, sorunları çözemiyor, sorunlar giderek ağırlaşıyor' diyerek mevcut iktidarın, mevcut siyasi güçlerin sorunları çözmediğini, Türkiye'de sorunların ağırlaştığını görerek bu durumu bir meşruiyet gerekçesi yapıp darbeye yönelmişlerdir. Yoksa Türkiye'de siyasal ve ekonomik sorunlar olmasaydı, Türkiye'de işler iyi gitseydi hiç 12 Eylül Darbesi yapılabilir miydi? Yine 12 Mart döneminde işler iyi gitseydi askeri darbe olabilir miydi? Ekonomik sorunlar, siyasal sorunlar, toplumsal krizler darbecilere darbe yapma gerekçesi ve meşruiyeti ortaya çıkarmıştır. 15 Temmuz'da Erdoğan'a yönelik gerçekleşen darbe de bunun için yapılmıştır. Zaten darbeciler başarılı olsaydı Erdoğan iç ve dış politikadaki başarısızlığından dolayı yargılanacaktı. DAİŞ ile ilişkisinden dolayı yargılanacaktı. Yolsuzluktan yargılanacaktı. Kürt sorununu çözemediği, sorunları daha da ağırlaştırdığı için yargılanacaktı. Nitekim darbeciler kendilerine meşruiyet kazandırmak için isimlerini 'Yurtta Sulh Konseyi' olarak tanıtmışlardır. Demek ki AKP hükümeti yurtta, bölgede ve cihanda sulhu yaratamıyor; içeride ve dışarıda savaş durumunda, bu savaşta başarısız, bu nedenle de darbeyle karşı karşıya kalmıştır.

Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz; 15 Temmuz darbesine zemin olan, AKP'nin başarısızlığını ve sistemin krizini ortaya çıkaran özyönetim direnişleridir. Yine özyönetim direnişleri sonrası gerillanın baharda ve yazda ortaya koyduğu büyük eylemlerdir. Açıkça, 'Biz savaşıyoruz, biz mücadele ediyoruz ama sen sorunları çözmüyorsun, sorunları daha da ağırlaştırıyorsun' diyerek AKP iktidarına darbe yapmışlardır. Eğer Türkiye'de bu ağır sorunlar yaşanmasaydı, darbeciler bu düzeyde bir meşruiyet görerek kendilerinde bir darbe yapma hakkı görmezlerdi. Özellikle özyönetim direnişleri Türkiye'yi çok sarsmıştır. Türkiye tarihinin en ağır sonuçları ortaya çıkmıştır. Türkiye tarihinde ne zaman şehirler yıkılmış, bu kadar sivil katledilmiştir? Kürt halkıyla devlet arasındaki sorunlar ne zaman bu kadar ağırlaşmıştır? Türkiye'nin de temel sorunu Kürt sorunu olduğuna göre, Kürt sorununda AKP'nin yarattığı durumu da bu darbeciler kendilerine gerekçe yapmışlardır. Bunu görmek gerekmektedir. Bu yönüyle AKP iktidarının özyönetim direnişleri ya da gerilla direnişi karşısında başarılı olduğunu söylemek mümkün müdür? AKP iktidarı siyasi olarak başarılı olsaydı böyle bir darbe girişimiyle karşılaşmazdı.

Kuşkusuz iktidarcı herkes darbe yapmak, iktidarı ele geçirmek ister. Özellikle demokrasinin olmadığı ülkelerde böyle eğilimler her zaman olur. Fethullahçılar da onlarca yıldır iktidarı ele geçirmek için hazırlanmışlardır. Öte yandan Türkiye'de AKP'nin politikalarından rahatsız olan önemli bir kesim vardır. Bunlar tabii ki demokratik olmayan bir ülkede darbeyle AKP iktidarını devirip kendileri iktidar olmak isterler. Ama her darbe kesinlikle kendine meşruiyet arar, kendini meşruiyete dayandırır. Bu açıdan Kürt sorununun çözülmediği bir yerde darbe mekaniği gelişir. Darbe girişiminin ortaya çıkması aynı zamanda Türkiye'de demokratikleşmenin olmadığı, çok büyük demokrasi eksikliğinin olduğunu gösterir. Demokratikleşme olsa, hiç kimse böyle darbe girişimine teşebbüs edebilir mi? Demokratik bir ülkede darbeye girişmek intihardır. Bu yönüyle bu konuda da, AKP iktidarı başarısızdır.

> ‘Toplum kesinlikle AKP-MHP faşizmine karşı mücadele edecek durumdadır. Toplumda bu faşizmi kabul edecek bir durum yoktur. Toplumda öyle bir kırılmadan da söz etmek mümkün değildir. Kuşkusuz yaşanan sorunlar vardır, örgütlenme sorunu, harekete geçme sorunu, geçen süreçleri doğru ele alma, değerlendirme, bu konuda kafaların netleşmesi sorunları bulunmaktadır.’

AKP iktidarı seçimle gelip seçimle gidecek bir parti değildir

Ancak darbe girişimi başarılı olamamıştır. Önceden fark edilmiştir. Darbeciler kendilerine siyasi meşruiyet olan zemini, bu konuda AKP iktidarının içeride ve dışarıda zayıflığını görmüşler ama darbe yaparken darbeyi başarılı kılacak teknik unsurları, hazırlık unsurlarını yapamamışlardır. Darbe erkenden fark edilmiş, büyük bir iktidar mücadelesi içinde olan Erdoğan da, saray gladiosu da tedbirini alarak darbecileri boşa çıkarmıştır. Bunu görmek gerekir. Özellikle Erdoğan 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonundan sonra kendisine yönelik tehlikeyi görmüş ve tedbirlerini almıştır. Erdoğan, kendine yönelik bir yönelimin geleceğini düşünmüştür. Bir yerden gelecektir ama nereden gelecek, bunu tam kestirememiştir. Fethullahçılar'dan değil, belki başka yerlerden de gelebileceğini düşünmüştür. Çünkü içeride AKP iktidarından memnun olmayan çok önemli bir güç var. Kendisi eski sistemi yıkıp yeni hegemon olmak istiyor. AKP iktidarı herhangi bir parti değildir, seçimle gelip seçimle gidecek bir parti de değildir. Aksine iktidarı ele geçirmiş, bir daha gitmemek ve kendi iktidarını mutlaka hakim kılmak isteyen bir siyasi güçtür. İktidardan gitmek istemeyen bir güç olduğundan kendini her bakımdan örgütleyerek herhangi bir darbe karşısında bu darbeyi boşa çıkarma hazırlığı yapmıştır. Darbe sonrasındaki gelişmeler, MİT'in durumu, Genelkurmay'ın durumu, bazı komutanların yan çizmesi, darbecileri destekleyecek komutanların vazgeçmesi darbe girişiminin önceden haber alındığını ortaya koymaktadır. Darbe başarılı olsaydı; AKP iktidarından rahatsız olan dış güçler de, içerideki güçler de bu darbeyi destekleyeceklerdi. Belki de hiçbir darbenin görmediği desteği bu darbe görecekti. AKP içindeki birçok kesim de bu darbeye destek verecekti. Ancak başarısız olanlar her zaman ezilir, başarılı olanların etrafında toplanma olur. Siyasetin kanunu budur. Başarılı olmazsan, başardığında yanına gelecekler darbenin yanında el pençe duracak, darbeye en fazla yaltaklık yapacak olanlar bile sen başarısız olduğunda darbe karşıtı olurlar, darbeyi başarısızlığa uğratan gücün yanında yer alırlar. Nitekim 15 Temmuz darbe girişiminden sonra gerçekleşen de bu olmuştur.

Tayyip Erdoğan 15 Temmuz darbe girişiminden sonra kurduğu ittifakları daha da geliştirmiştir. Kendi iktidarını tehlikede görerek daha fazla şovenist milliyetçilere, faşistlere, her türlü Kürt düşmanı güçlere sarılarak iktidarını ayakta tutma politikasına yönelmiştir. 15 Temmuz'dan sonra içeride ve dışarıda Kürt düşmanlığını artırması, kesinlikle AKP iktidarının kendi zayıf konumunu görerek iktidarda kalmak için Kürt düşmanlarını yanına çekme politikasıyla ilgilidir. Bu yönüyle de Kürt düşmanlığını artırmıştır. Bu açıdan belediyelere, milletvekillerine yönelmesi, her gün yüzlerce siyasetçiyi tutuklaması, Suriye'ye girmesi, sürekli Şengal'i tehdit etmesi, tüm bunlar; AKP-Erdoğan faşizminin Devlet Bahçeli ve MHP'yi de yanına alarak Kürt halkı ve demokrasi güçleri karşısında ayakta durma kaygısıyla ilgilidir. Dikkat edilirse sadece Kürtlere karşı değil, tüm demokrasi güçlerine de saldırı 15 Temmuz'dan sonra artmıştır. Çünkü yanına MHP'yi ve tüm demokrasi düşmanlarını almıştır. Kürt düşmanlığı ve demokrasi düşmanlığı temelinde bu güçler AKP'ye destek vermektedir, AKP iktidarına güç vermektedir. Bu açıdan 15 Temmuz'dan sonraki AKP iktidarını sadece AKP iktidarı olarak görmemek, artık AKP-MHP faşist iktidarı olarak görmek gerekiyor. Bunların da amacı Kürt halkını soykırıma uğratmaktır. Kürt Özgürlük Hareketi tasfiye edilerek, bu soykırımın önündeki bütün engeller kaldırılmak istenmektedir. Bu açıdan AKP'nin bu faşist saldırganlığını çok iyi anlamak gerekiyor.

Artık Türkiye'de dört dörtlük soykırımcı faşist bir iktidar vardır

Kürtler, Türkiye tarihinin en faşist, en Kürt düşmanı iktidarıyla karşı karşıyadır. Bunu yaratan temel iki boyut vardır. Birincisi; 30 Ekim 2014 Milli Güvenlik Kurulu'nda Kürtlerin Rojava'da, Bakur'da, Başûr'da ve her yerde güçlendiği görülerek, bu güç ezilmek istenmiştir. Kürdistan'da siyasi sömürgeciliği yeniden inşa etme saldırısı başlatılmıştır. AKP iktidarı kendi ayakta tutmak için Türk devletinin bu politikasını uygulayan iktidar olmuştur. AKP kendi iktidarını ayakta tutmak için bu politikaya yönelmiştir. 15 Temmuz'la birlikte ise çok zayıf durumda olduğunu görerek, artık bu zayıf konumunu güçlendirmek açısından da sadece Kürtlerin gücünü ezmek için değil, bir de sarsılan iktidarını ayakta tutabilmek için Kürt düşmanlığını, 24 Temmuz 2015'te tırmandırdığı savaşı daha şiddetli ve Kürdü soykırıma uğratma politikasıyla daha kapsamlı, daha yoğun biçimde sürdürmektedir. Bu yönüyle Kürt halkının öz-

gür ve demokratik yaşam mücadelesi yeni bir aşamaya gelmiştir. Çünkü artık Türkiye'de dört dörtlük soykırımcı faşist bir iktidar vardır. Aslında 12 Eylül faşizminin başaramadığını başarmak isteyen yeni bir faşist darbeyle karşı karşıyayız. Bu durum, Türkiye'deki faşist iktidarla Kürt Özgürlük Hareketi'nin, demokrasi güçlerinin bir nihai hesaplaşması durumunu ortaya çıkaracaktır. Nitekim AKP iktidarının tüm gücüyle bütün demokrasi güçlerine, Kürt halkına saldırması tamamen bir nihai hesaplaşmayı ifade etmektedir. Gerçekten de artık Türkiye'deki mevcut rejim ayakta kalacak durumda değildir. Ya Kürt Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etme temelinde yeni bir hegemonik faşist sistem kurulacaktır ya da bu saldırılar kırılarak Türkiye'deki demokratikleşmenin önü açılacaktır. Artık herhangi bir parti iktidarının gittiği, başka bir parti iktidarının geldiği bir Türkiye olmayacaktır. Türkiye artık önümüzdeki mücadelenin sonuçlarına göre yeni bir siyasi sistem ve rejime evrilecektir.

2016 yılında AKP iktidarının Kürt halkına ve demokrasi güçlerine saldırısı çok ileri boyutlara ulaşmıştır. Şu anda binlerce tutuklu vardır. Sadece Olağanüstü Hal değil, sıkıyönetim değil, bunlardan öte bir zulüm ve baskı düzeni Türkiye ve Kürdistan'da kurulmuştur. Kuşkusuz AKP faşist iktidarı her yönüyle mücadele edilmesi gereken bir iktidardır. Fakat Kürdistan'da son 5-6 yılda yasal ve yumuşak mücadele yönteminin çok fazla ortaya çıkması, sert dönemlerin mücadelesine yatkın bir örgüt, kadro ve demokratik siyasal alan yapısı, hatta toplum açısından bile sert mücadeleler yerine daha yumuşak mücadele yöntemlerinin son yılda öne çıkması halk hareketlerinin, toplum hareketlerinin gelişmesinde bir handikap olarak ortaya çıkmış bulunmaktadır. Bu, zamanla aşılacaktır. AKP-MHP faşizminin kabul edilmesi mümkün değildir. Kuşkusuz faşizm her zaman zulümle, baskıyla, şiddetle, büyük terör estirerek, sürekli baskı kurarak halkın mücadele etmesinin önüne geçmeye çalışır. Halkın örgütlülüğünü dağıtarak, siyasetçileri tutuklayarak amaçladığı, halkın örgütlü mücadelesinin önüne geçmektir. Bu kadar saldırı ve tutuklama bu nedenledir. Bu nedenle bu tür saldırıların olduğu dönemde hemen istenilen düzeyde bir toplum mücadelesi, serhildan, halk hareketleri ortaya çıkmayabilir. Bu, sürecin karakteriyle ilgilidir. Hem geçen 5-6 yıllık yasal mücadelenin yarattığı gevşeme, sert mücadeleye girmeme, bu konudaki olumsuz etkiler, diğer taraftan yoğun saldırıların, tutuklamaların getirdiği durum, örgütsel alanda yaşanan daralmalar toplumsal mücadelelerin eski düzeyde olmasını hemen bekleme durumunu gerçekçi kılmıyor. Bu yönlü AKP faşizmine karşı mücadele yeni bir örgüt anlayışıyla, yeni bir mücadele anlayışıyla ve hazırlıkla yapılacaktır. Toplum kesinlikle AKP-MHP faşizmine karşı mücadele edecek durumdadır. Toplumda bu faşizmi kabul edecek bir durum yoktur. Toplumda öyle bir kırılmadan da söz etmek mümkün değildir. Kuşkusuz yaşanan sorunlar vardır, örgütlenme sorunu, harekete geçme sorunu, geçen süreçleri doğru ele alma, değerlendirme, bu konuda kafaların netleşmesi sorunları bulunmaktadır. Ama ısrarla örgüt çalışması ve mücadele iradesi ortaya konulduğunda toplumun da harekete geçeceği kesindir. AKP-MHP iktidarına karşı devrimci tutum sürdürülürse, gerilla mücadelesi sürerse, en önemlisi de AKP iktidarından rahatsız olan tüm demokratik güçleri bir araya getirme yaşanırsa mücadelenin daha da gelişeceği açıktır.

Faşizme karşı güçlü bir demokrasi ittifakı geliştirilmelidir

2016'da bu kadar ağır saldırılar karşısında yaşanan en büyük eksikliklerden biri ise; demokrasi güçlerinin bir araya getirilememesidir. AKP-MHP faşizmi demokrasi güçlerini o düzeyde baskı altına almıştır ki, 'Kürde yanaşırsanız, Kürtle birlik olursanız yanarsınız' biçiminde çok ağır bir baskı düzeni kurmuştur. Bu durum gerçekten de Türkiye'de birçok demokratik kesimin, hatta sol kesimin Kürt halkının özgürlük güçleriyle, demokratik güçleriyle yan yana gelip mücadele etmesinde çekingenlikler ortaya çıkarmıştır. Bu, gerçekten olumsuz, eleştirilmesi gereken bir durumdur. Ama, bir Türkiye gerçeğidir. Bunun Türkiye'deki demokrasi güçlerinin Kürt sorununa yaklaşımındaki yanlışlık ve yetersizliklerle bağı olduğu gibi, baskının gerçekten çok yoğun olmasıyla da ilgisi vardır. Baskı esas olarak da Kürt halkına, Kürt Özgürlük Mücadelesi'ne, Kürtlerin haklarına yöneliktir. Ya da Kürtlerle ilgili konulara yöneliktir. 'Dikkat ederseniz, Kürtlere karışmazsanız, ilgilenmezseniz, bundan uzak durursanız size karışılmaz' gibi demokrasi güçlerine, sol güçlere, Kürtlere yanaşmayan güçlere yumuşak yaklaşmaktadırlar. Bu durum da çok tutarlı olmayan, demokratik ölçüleri, vicdanı, demokratik ahlakı gelişkin olmayan ya da zayıf olan kesimleri demokrasi mücadelesinden uzak tutmaya götürmektedir. Ancak bunun da aşılması gerekiyor. Tüm demokrasi güçlerinin, asgari hedefler temelinde en geniş yelpazede AKP faşizmine karşı olma temelinde mücadeleyi geliştirmesi gerekiyor. Çok kapsamlı bir programla değil, faşizme karşı mücadele temelinde bir demokrasi ittifakı geliştirilebilir. Eğer bu sağlanabilirse toplumsal mücadelelerin daha hızlı biçimde gelişmesi ortaya çıkacaktır.

AKP iktidarının bu saldırıları, bu demokrasi düşmanlığı uzun süre sürdürülebilir değildir. AKP-MHP iktidarı faşist saldırganlığını bu biçimde sürdüremeyecek, hem toplum içinde tepkiler, çatlaklar ortaya çıkacak hem de Kürt halkının özgürlük mücadelesini ezemediğinden, sürekli kendisine karşı bir mücadele, bir karşı koyuş ortaya çıkacağından AKP iktidarına karşı 2017 yılında giderek mücadele düzeyi daha da gelişecektir. Bugün zaten gerillanın mücadelesi var, Kürt gençlerinin fedai eylemleri var. Çiyagerlerin, Axînlerin, Nucanların, Zamanîlerin, Mehmet Tunçların özyönetim direnişindeki fedai ruhu ile AKP iktidarını sarsacak eylemler giderek daha da fazla ortaya çıkacaktır. Kesinlikle faşist iktidarlara karşı mücadele yürütüldüğünde onların meşruiyeti zayıf olduğundan, esas olarak psikolojik savaşla, zor ve şiddetle toplumu susturdukları için ya da bazı kesimleri kendi etrafında tuttukları için ayakta kaldıklarından, eğer direniş devam ettirilirse zayıf temele dayanan bu faşist ittifakın çözülmesi, dağılması kaçınılmaz olacaktır.

HDP'nin şu andaki duruşu eksiklikler taşısa da olumludur

Bu arada şunu belirtmek gerekir; demokratik siyasal alan özyönetim direnişlerinde de büyük yanılgılar yaşadı. Toplumdaki zor koşullarda mücadele etme tarzı yerine, kolay yöntemlerle başarı bekleme anlayışı, bir yönüyle de demokratik siyasal alanın süreçlere yanlış yaklaşımının getirdiği sonuçlar oldu. Bunu böyle değerlendirmek gerekir. Öte yandan yine sınıf karakteri nedeniyle orta sınıfın sert mücadeleye alışık olmaması, sert mücadelenin kendi konformist yaşam tarzını bozması, mücadelenin kendi karakterine uygun yürümesini isteyen subjektif, gerçekçi olmayan orta sınıf yaklaşımları ve bu yaklaşımların mücadelenin geneline dayatma anlayışı da yanlış eğilimlerin ortaya çıkmasında etkili olmuştur. Bunların da kapsamlı biçimde değerlendirilmesi gerekmektedir. Zaten Özgürlük Hareketi tarafından kapsamlı olarak da değerlendirilmektedir. Bunların aşılması için nasıl bir yaklaşım gösterilmesi gerektiği de irdelenmektedir. Çünkü bu yetersizlikler aşılmadan da özgürlük ve demokrasi mücadelesini sert ortamlarda geliştirmek mümkün değildir. Ancak şunu söyleyebiliriz; AKP'nin bu sert saldırıları karşısında HDP'nin bu dönemdeki duruşu olumludur. Hala önemli eksikler taşısa da, saldırıların ağırlığı altında AKP'den beklentili durumlar ortaya çıkaran yaklaşımlar gösterseler de şu andaki durumu eskiyi aşmaya çalışan olumlu bir tutum olarak değerlendirmek gerekir.

HDP'nin kuşkusuz mücadele alanı sınırlıdır. İktidarda faşist bir iktidar olduğu zaman demokratik siyasal alanın mücadelesi sınırlanır. Özellikle parlamentoda çok fazla bir şey yapamazlar. Yüz elli milletvekili de olsa, iki yüz de olsa Türkiye'de zihniyet değişmediği müddetçe Türkiye'deki demokrasi anlayışı parmak sayısı ve çoğunluğun hakim olması olarak anlaşılınca demokratikleşme yolunda herhangi bir adım attırmak, Kürt sorununu parlamento içinde çözmek mümkün değildir. Milletvekillerinin seçilmesi genel demokratik mücadele açısından değerlendirilirse önemli sonuçlar verebilir. Parlamento dışı demokrasi güçleriyle birlikte hareket edildiğinde parlamento içinde var olmanın bir anlamı olur. Çünkü seçilmek demek; belli bir tabana sahip olmak demektir. Bu tabanla demokratik mücadele çok yönlü sürdürüldüğünde belli gelişmeler yaratmak mümkündür. Bugün zaten parlamentoda yapacakları bir şey kalmamıştır. Mevcut durumda HDP'lilerin hükümete 'şöyle yapın, böyle yapın' demesinin anlamı yoktur. Bu bir mücadele yaklaşımı değildir. Yapılması gereken AKP iktidarını sürekli teşhir etmek ve mücadele içinde olmaktır. AKP iktidarı zaten bütün demokratları, demokrasi güçlerini susturmak istiyor. O zaman demokratik siyasal alanın susmadan AKP iktidarını teşhir etmesi ve meclis kürsüsünü de bu yönlü değerlendirmesi gerekir. Bunun dışında toplumla birleşmeyen bir mücadelenin demokratik siyasal alanda yaratacağı herhangi bir sonuç yoktur.

HDP'nin, dokunulmazlıkların kaldırılmasına ve tutuklamalara karşı tutumu önemlidir. Bu yönüyle zindana atılacaklarını bile bile bu faşizme karşı mücadele yürütmek, bu mücadelenin zindanda da yürütülebileceğini ortaya koymak önemli bir duruştur. Bunun mutlaka sonuçları olacaktır. Demokrasi güçleriyle ortak bir mücadele yürütülürse şu anda HDP'nin ortaya koyduğu duruş geçmişten çıkarılan derslerle birlikte demokrasi mücadelesinde önemli bir rol oynayabilir.

Kuşkusuz Kürdistan'da Özgürlük Mücadelesi'nin motoru Bakurê Kurdistan'dır. Bakurê Kurdistan'da özgürlük güçleri mücadele etmezse, güçlü olmazsa diğer alanlardaki mücadeleler yetersiz kalır. Bu açıdan Bakurê Kurdistan'daki mücadele hala Kürt halkının mücadelesinin sürükleyicisi ve etkileyicisidir. Kürdistan'ın dört bir yanındamücadeleyi güçlendiren, geliştiren bir karaktere sahiptir. Kürdistan genelindeki mücadelenin önemli sonuçlara ulaşması için Bakurê Kurdistan'daki mücadelenin güçlü olmasını sağlamak, buradaki mücadeleyi güçlendiren bir yaklaşım içinde olmak önemlidir. Bu yönüyle her zaman Bakurê Kurdistan'daki mücadelenin genel mücadele içindeki önemli yerini iyi görmek gerekiyor. Bu parçadaki mücadeleyi geri planda tutan, tali gören, bu mücadelenin genel mücadelenin içindeki sürükleyici yanını görmeyen her yaklaşım yanlıştır. Bu açıdan Bakurê Kurdistan'daki mücadeleye her zaman odaklanmak, buradaki mücadelenin güçlenmesini sağlamak, her türlü saldırıya karşı buradaki mücadeleyi güçlü direnişlerle ayakta tutmak çok çok önemlidir. Bu zaten onlarca yıldır yapılmaktadır. Bundan sonra da Bakurê Kurdistan'daki mücadele ayakta tutularak, geliştirilerek tüm Kürdistan'daki mücadelenin gelişimi sağlanacaktır. Rojava, Başûr ve Rojhilat'taki mücadele buradaki mücadelenin varlığına dayanarak gelişecek, güçlenecek ve sonuca ulaşacaktır. Bu açıdan 2015-2016'da Bakurê Kurdistan'daki mücadelenin bütün saldırılara rağmen, bütün tasfiye harekatlarına rağmen ayakta kalması, gücünü koruması, soykırımcı sömürgeciliğin istediği amaçlara ulaşmaması, aksine soykırımcı sömürgeciliğe büyük darbeler vurulması Kürdistan'ın diğer parçalarındaki mücadeleleri de güçlü kılan, onlara moral destek olan, mücadelenin daha etkili biçimde sürmesini sağlayan bir rol oynamıştır.

Rojava Devrimi'nin Suriye devrimi haline gelmesi önemli bir gelişmedir

Kuşkusuz Rojava Devrimi 2016 yılında önemli gelişmeler göstermiştir. Şedadê'nin alınması, bu temelde Cizîr kantonunun ve Şengal'in güvenceye alınması çok önemli adımlar olmuştur. DAİŞ çeşitli zamanlarda Girê Spî'ye saldırmıştır ama Rojava Devrimi'ne yönelik bu saldırılar hep püskürtülmüştür. Bu açıdan 2016'da Rojava Devrimi kendi kabuğundan çıkarak Araplar'ı, Süryaniler'i de içine alan Kuzey Suriye

Demokratik Federasyonu'nun oluşumuna gitmiştir. Yine Arap, Süryani ve diğer toplulukların devrimci güçleriyle oluşturduğu QSD'nin gelişmesi, bir Suriye ordusu haline gelmesi Rojava Devrimi'nin hem askeri hem siyasi alanda genişlemesi ve Suriye'nin demokratik devriminin temeli haline gelmesi gerçeği vardır. Rojava Devrimi ancak kendisini bütün Suriye demokrasisinin temeli yaparsa, bütün halklarla birlikte Suriye'nin demokratikleşmesi mücadelesi verirse ancak o zaman güvencede olabilir. Sadece askeri güçlerle, belirli yerlerde mevzi savaşı verilerek Rojava Devrimi'ni güvenceye almak mümkün değildir. Bu açıdan Rojava Devrimi'nin sadece Kürt devrimi olmaktan çıkıp Kuzey Suriye Devrimi haline gelmesi Araplar'ın, Süryaniler'in devrimi haline gelmesi, hatta bütün Suriye'nin devrimi haline gelmesi çok önemli bir gelişmedir.

QSD'nin gelişmesi ve Demokratik Suriye Federasyonu'nun oluşumu en fazla da Türkiye'yi zorlamıştır. Türkiye çetelerle Rojava Devrimi'ni boğmak ve Suriye üzerinden Ortadoğu'da etkili olmak isterken, Rojava Devrimi'nin bırakın boğulmasını, kendisini siyasi ve askeri olarak genişletmiştir. Hem Suriye üzerinde hem Ortadoğu üzerinde etkili hale gelmiş, Türk devletinin politikalarını sadece Rojava'da değil, bütün Suriye'de ve Ortadoğu genelinde boşa çıkarmada çok önemli adımlar açığa çıkarmıştır. Hatta Rojava Devrimi'nin demokratik Suriye devrimi haline gelmesi, yine QSD güçlerinin, Demokratik Suriye Federasyonu'nun özsavunma gücü haline gelmesi Türkiye'yi telaşa düşürmüştür. Çünkü Şehba alanının, Kobanê ile Efrîn arasının Kürtlere dost, demokrasi güçleri tarafından ele geçirilmesi, Türkiye'nin Suriye politikasının tümden çökmesi, yenilgiye uğratması anlamına gelmektedir. Bu bakımdan sürekli 'Fırat'ın batısı bizim kırmızı çizgimiz' demişlerdir. Halbuki QSD güçleri Arap, Süryani, Çerkez, Türkmen bütün halkların ortak askeri gücüdür. Kürtler oraları işgalcilerden kurtarırken, oraları Kürtleştirecek değildir. Türk devletinin derdi Kürtlerin de belli düzeyde yaşadığı bu bölgede demokratik güçlerin hakim olmasını engellemektir. Demokratik güçler hakim olursa bu tabii ki kantonların ilişkilenmesi, birleşmesi anlamına gelecektir. Kuzey Suriye zaten Kürt federasyonu değildir. Kürdüyle, Arabıyla, Türküyle, Süryanisiyle bütün Kuzey Suriye halklarının federasyonudur.

Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu bir etnik federasyon değildir. Bir coğrafi federasyondur. Ama bu coğrafyada Kürtler kendi özerkliğini, Araplar, Süryaniler kendi özerkliğini yaşayacaklardır. Yerel demokrasiye dayalı bir Demokratik Suriye Federasyonu olacaktır. İşte Türkiye bundan korkmuştur. Böyle bir Kuzey Suriye Federasyonu'nun bütün Suriye'ye örnek olacağını, Suriye'yi demokratikleştireceğini görmüş, bundan korkmuştur. Çünkü Suriye'nin demokratikleşmesi demek; Türkiye'deki kurumsal faşist soykırımcı sistemin çökmesi demektir. Suriye demokratikleştiği takdirde Türkiye faşist iktidarını sürdüremez. Çünkü Suriye demokratikleştiğinde bu kesinlikle Türkiye'yi de etkileyecektir. Türkiye'yi demokratikleşmeye zorlayacaktır. Bundan dolayı Kuzey Suriye Federasyonu'na düşmandır. Kobanê, Efrîn arasında Demokratik Suriye Güçleri'nin, Kürtlere dost güçlerin etkili olmasını istememektedir. Türkiye bir demokrasi düşmanıdır. Sadece Türkiye'deki, Suriye'deki demokrasi güçlerine düşman değildir, Ortadoğu'daki tüm demokrasi güçlerine de düşmandır. Çünkü Ortadoğu'da demokrasi gelişirse Türk devletinin otoriter, hegamonik, soykırımcı politikaları boşa çıkacaktır. Türkiye de demokratikleşmek, dolayısıyla Kürt sorununu çözmek zorunda kalacaktır. Ama Türk devletinin hala politikası ve stratejisi Kürtleri yok etmek üzerine kurulduğundan, her türlü demokratik gelişmeyi düşman olarak, kendisi için tehlike olarak görmektedir. Rojava Devrimi hem Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu adımıyla hem Demokratik Suriye Güçleri adımıyla Türkiye'deki soykırımcı faşist sistemi, demokratik olmayan sistemi tehdit eder hale gelmiştir.

Suriye'de çözüm Demokratik Suriye Federasyonu modeli ile mümkündür

Bu adım Türkiye'yi korkuturken, Suriye'de ise olumlu sonuçlarını vermektedir. Suriye'ye bir istikrar ve barış gelecekse kesinlikle Demokratik Suriye Federasyonu'na dayanarak gelecektir. Çünkü en istikrarlı alan orasıdır. Sorunları çözen bu alandır. Bütün topluluklarla, farklı dinsel, etnik topluluklarla bir arada yaşama konusunu çözen bir model olan, Kuzey Suriye Federasyonudur. Suriye 2011 öncesine dönemez. Artık eski merkeziyetçi, yerel demokrasinin olmadığı bir Suriye olamaz. Çünkü o anlayışla, politikayla Suriye'de istikrar sağlanamaz. Suriye'de istikrar sağlanması Demokratik Suriye Federasyonunun, QSD güçlerinin yarattığı demokratik etkinin Suriye genelinde benimsenmesiyle gerçekleşecektir. Rojava Devrimi askeri başarılar elde etmiştir. Rojava Devrimi'nin siyasal başarılar elde etme dönemi başlamıştır. Bu açıdan 2016 yılı, Rojava Devrimi açısından sadece askeri değil siyasi başarıların da gerçekleştiği bir yıl olmuştur. Hem ABD ile ilişkileri hem Rusya'yla ilişkileri hem dünyadaki olumlu etkisi, Minbic'in kurtarılması, Minbic'in kurtarılarak Türkiye'nin Halep üzerindeki politikalarının boşa çıkartılması çok önemli gelişmelerdir. Eğer bugün Halep'te Türkiye'ye bağlı çeteler başarısızlığa uğradıysa bu durum sadece Suriye'nin, İran'ın veyahut Rusya'nın bu çetelere karşı mücadelesiyle ortaya çıkmamıştır. Aynı zamanda Minbic'i alan, Şehba bölgesinde Türkiye'yle mücadele içerisinde giren, Halep'te çetelerin saldırısını boşa çıkaran Demokratik Suriye Güçleri'nin çok önemli rolü olmuştur.

Suriye'deki en temel istikrarsızlık kaynağı da DAİŞ'tir. DAİŞ'i gerileten, giderek çöküş noktasına getiren de Kürt Özgürlük Hareketi'dir. Eğer bugün DAİŞ gerileme sürecine girmişse, herkes DAİŞ'e karşı mücadelede cesaretlenmişse bunu sağlatan kesinlikle Rojava Devrimi'dir. Rojava Devrimi'nin DAİŞ karşısında aldığı askeri başarılardır. DAİŞ'in ve diğer çetelerin geriletilmesi ve bu geriletilme temelinde demokratik bir siyasal anlayışın gelişmesi aynı zamanda Suriye'de oluşacak yeni çözüm modelini de ortaya çıkarmaktadır. İstikrar ve barışın oluşacağı zemini güçlendirmektedir. Bu gerçek görülmeden, Suriye'de politika üretmek mümkün değildir. Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'na dayanmayan her çözüm; Suriye'de yeni istikrarsızlıklar yaratmaktan ya da çatışmaları farklı biçimde derinleştirmekten başka bir anlama gelmez.

Türkiye'nin Suriye'de etkili olması siyasi istikrarsızlığı derinleştirir

Rakka operasyonu da başladı. Rakka operasyonu ancak Demokratik Suriye Güçleri'ne dayanarak yapılırsa Suriye'nin istikrarına hizmet eder. Eğer Türkiye Bab'ı ele geçirseydi, oradan Rakka'ya yürüseydi ya da başka yollardan Türkiye Rakka'ya sokulsaydı, Rakka alınsa bile Suriye'de istikrar yaratılamazdı. Çünkü Türkiye bir dış güçtür. Türkiye gibi bir dış gücün Rakka'da, şurada burada etkili olması siyasi istikrarsızlığı derinleştirir. Rojava Devrimi, Demokratik Suriye Güçleri ve Kuzey Suriye Federasyonu Güçleri ise Suriye'nin iç güçleridir. İç güçlerin DAİŞ'e karşı mücadelesi ve bir alanda etkili olması orada sorunları ağırlaştırmaz, aksine demokratik karakteriyle daha da çözümleyici olur. Bu yönüyle Demokratik Suriye Güçleri bir iç güç olarak Suriye'nin demokratikleşmesinin parçası olarak krizi derinleştiren, kaosu derinleştiren değil, krizleri çözüp kaosu ortadan kaldırarak barış ve istikrarı getiren bir rol oynar. 2016'da bu yönlü gelişmelerin olması, Suriye'deki savaşın sonlanması, barış ve istikrarın gelişmesinde çok önemli bir zemin ortaya çıkarmıştır.

Rojava'daki gelişmeler tabii ki siyasi süreci etkilemiştir. Artık hiç kimse Rojava Devrimi'nin herhangi bir siyasi çözümde dışlanmasını göze alamaz. Cenevre gibi herhangi bir toplantıda Rojava devrimcileri mutlaka yerini alacaktır. Türk devleti her ne kadar bunu engellemeye çalışsa da gelinen aşamada eğer bir siyasi çözüm olacaksa, Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu'nun, QSD güçlerinin böyle bir çözümde yer alması zorunludur. Bu güçlerin dışlanması demek, Suriye'de sorunu çözmemek anlamına gelir. Eğer Suriye ile muhalif güçler arasında bir anlaşma, müzakere olacaksa, kesinlikle Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu bunun içinde yer alacaktır. Artık bu netleşmiştir. Rojava devrimcilerinin ve Kuzey Suriye Federasyonu'nun içinde yer almadığı bir siyasi çözüm, zaten çözüm olmaz. 2016'daki gelişmeler Suriye'de bu durumu ortaya çıkarmıştır. Zaten dünyanın bütün büyük güçleri eğer Rojava devrimcilerini muhatap alıyor, onlarla ilişkileniyor, yine bölgesel güçler de dikkate alıyorsa, sıra müzakerelere geldiği zaman Rojava devrimcilerinin dışlanması kabul edilemez. Bu artık Kürt düşmanlığından başka bir anlama gelmez. Kürt düşmanlığıyla da Ortadoğu'da barış ve istikrarı sağlamak mümkün değildir. Tüm dünya güçlerinin, bölgesel güçlerin Türk devletinin Kürt düşmanı politikasını kabul etmesi, ona göre tutum alması olacak şey değildir. Bu yönüyle Türk devleti ne kadar engellese de artık Rojava devrimcilerinin Suriye siyaseti içinde etkin olmasının önüne geçemeyecektir. İstediği kadar, 'Ben kantonların birleşmesini engelliyorum' desin, bunun hiçbir anlamı yoktur. Rojava Devrimi, Kuzey Suriye Federasyonu devlet kurmuyor ki! Bu açıdan devlet perspektifi, hedefi olmayan Kuzey Suriye Federasyonu açısından 'Kobanê ile Efrîn arasında şuraya girdim, şunu engelledim' demenin hiçbir anlamı yoktur. Türkiye ne derse desin Kuzey Suriye Federasyonu da, Kürtler de Suriye siyaseti içinde yer alacaktır. Suriye'de Kürtlerin özgür ve demokratik yaşamını Türkiye engelleyemeyecektir. Rojava Devrimi, Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu Suriye'nin parçalanmasını değil, demokratik birliğinin güçlendirilmesini hedefliyor. Demokratik Suriye bilinciyle de her türlü dış işgale ve saldırıya karşı Suriye'yi savunan bir federasyon ortaya çıkarılacaktır. Kuzey Suriye federasyonu Suriye'yi bölmenin değil, aksine Suriye'ye karşı her türlü saldırıya barikat kurmanın demokratik gücü olacaktır. Bu açıdan Türk devletinin hiçbir oyunu, hiçbir politikası, hiçbir Kürt düşmanı ilişkisinin Rojava Devrimi'nin geldiği bu aşamadan sonra sonuç vermesi mümkün değildir.

> 'Rojava Devrimi, Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu Suriye'nin parçalanmasını değil, demokratik birliğinin güçlendirilmesini hedefliyor. Demokratik Suriye bilinciyle de her türlü dış işgale ve saldırıya karşı Suriye'yi savunan bir federasyon ortaya çıkarılacaktır. Kuzey Suriye federasyonu Suriye'yi bölmenin değil, aksine Suriye'ye karşı her türlü saldırıya barikat kurmanın demokratik gücü olacaktır.'

Demokratik ulus çizgisi milliyetçilik ve mezhepçiliğe vurulmuş bir darbedir

Rojava Devrimi'nin bölgesel düzeyde de etkisi olmaktadır. Bölgede ilk defa Rojava Devrimi gibi kadın özgürlük çizgisine dayanan demokratik bir modelin ortaya çıkması, yine demokratik ulus çizgisinin Rojava'da uygulanması, farklı etnik ve dinsel kimliklerin kardeşçe bir arada yaşaması, Ortadoğu'daki en temel hastalık olan milliyetçilik ve mezhepçiliğe de vurulmuş bir darbe olmaktadır. Farklı kimliklerin bir arada yaşamasının gerçekleşmesi, aslında Ortadoğu'nun hastalıklarına, sorunlarına çözüm ilacı olmaktadır. Bu yönüyle Ortadoğu'da gelecekte sorunların çözümü konusunda iyi bir model ortaya çıkmış bulunmaktadır. Bu, bütün farklı etnik kimlikleri, dinsel kimlikleri de etkilemektedir. Sünnilere de, Şiilere de, Araplara da, Süryanilere de farklı kimliklerle düşman olmadan, farklı mezheplerle düşmanlık içinde yaşamadan bir arada yaşanılabileceğinin gösterilmesi çok çok önemlidir. Bu yönüyle Ortadoğu'da sorunların kaynağı olan ulus devlete karşı demokratik ulus anlayışının gelişmesi, bölgesel istikrar ve barış için, bölgedeki zihniyet devrimi için, toplumsal ve kültürel değişim için çok önemli bir zemin ortaya çıkarmıştır. Öte yandan DAİŞ gibi Ortadoğu'nun değerlerini saptıran sapkın bir harekete karşı başarılı bir mücadele verilmesi ve geriletilmesi de, Ortadoğu'da devrimci ve özgürlükçü seçeneğin ortaya çıkmasını sağlamaktadır. Çünkü burada DAİŞ'e ve El-Nusra'ya karşı sadece silahlı mücadele verilmiyor, esas mücadele ideolojik ve politik olarak veriliyor. Sadece silahlı mücadeleye dayalı bir savaş olsaydı kesinlikle Rojava Devrimi bu kadar başarılı olamazdı.

Bu yönüyle DAİŞ'e, El-Nusra'ya benzer hareketlere karşı ideolojik mücadelede de, siyasi mücadelede de başarılı olunması bölgede ve Ortadoğu'da çok şeyi değiştirecek bir durumu ortaya çıkarmıştır. Bu durum aynı zamanda dünyayı da etkilemektedir. Dünyanın, dış güçlerin Ortadoğu'da tıkanan çözümsüz politikalarına Rojava Devrimi bir yol göstermektedir, onları da kurtarmaktadır.

Aslında Ortadoğu'da dış güçler de bataklığa girmişlerdir. Sadece bölgenin egemen güçleri değil, sadece bölgede iktidarcı mezhepçi zihniyeti hortlatmak isteyenler değil, dış güçler de çözümsüzlük içindedir. Bu bakımdan Demokratik Kuzey Suriye Federasyonu, QSD güçleri zihniyetiyle, politikalarıyla Ortadoğu'yla ilgilenen dış güçlere de Ortadoğu'da sorunlara bir uzlaşma temelinde çözüm bulma fırsatını vermektedir. Rojava Devrimi zihniyetiyle, politikalarıyla uluslararası güçlere herkesin çıkarına olan bir uzlaşmayı dayatmaktadır. Şu anda Rojava Devrimi ABD'ye de, Rusya'ya da, Avrupa'ya da bölgede halkların çıkarını ve özgür, demokratik yaşamını dikkate alan bir siyasi anlayışa gelmeleri, bir uzlaşmaya gelmeleri dayatmasında bulunmaktadır. Sadece kendi çıkarlarını dayatmalarının sorunları çözmeyeceğini, ancak Ortadoğu'daki halkların özgür ve demokratik yaşamını dikkate alan, çıkarını gözeten bir uzlaşmayla savaşa başvurmadan, kaos yaşamadan, şiddetli çatışmalarla değil de demokratik zemin içinde herkesin kendi çıkarlarını geliştirebileceği bir siyasal alternatif ortaya çıkarmış bulunmaktadır.

Öte yandan dünyada Kürtlere yaklaşım da değişmiştir. Özellikle Türkiye'nin Kürt karşıtlığı, PKK karşıtlığı, PYD karşıtlığını kıran ve Türkiye'nin tüm politikalarını Kürt düşmanlığı üzerine kurulduğu gerçeğini gözler önüne seren bir durum ortaya çıkmıştır. Bu nedenle Türkiye'nin, 'PKK terör örgütüdür, PYD terör örgütüdür, YPG de, YPJ de terör örgütüdür, herkes de bu terör örgütlerine benim gibi tavır almalıdır' biçimindeki dayatmaları, propagandaları etkisiz kalmaktadır. Çünkü Rojava Devrimi politikalarıyla, yine Kürt Özgürlük Hareketi Şengal'daki yaklaşımı ve DAİŞ'e karşı mücadelesiyle Türk devletinin bu politikalarını boşa çıkarıp dünyada da, Kürtlerin Ortadoğu'da özgür ve demokratik yaşama kavuşması konusunda bir bilinç ve bir tutum ortaya çıkarmıştır.

Öte yandan Ortadoğu'daki bütün gelişmelere olumsuz bakan oryantalist yanlış yargıları da Rojava Devrimi kırmıştır. Rojava Devrimi; Ortadoğu'nun güzel değerlerini, güzel ölçülerini dünyaya tanıtmıştır. Toplumcu ölçülerini, hak, adalet ölçülerini, farklılıkların bir arada yaşayabildiği, vicdan ve ahlak ölçülerini dünyaya tanıtmıştır. Bu yönüyle DAİŞ ne kadar Ortadoğu'yu kötü ve olumsuz gösterse de dünyanın İslam'a olumsuz yaklaşmasını sağlasa da Rojava Devrimi de Ortadoğu'nun değerlerini, hak, adalet, vicdan ölçülerini, kültürel değerlerini, inanç değerlerini, olumlu yanlarını yansıtma karakteriyle de hem Ortadoğu'yu iyi temsil etmektedir hem de dünyanın Ortadoğu halklarına, Ortadoğu'daki sorunlara doğru yaklaşmasının ortaya çıkmasını sağlamaktadır.

2016 Başûr ve Irak için yoğun bir mücadele yılı olmuştur

2016 yılında Başûrê Kurdistan ve Irak'ta da çok karmaşık ve yoğun bir siyasal süreç yaşanmıştır. Özellikle Rojava Devrimi'nin DAİŞ'e karşı başarıları Irak'ı da cesaretlendirmiştir. Irak hükümetinin DAİŞ'e karşı mücadelesi 2016'da önemli bir düzeye kavuşmuştur. Kesinlikle Kürt Özgürlük Hareketi'nin varlığı Irak'a cesaret vermiştir. Çünkü, Kürt Özgürlük Hareketi gerillalarının Şengal'de, Kerkûk ve Mexmûr'da varlığı ve DAİŞ'e karşı duruşu Irak hükümetini en fazla rahatlatan, Irak hükümetinin DAİŞ'e karşı mücadelesine çok önemli bir moral destek sağlayan güç olmuştur. Aynı şekilde Kürdistan'a yönelik her türlü saldırı karşısında gerillayı bulacağından Başûrê Kurdistan'da da DAİŞ saldırılarına ve DAİŞ'e karşı bir mücadele duruşu ortaya çıkmıştır. KDP ve peşmergeleri bile DAİŞ'e karşı bir mücadele duruşu göstermeye başlamışlardır. Bu açıdan gerillanın varlığı hem Irak açısından, hem Başûrê Kurdistan'daki siyasi güçler açısından, halk

açısından bir güvence olmuştur. Eğer 2016 yılında DAİŞ, Başûrê Kurdistan'a saldırmadıysa bunda gerillanın caydırıcılığı önemli rol oynamıştır. Mûsil operasyonunun başlamasıyla birlikte DAİŞ'in Kerkûk'e saldırması ama bu saldırının başarısız olması orada gerillanın varlığıyla ilgilidir. Gerillanın varlığı sadece kendisinin DAİŞ'e karşı savaşması biçiminde bir sonuç ortaya çıkarmıyor; aynı zamanda peşmergenin de cesaretli olmasını sağlıyor. Peşmergeyle gerilla ilişki içine girdiği zaman, orada hiçbir saldırının başarı kazanmaması gibi bir durum ortaya çıkar. Eğer peşmerge gerilla ile yan yana olursa hiçbir güç sonuç alamaz. Ya da herhangi bir saldırıda peşmergenin direnme ve kazanma imkanı fazlalaşmaktadır. 2016'da bu gerçeklik görülmüştür.

Şengal'in özgürleştirilmesi durumu gerçekleşmiştir. Şengal'de sadece şehir merkezi değil, şehir merkezinin çevresinde de DAİŞ önemli düzeyde geriletilmiştir. Özellikle Rojava'ya yakın alanlar kurtarılmıştır. Bütün bunlar Başûrê Kurdistan ve Irak'ta DAİŞ'e karşı mücadeleyi yeni bir boyuta taşımıştır. Mûsil operasyonu, gerillanın DAİŞ'e karşı direnişi ve Rojava'daki başarı üzerinden şekillenmiştir. Kuşkusuz Başûrê Kurdistan'da siyasi bir kriz ortaya çıkmıştır. Her ne kadar ekonomik krizden söz edilse de, ekonomik krizi yaratan da siyasi krizdir ya da demokrasi eksikliğidir. Bir taraftan siyasi güçler arasındaki çekişme, diğer taraftan demokrasi eksikliği hem ekonomik alana hem toplumsal alana hem de kültürel alana olumsuz yansımaktadır. Diğer yandan Kürt Özgürlük Hareketi'nin varlığı Başûrê Kurdistan'da ortaya çıkan siyasi krizin daha da derinleşmesini, bir iç savaşa dönüşmesini engellemiştir. Bu açıdan Kürt Özgürlük Hareketi'nin varlığı Başûrê Kurdistan'da sorunların savaşla değil de savaş dışında çözüm araçlarını zorunlu kılmaktadır. Ya da Kürt Özgürlük Hareketi'nin varlığı herhangi bir siyasi gücün diğer siyasi güçleri ezmesi, tasfiye etmesi gibi demokratik ve ulusal olmayan yollara başvurması açısından bir fren görevi görmektedir. Bu tür ulusal sorunların yanlış yol ve yöntemle çözülmesi yerine, daha farklı yol ve yöntemlerle çözülmesi eğilimini ortaya çıkarmaktadır. Bu açıdan Kürt Özgürlük Hareketi'nin Başûrê Kurdistan'daki varlığının da, Medya Savunma Alanları'ndaki varlığının da önemi ortaya çıkmaktadır. Gerillanın Medya Savunma Alanları'na hakim olması, Başûrê Kurdistan'ın istikrarını bozacak, Başûrê Kurdistan'da sorunlar çıkaracak sapkın güçlerin gelişmesini ya da üslenmesini engelleyen en temel güç durumundadır.

Bir nevi Başûrê Kurdistan'ın en temel özsavunma gücü, Kürt Özgürlük Hareketi'dir, gerilladır. Gerilla güçleri en stratejik yerleri tutarak Başûrê Kurdistan'ın savunmasını sağlamaktadırlar. Başûrê Kurdistan'ın barış ve istikrar içinde yaşaması, gerillanın çok önemli alanlardaki varlığıyla ilgilidir. Bu gerçek belki itiraf edilmiyor ama Kürt Özgürlük Hareketi'nin ve gerillanın varlığı Başûrê Kurdistan'daki bütün yaşamı olumlu etkilemektedir.

KDP'nin merkeziyetçi anlayışını dayatması sorunların çözümünü geciktiriyor

Kürt Özgürlük Hareketi'nin varlığı nedeniyle KDP'nin Türkiye açısından önemi artıyor. KDP de YNK de PKK'nin varlığı üzerinden politika yapıyor. Her güç PKK'nin varlığı üzerinden, çeşitli güçlere karşı politika yapma imkanına sahip oluyor. Kürt Özgürlük Hareketi'nin Başûrê Kurdistan'da bu tür olumlu etkileri de vardır. Zaten Şengal'de Êzidî güçlerin özsavunması olan YBŞ'yi geliştirmeleri, özyönetimlerini ve meclislerini kurmaları, partilerini kurmaları da gerillanın ve Özgürlük Hareketi'nin varlığı ortamında vücut buluyor. Yoksa hiç kimse Êzidîlerin Şengal'de özsavunma ve özyönetime kavuşmasını kabul etmez. KDP ya da herhangi bir güç tamamen kendi merkezi, otoriter anlayışını hakim kılardı. Nitekim KDP Şengal'e bunu dayatmaktadır.

KDP Şengal'in 3 Ağustos öncesi duruma geçmesini istemektedir. Halbuki 3 Ağustos öncesi durum Êzidîleri soykırımla karşı karşıya getirmiştir. Bu gerçeklik nedeniyle Êzidîler'de, 'Özsavunmamız olmazsa, özyönetimimiz olmasa, özerkliğimiz olmazsa fermanlardan kurtulamayız' bilinci gelişmiştir. Bu açıdan da Êzidîler özsavunma ve özyönetimlerinin olduğu özerk bir sistem çalışması yapmaktadır. Bunu Başûrê Kurdistan'la kavga ederek, Irak'la kavga ederek, dünya ile kavga ederek değil, mazlum bir halk olarak, soykırımla karşı karşıya olan bir halk olarak, insanlığın en temel siyasi ve ahlaki görevi olarak görmekte ve bunun da herkes tarafından kabul edilmesini istemektedir. Kürt Özgürlük Hareketi de, Êzidîlerin Şengal'de ezilmeden kendi özyönetim ve özsavunmalarına kavuşmasını istemektedir. Bu konuda Êzidîler KDP ile kavga etsin, Êzidîler YNK ile kavga etsin ya da Irak'la kavga etsin gibi bir yaklaşım içinde değildir. KDP'nin, YNK'nin, Goran'ın, İslami hareketlerin, PKK'nin bir araya gelip Êzidîlerin özerkliği ve özsavunması için ortak çaba göstermeleri gerekmektedir. Bu bütün Kürt örgütlerinin sorumluluğundadır. Bu yönüyle KDP'ye, gelin birlikte Êzidîlerin ortak yönetimini oluşturalım, ortak savunmasının oluşmasına yardımcı olalım, destekleyelim, sadece bir kesimin hakim olduğu değil, KDP'ye bağlı Êzidîlerin de içinde olduğu meclis, KDP ve YNK'ye bağlı Êzidîlerin de içinde olduğu bir özsavunma gücü olsun, önerisi götürdük. Êzidîler bu çerçevede Başûrê Kurdistan'la ilişkilerini kursunlar, yaklaşımını ortaya koyduk. Doğru yaklaşım da budur. Ancak KDP hala merkeziyetçi anlayışını, kendi hakim olma yaklaşımını bırakmış değildir. Bu da oradaki sorunların çözümünü geciktirmektedir. Ya da KDP ile oradaki Êzidîler arasındaki gerilimi ortaya çıkarmaktadır.

KDP'nin sık sık 'gerilla oradan çıksın, PKK oradan çıksın' demesi doğru olmayan bir yaklaşımdır. Bu da Türk devletine cesaret vermektedir. Türk devletinin ikide bir, 'İkinci Qendîl'i kabul etmeyiz, orayı şöyle vururuz, böyle vururuz' gibi tehditler savurmasına zemin sunmaktadır. Bir yönüyle KDP, 'gerilla çıkmazsa, YBŞ olursa, Türk devleti oraya vurur' gibi bir yaklaşımla halk üzerinde tehdit ve şantaj politikası yürütmektedir. Zaten Nêçîrvan Barzanî yaptığı bir konuşmada; "Gerilla olursa oraya yardım gitmez, gerilla olursa halk oraya gitmez" gibi bir tehdit ve şantajda bulunmuştur. Halbuki yardımın gitmesini de engelleyen kendileridir. Şengal'i kuşatma altında tutmuşlar, hiçbir yardımın gitmesine izin vermiyorlar. Yine gerilim yaratarak, halkın gelmesini teşvik etme yerine tereddütlü olmasına neden olan KDP'nin politikalarıdır. Ama Kürt Özgürlük Hareketi; diyalogla, görüşmelerle bu sorunu KDP ve bütün Kürt örgütleriyle birlikte çözme yaklaşımı içindedir. Doğru yaklaşım da budur. Kürt Özgürlük Hareketi'nin, Êzidîlerin özyönetiminin ve özsavunmasının olmadığı herhangi bir siyasal yaklaşımı da kabul etmeyeceği açıktır.

Kürt Özgürlük Hareketi 2016 yılı boyunca da ulusal birlik çalışmaları içinde olmuştur. Bütün örgütlerle ilişki içinde olmuştur. Aslında herkes ulusal birlikten yanadır ama KDP'nin içinde olmaması bazı tereddütler ortaya çıkarmaktadır. Tabii ki KDP de bir ulusal birlik içinde olmalıdır. Ancak KDP'nin Türkiye ile ilişkileri ya da başka devletlerle ilişkileri, diğer taraftan, 'Ben devlet kuracağım' diyerek ulusal birlik çağrılarını bir tarafa bırakması gibi yaklaşımlar söz konusudur. Kürt Özgürlük Hareketi yeniden bir çağrı yapmıştır. Bu çağrı genelde bütün Kürt örgütleri tarafından benimsenmiş, olumlu görülmüştür. Fakat pratikleşme konusunda özellikle de KDP başta olmak üzere Başûr'daki siyasi örgütlerin daha sonuç alıcı bir yaklaşım ortaya koyması gerekmektedir.

Şu açıktır ki, Başûrê Kurdistan'da artık halk kavga istemiyor, ulusal birlik ve uzlaşma istiyor. Bu açıdan da PKK'ye karşı olumsuz yaklaşımları kabul etmiyor. Her ne kadar KDP çeşitli açıklamalarıyla PKK karşıtı tutumunu ortaya koysa ya da zaman zaman PKK'ye karşı Türkiye ile ortak tutum içinde olsa da, bu Başûrê Kurdistan halkı tarafından benimsenmemektedir. Başûrê Kurdistan halkı kesinlikle PKK'nin varlığını kendisi için güvence görmektedir. PKK'nin özgürlükçü ve demokratik anlayışının Başûrê Kurdistan'da da gelişmesini istemektedir. Bu yönüyle de Önder Apo'nun kadın özgürlükçü demokratik çizgisi sadece Bakurê Kurdistan, Rojava ve Rojhilat'ta değil, Başûrê Kurdistan halkı tarafından da benimsenmektedir. Bu nedenle Başûrê Kurdistan halkı içinde PKK'ye yoğun bir sempati vardır ve her güç hem sorunların çözülmesi hem de ulusal birliğin yaratılması konusunda PKK'den çok şey beklemektedir.

> 'Eğer bugün herkes Ortadoğu'da politika yaparken halkların iradesini, gücünü belli düzeyde dikkate almak zorunda kalıyorsa bu, Önder Apo çizgisinin varlığı nedeniyledir. Yoksa Arap halklarının despotik güçlere karşı ortaya koyduğu mücadele ve onlara karşı isyanı çabuk kırılabilir ve kimse bu halkları dikkate almazdı. Ama artık Ortadoğu'da halkları dikkate aldıran bir ideolojik ve politik gerçeklik bulunmaktadır.'

PKK bütün Ortadoğu halklarının öncü partisidir

PKK'nin özellikle Üçüncü Dünya Savaşı gibi bir savaşın olduğu bir dönemde askeri ve siyasi olarak var olması sadece Kürt halkı açısından değil, tüm Ortadoğu halkları açısından bir şanstır. Üçüncü Dünya Savaşı'nın olduğu, eski dengelerin yıkılıp yeni dengelerin kurulduğu bir dönemde sadece egemenlerin mücadelesiyle bir siyasal dengenin oluşması değil, artık oluşacak dengede halkların özgür ve demokratik yaşam iradesinin de yer alacağı bir gerçekliğin ortaya çıkması sağlamıştır. Önder Apo çizgisinde PKK'nin yürüttüğü mücadelenin Ortadoğu için böyle bir anlamı vardır. Artık Ortadoğu'da sadece egemen güçlerin savaştığı, statükocu güçlerle uluslararası güçlerin çekişme içine girdiği ya da bu güçlerle devletçi, milliyetçi zihniyetle Ortadoğu'nun toplumsal, kültürel, inanç değerlerini kendisine bayrak edip sapkın düşüncelerini dayatanlar arasındaki bir mücadele olmayacaktır. Artık bu mücadelede halklar da vardır. Aslında Arap Baharıyla Arap halkı da bu işin içine girmiştir ancak öncülerini bulamamıştır. Kürt Özgürlük Hareketi bütün Ortadoğu halklarının zihniyet olarak, politika olarak çözüm gücüdür ve öncü gücüdür. Bu yönüyle PKK sadece Kürtlerin öncü partisi değildir, Arapların da, Süryanilerin de, bütün Ortadoğu halklarının da öncü partisidir.

Önderlik gerçeği budur. Önderlik gerçeği bütün Ortadoğu halklarının önderliğidir. Bütün Ortadoğu'nun tarihsel ve toplumsal değerlerine sahip çıkan, tarihsel, toplumsal, kültürel değerleri temelinde bir zihniyet ve vicdan devrimi yaparak, Ortadoğu'da sorunların çözümünden başlamak üzere tüm insanlığın sorunlarını çözmek isteyen bir önderlik gerçeğidir. Çünkü insanlığın sorunları burada başlamıştır, insanlığın sorunları burada çözülecektir. PKK de bunun örgütlü gücüdür. Bu yönüyle PKK'nin Üçüncü Dünya Savaşı'ndaki varlığı, gelişmelere yeni bir yön vermiştir. Nitekim Rojava'da da Önder Apo'nun düşüncesinin etkisi vardır; Başûrê Kurdistan'da da vardır, Irak'ta da vardır. Bütün Ortadoğu'da Önderlik çizgisinde yürütülen mücadelenin etkisi sürmektedir. Eğer bugün herkes Ortadoğu'da politika yaparken halkların iradesini, gücünü belli düzeyde dikkate almak zorunda kalıyorsa bu, Önder Apo çizgisinin varlığı nedeniyledir. Yoksa Arap halklarının despotik güçlere karşı ortaya koyduğu mücadele ve onlara karşı isyanı çabuk kırılabilir ve kimse bu halkları dikkate almazdı. Ama artık Ortadoğu'da, halkları dikkate aldıran bir ideolojik ve politik gerçeklik bulunmaktadır.

Önder Apo Ortadoğu'daki kaosa bir çözüm yolu göstermiştir. Eğer sadece savaş ve zorla çözme değil de Ortadoğu'da gerçek anlamda bir barış ve istikrar isteniyorsa; Önder Apo'nun ve PKK'nin ortaya koyduğu demokratik ulus anlayışıyla sorunlara çözüm bulunması gerekmektedir. Ortadoğu'nun ihtiyacı demokratik ulus anlayışıdır. Farklı kimliklerin bir arada yaşamasını sağlayacak tek düşünsel yaklaşım, politik çözüm budur. Bunun dışında hiçbir düşünsel yaklaşım ve politik çözümün Ortadoğu'da sorunlara çözüm bulması mümkün değildir. Önder Apo'nun ortaya koyduğu bütün çözüm önerileri Ortadoğu'nun tarihsel, toplumsal, kültürel değerleri içinden çıkmış çözümlerdir. Ortadoğu'nun tarihsel, toplumsal, kültürel değerlerini dünyanın, insanlığın evrensel değerleriyle sentezleyerek ortaya çıkardığı çözüm önerileridir. Bu açıdan Önder Apo'nun ortaya koyduğu demokratik ulus anlayışı dışındaki her yaklaşım çözümsüzlüktür. İsterse dünyanın en büyük silahlı gücüyle müdahale edilsin, kimse Ortadoğu'da bu yöntemlerle çözüm bulamaz. DAİŞ'e karşı sadece silahla çözüm arayacağını sananlar kendilerini kandırırlar. Despotik güçlere karşı alternatif bir çözümü silahla yaratacağını sananlar da kesinlikle kendilerini kandırırlar. Ancak ideolojik doğru yaklaşım ve doğru politik çözümler ortaya konulduğunda gerçekten bu güçlere karşı mücadele verilebilir, başarılı olunabilir. İşte bunu Kürt Özgürlük Hareketi ortaya çıkarmıştır, Önderliğin düşünceleri ortaya çıkarmıştır. Bu bakımdan Ortadoğu'daki demokratik devrim açısından çok önemli bir zemin yaratmıştır. Bugün Önder Apo'nun düşünceleri Ortadoğu'daki demokratik devrimi gerçekleştirme düşünceleridir, çizgisidir. Bu kesinlikle böyledir. Bu açıdan ortaya çıkan askeri güçler de Ortadoğu devriminin askeri güçleridir. Suriye'deki QSD güçleri bütün Suriye'nin demokratik devrim güçleridir. Hatta bütün Ortadoğu'nun demokratik devrim güçleridir. Bunu kesinlikle böyle görmek gerekiyor. Eğer Önderliğin ideolojik çizgisi, politik yaklaşımı, toplumsal ve kültürel yaşam anlayışı doğru temsil edilirse kesinlikle bütün Ortadoğu halkları bu çizgi etrafında birleştirilerek Ortadoğu'da demokratik devrim gerçekleştirilebilir.

Önderlik çizgisi pratikleşirse demokratik devrim dalgası bütün Ortadoğu'yu saracaktır

Eğer hala bu çizgi etrafında Ortadoğu halkları tam bütünleşmemişse, birleşmemişse, Özgürlük Hareketi'nin askeri ve siyasi gücü bütünlüklü bir Ortadoğu devrimi olarak harekete geçmemişse bu Önder Apo'nun otaya koyduğu ideolojik, siyasi, kültürel, ekonomik, her alandaki çözüm önerilerinin yetersizliğinden değildir. Öncülüğün yetersizliği, bu eksikleri ortaya çıkarmaktadır. PKK zaten kendisini sınırlayarak hiçbir sonuç elde edemez. Kendini yerele hapsederek, sadece Kürt sorununu çözeceğim ve Kürtleri özgürleştiririm, diyerek hiçbir sonuç alınamaz. Kürt sorunu bölgeseldir, hatta evrenseldir. Bu yönüyle ancak geniş ideolojik ve politik yaklaşımlara sahip ideolojik ve politik duruşlar Kürtleri özgürlüğe götürebilir. Dar yaklaşımlar kesinlikle Kürtlere kaybettirir. Bu bakımdan geniş düşünmeyen, ufuklu düşünmeyen, hamleci düşünmeyen, inisiyatifli olmayan, Kürdistan'daki demokratik devrimi bir Ortadoğu demokratik devrimi, bölge devrimi gibi ele almayan her yaklaşım kaybetmeye mahkumdur. Bu açıdan Önder Apo sürekli Kürt devrimini bir bölge devrimi, Ortadoğu devrimi olarak düşünmüştür. Bakurê Kurdistan'daki devrimci mücadeleyi Türkiye halklarının devrimci mücadelesinin bütünlüğü içinde düşünmüştür. Suriye'deki mücadeleyi tüm Suriye halkları ile birlikte yapılması gereken bir mücadele olarak ele almıştır. Keza Irak'ta da böyle ele almıştır. Bu tutumun nedeni, bir Ortadoğu devrimini hedeflemesi, büyük ufka sahip olmasından dolayı olduğu gibi, Kürt sorununun karakteri de bunu gerektirmektedir.

Bu açıdan da 2016'da PKK'nin öncülük ettiği Kürdistan Özgürlük Hareketi sadece Kürdistan'da değil, bölgede etkili olmaya başlamıştır. Giderek Kürdistan'daki devrimi bölgeye taşıyan gelişmeler ortaya çıkaracaktır. Eğer Önderlik çizgisine sahip olunacaksa, Önderlik çizgisi pratikleştirilecekse, Önderlik çizgisini pratikleştiriyoruz diyeceksek kesinlikle devrimi bölge halklarına ve tüm bölgeye yayma sorumluluğuyla karşı karşıya olduğumuz açıktır. 2016'da bunun çok güçlü zeminleri ortaya çıkarılmıştır. 2017'de bu zeminlere dayanarak devrimi Türkiye'ye, Suriye'ye, Irak'a ve bütün Ortadoğu'nun geneline yaymak mümkündür. Yani Türkiye'nin demokratikleşmesi, Suriye'nin demokratikleşmesi, Irak'ın demokratikleşmesi, İran'ın demokratikleşmesi, bu temelde Kürt sorununun çözümü ve bu çözümler temelinde ortaya çıkacak demokratik güç ve sinerjiyle buralardan başlayarak bütün Ortadoğu'yu demokratikleştirecek bir demokratik devrim dalgası giderek bütün Ortadoğu'yu saracaktır.

■■■

Partimizin 39. mücadele yılı

Şehîd Çiyager tarzı militanlığı yaşamsallaştırma ve zafere taşıma yılı olacaktır

◆ Üzerinde her türlü sömürgecilik uygulanan ve varlığı inkar edilen bir halk olan bizleri kimlik sahibi kılan gerçek; partileşme gerçeğidir. Partileşme, PKK'nin kuruluşundan bugüne kadar özgürlük mücadelesi etrafında geliştirilen tüm değerlerin ve kazanımların kök hücresidir. Tarihi ve ülkesi yakılıp, yok edilmiş bir halkın kendini küllerinden yeniden yaratmasının ve tüm Ortadoğu'da özgürlük ateşi yakabilecek düzeye gelmesinin ilk kıvılcımıdır. Bundan dolayı PKK sadece bir parti değil, bir özgürlük destanı, kimlik beyanı ve bir yaşam biçimidir. ◆

------ *PKK Yürütme Komitesi* ------

Partimiz PKK'nin 39. mücadele yılına girdiğimiz bu günlerde, başta Parti Önderliğimiz Önder Abdullah Öcalan'ı selamlıyor; Parti kuruluşuna öncülük eden Haki Karer, Kemal Pir, Mazlum Doğan, Hayri Durmuş ve Sakine Cansız yoldaşları saygı ve minnetle anıyoruz. 38. mücadele yılını direnişleriyle onurlu varoluş mücadelesinin yeni bir yılı haline getiren Çiyager, Nûcan, Axîn ve Zamanî yoldaşlar şahsında ve halk kahramanlığının öncü şehitleri olan Mehmet Tunç ve Asya Yüksel şahsında tüm özyönetim direniş şehitlerini saygıyla selamlıyoruz. Kürdistan'ın dört bir yanında partimiz PKK'ye özgür yaşam umudunu bağlayan ve bu umutla direnen, gerektiğinde bedel vermekten kaçınmayan ve kendi toplumsallığını inşa etmenin mücadelesini veren kadınların, gençlerin ve tüm halkımızın 38 yıllık direnişini, 38 yıllık PKK mücadelesini sahiplenişlerini saygı ile selamlıyor, kutluyoruz.

Değerli yoldaşlar;

Partimizin 38. direniş yılı tarihsel önemde mücadelelerle, yine tarihsel kahramanlık ve derslerle dolu geçti. Bu direniş yılının doğru değerlendirmesi, 39. direniş yılını kazanmanın bir şartıdır. Bu süreç, Öndeliğimizin sistemini ne kadar anladığımızı, bu sistemi inşa etmeye ne kadar hazır olduğumuzu, ne kadar inşa kadroları haline geldiğimizi ve mücadelemizi her alanda ne kadar geliştirdiğimizi sorgulayarak dersler çıkarmamız için büyük fırsatlar verdi. Bu mücadele yılını değerlendirirken, partimizin yarım asırlık değerlerini nasıl bir aşamaya taşıdığımızı, tüm dünya ve Ortadoğu siyasal dinamiğinde nasıl bir yerimizin olduğunu, verdiğimiz mücadeleye denk bir zafer kazanma konumunda olup olmadığımızı ve yok etmek için yola çıktığımız düşmanı yenip yenmediğimizi, aynı zamanda yaratmak için yola çıktığımız özgür Kürt toplumsallığını yaratıp yaratmadığımızı ele almak ve yeniden bir kararlaşma, yeniden bir başlangıç yapmak durumundayız.

39. mücadele yılı bizden tarihsel bir kararlaşma istemektedir. Tabii ki, tüm pratiklerin değerlendirmeleri yapılmakta, tartışmalar yürütülmekte ve pratikten çıkan sonuçlar çerçevesinde yeniden kararlaşmalar yaşanarak pratiğe yönelinmektedir. Ancak tüm bu aşamalarda ne kadar partileştiğimiz, pratiklerimizi ne kadar parti çizgisinde yürüttüğümüz, ne kadar Önder Apo'yu pratikleştirdiğimiz ve ne kadar zafer kazandığımız tartışma konusudur. Ki bu noktada Önder Apo; "Yaptıklarımızın kendisinin pratikleşmesi olmadığını" söyleyerek büyük eleştiri yapmıştır. Bu anlamda pratiklerimizi parti çizgisine göre yeniden sorgulamak, partileşmeyen yanları ortaya çıkararak bunları gidermek ve parti çizgisinde zafer militanı olmanın arayışına yönelmek durumundayız.

Ezilen, yok sayılan, üzerinde her türlü baskı, sömürgecilik uygulanan ve varlığı inkar edilen bir halkın bireyleri olarak bizleri bu statüsüzlükten çıkaran ve bir kimlik sahibi kılan gerçek partileşme gerçeğidir. Partileşme, PKK'nin kuruluşundan bugüne kadar özgürlük mücadelesi etrafında geliştirilen tüm değerlerin, tüm kimliklerin ve tüm kazanımların kök hücresidir. Partileşme, bizi bugünde yaşatan ve mücadele edebilecek konumda tutan gerçeğimizdir. Tarihi ve ülkesi yakılıp, yok edilmiş bir halkın, kendini küllerinden yeniden yaratmasının ve tüm Ortadoğu'da, hatta dünyada özgürlük ateşi yakabilecek düzeye gelmesinin ilk kıvılcımı parti gerçeğidir. Bundan dolayı PKK, sadece bir parti değil, bir özgürlük destanı, bir kimlik beyanı, bir varoluş haykırışı ve bir yaşam biçimidir. Partimiz PKK'nin geliştirdiği devrim mücadelesi, Kürt halkına, gençliğine ve Kürt kadınlarına dayatılan cesetvari varoluşları, köleliği ve başka güçlerin çıkarları için varolmaktan başka seçeneği olmama şeklinde somutlaşan lanetli kaderi bozmanın ve kendi özgür yaşamını inşa etmenin olanaklarını yaratmıştır. Yarım asırdır süren devrim mücadelemiz, soykırım çemberinde yaşam emareleri göstererek bir ceset olma konumundan çıkmak, kayada kök salan bitkiler gibi yaşama tutunmanın en meşakkatli destanlarını tarihe yazdırmıştır.

Zafer yaratamamamız bize devrim tanımımızı yeniden sorgulatmaktadır

Devrim yapmak için yola çıkan parti öncülerimiz, on binleri aşan şehitler ordumuz, Kürdistan'ın dört bir yanında, Ortadoğu ve dünyada mücadele eden tüm kadrolarımız ve direnen halkımızın odaklandığı devrim gerçeği, bizler için yaşam tanımını oluşturmaktadır. Mücadelesi, kendini varetme biçimi, amaçları, ilişkileri ve bir bütün yaşam tarzıyla birlikte ele aldığımızda, kadrolarımız ve direnen halkımızın sergilediği duruş hakikattir ve devrim algımızın da sınırlarını oluşturmaktadır. Ancak tüm bu mücadele, verilen bedellere rağmen zafer yaratamamamız bize devrim tanımımızı yeniden sorgulatmaktadır. Geldiğimiz dönem ve siyasal, askeri konum itibariyle devrim tanımına göre olup olmadığımızı, devrim tanımımızın Önderlik hakikatine göre olup olmadığını sorgulamak ve güçlü özeleştirel cevaplar oluşturmak durumundayız.

Devrim ne demektir? Önderliğimiz devrimi şöyle tanımlamaktadır: "Devrim, düşmanını yenme cesareti, yenme düşüncesi ve yenme örgütü demektir." Bizlerin devrim yapma kararlılığı olmasına rağmen devrim yapamamamız, cesaret eksikliğinden değil, düşmanı yenme örgütünü oluşturamayışımızdan kaynaklanmaktadır. Her bir parti kadrosunun yeri geldiğinde büyük bir cesaret göstermesine rağmen devrim yapma düşüncesini yaşamının her anında en dinamik ve duygu yoğunluklu bir tarzda yaşamaması, bunu kendinde bir örgüt gücüne dönüştürememesi bizdeki devrim ve devrimci tanımını zayıflatmaktadır. Partileşme olmadan, devrim yapabileceğimizi sanarak büyük tarihsel yanılgı yaşamaktayız. Birçoğumuz büyük eylemler yapmayı hayal etmekte, büyük devrimciler olma iddiasını dillendirmektedir. Önderliğimizin sorduğu; "Devrimcinin amacı; Halkı kurtarmak ve zaferin öncüsü olmaktır. Hakikat böyleyken bir eylem yapmak ve ardından ölmeye hazır olmak, bunun onuruyla yaşamda durmak yeterli midir?" Sorusunu her bir kadro arkadaşımız kendine sormalı ve güçlü cevaplar oluşturana kadar da bu yoğunlaşmasını derinleştirmelidir.

Büyük devrimci olmanın ilk ve en temel şartı partileşmektir. Önderlik çizgisinde partileşme olmadan devrimci olunmaz, devrim mücadelesine yönelinmez, başarı ve zafer çizgisine girilmez. Bireysel hiçbir yetenek, güç ya da özellik de, partileşme olmadan başarı getirmez. PKK tarihi her birimize şunu öğretmiştir; Ne kadar bireysel yetenek ya da güç sahibi olunsa da partileşme olmadan bu yetenekler değer kazanmamaktadır. Çünkü karşımızda binlerce yıldır örgütlü olan bir dünya hegemonik güçler birliği vardır ve bunlar karşısında güç olmak kişisel değil, toplumsal ve örgütlü güç olmakla, özce partileşerek bu anlayışı yaşamsallaştırmakla ve örgütlü mücadelemizi yükseltmekle mümkündür.

Önderliğimiz devrimciliği; "Marifet ve hakikat" olarak tanımlamaktadır. Marifet, kavram olarak ustalık anlamına gelir. Aynı zamanda Ortadoğu'daki birçok inancın yaşam kültüründe yer alan insan-ı kamil mertebesine ulaşmanın da temel aşamalarından biridir. İnsan-ı kamil olmanın ve ahlaki toplumun özgür bir bireyi olmanın vasıfları marifet kapsamında ele alınır. Marifet sahibi olmak, ahlaki ve politik toplumun ilkeleri dışındaki hal ve hareketlerden uzak durmayı, kişiyi bencillikten uzak tutacak bir yoğunlaşmayı ve özeleştirel süreci sürekli yaşamayı, az ile yetinmeyi, ölçülü olmayı, sürekli bilinçlenmeyi, bildiklerini paylaşmayı bir ibadet düzeyinde ele almayı ve icra etmeyi, sade yaşamayı, mikro evren denen insanı tanıyarak makro evreni anlamayı ve yürek zenginliği yaşayarak 'xwebûn' olmayı anlatır. Tüm bunlar, devrimcileşmenin temel şartlarındandır. Hakikat zaten üzerine yoğunlaştığımız, tartıştığımız bir kavramdır ve özünde Önderlik gerçeğinin kendisidir. Önderliğimiz; "Devrimcilik marifettir, hakikattir. Marifet ve hakikat sahibi insanın toplumunu savunma bilinci ve ahlakıdır. Bu nedenle devrimcilik yapmak zorundayız. Yoksa sistem karşısında toplumumuzu savunma ve varlığımızı koruma şansımız olmaz" derken, kavramların parti gerçeğiyle kesişme noktalarına özellikle işaret etmektedir.

Varoluşumuzun ilk ve en önemli koşulu partileşmektir

Kürdün bu dünyada varlığına tahammül edemeyen, bir an dahi olsa yaşamasına razı olmayan ve Kürdün yokoluşu üzerinden kendi varlığını inşa eden bir düşman gerçeğiyle karşı karşıyayız. Böyle bir düşman gerçekliği karşısında PKK; bir parti olmak kadar bir yaşam arayışı, yeni bir toplum arayışı ve özgür toplumu yaratma mücadelesinin adı olmaktadır. Her bir PKK militanı da bu arayışın arayışçısı olmak durumundadır. Tüm savaşımımızın kaynağında bu hakikat vardır. Varolacak mıyız, olmayacak mıyız? Özgür yaşam koşullarını yaratacak mıyız, yaratamayacak mıyız? Bizi yaşatmayan bir düşman karşısında savaşmaktan, mücadelemizi yaşamın her alanında sürdürmekten ve özgür yaşamı yaratana kadar bu mücadele dinamiğini bir an dahi zayıflatmadan, yükseltmekten başka bir varoluş seçeneğimiz yoktur. Varoluşumuzun ilk ve en önemli koşulu da partileşmektir.

Partinin varolabilmesi için parti örgütlülüğünün her yerde geliştirilmesi gerekmektedir ve örgütlenme tüm kadroların hem kadro olma şartı, hem varlık gerekçesi, hem de görevidir. Örgütlenmek en başta bilinç işidir. Bilinçlenmek ve bilinçlendiği oranda halkı bilinçlendirmek, propaganda faaliyetlerini her an her yerde geliştirerek her anı parti örgütlülüğünü kurma anına dönüştürmektir. Bu anlamda, her bir parti kadrosu, öncelikli görevinin kendini ajitasyon-propaganda yapacak düzeye getirmek olduğunu bilmelidir. Bu görev bir alanın, bir kurumun ya da salt bir çalışmaya bağlı birimlerin görevi değildir. Parti demek; örgütlenme demektir ve örgütlenmek de propagandayla olur. Bu PKK'li olmanın doğal bir gereğidir.

Örgütlenmenin bir boyutu bilinçlenmek ve bilincini başka insanlara taşımak olurken, önemli bir boyutu da eyleme geçmektir. Eyleme geçmek, ideolojik, örgütsel ve siyasal bilinçlenmeyle birlikte gerçekleşirse hakikat olabilir. Eyleme geçmek tüm bu şartları gerçekleştirmek kadar kolektif bir bilinçlenme gerektirir. Tek başına kişi olarak bir şeyleri başarabilmek kadar bir toplulukla birlikte karar alabilmek, kararını uygulamanın hazırlığını yapabilmek, bir toplulukla birlikte uygulayabilmek ve sonuçlarını değerlendirebilmektir. Eğer pratik ya-

pıyorsak ve pratiğimiz başarı getirmiyorsa, pratiğimizin parti çizgisinde olduğunu söyleyemeyiz. Parti çizgisinde net olan ve bu doğrultuyla eyleme geçen militan, başarı çizgisini kesinleştirir. Başarıdan uzak birçok sonucu, kadro arkadaşlarımız kendi pratiklerinde 'iyi niyetlilik, dürüstlük, duygusallık, anlayamamak, doğallık' gibi zafer çizgisinden uzak tanımlarla izah etmektedir. Bizi yakıp, yok eden, küllerimizi dahi yeryüzünde bırakmak istemeyen bir düşman tam karşımızda dururken, 'ben iyi niyetli olduğum için kaybediyorum, duygusal yaklaştığım için kaybediyorum' demek gaflettir, hatta gafletten öte bir durumda olmaktır. Köleliği anlatan duygusallıklara teslim olmak, kendi zayıflığına ve kendi kişilik yetmezliklerine yenilmek, kararlı ve iddialı olan devrimci duruştan uzak olmak ve zafer çizgisine girmemektir. Bu tarz, Önderlik tarzının çok uzağında olmaktır. Ve nihayetinde bu tarz; parti tarzı değildir, kendini yanıltan ve çevresinin de kişiyi böyle kabullenmesini isteyen, özgürlüksel olmayan sıradan bir duruştur. Aynı zamanda bu duruşları izah eden ve anlaşılmayı bekleyen ifadeler de lafazanlıktan öte gitmemekte, nihayetinde kendi sorumluluklarımızı Önderliğin omuzlarına yıkmak anlamına gelmektedir.

Bireyciliğin geliştiği yerde partileşme olmaz

Partileşmenin en önemli koşullarından biri toplum olarak varolma gücünü göstermek ve toplumsallaşmak, bunun mücadelesini vermek ve bu zihniyeti zafere taşımaktır. Mevcut durumda kolektivizmin büyük oranda parçalanmış olması, kapitalist modernitenin toplumsallık ve kişilik üzerindeki saldırılarının ne kadar sonuç aldığını göstermektedir. Özgür birey yaratılamamış olmasından kaynaklı olarak da, kolektiviteden ve toplumsallıktan uzak derin bireycilikler yaşanmakta ve bu bireycilikler de düşman zihniyetlere hizmet etmektedir. Çünkü; bireyciliğin geliştiği yerde partileşme olmaz.

Xwebûn olunmadan ve liberalizmin tanımladığı temelde bireycilik sınırlarında yaşanırken, örgütsellik olmaz ve zafer çizgisi ortaya çıkmaz. Bundan dolayı başarısızlıklarımızın kökenine bakacaksak, dönüp bireyciliklerimize bakmamız gerekir. Ne kadar kendimiz olabiliyoruz? Ne kadar hakim sistem sınırlarında düşünüyor ve hareket ediyoruz? Parti içinde kendimize görelik adı altında sisteme görelikleri ne kadar yaşatıyoruz ve devrimci çizgiyi bu anlamda ne kadar zayıflatıyoruz? Bu soruları kendimize sormalı ve verilen tüm emeklere, çabalara ve bedellere rağmen başarıyı yaratamayan tarzımızı sorgulamalıyız. Önderliğimizin belirttiği gibi; "PKK'nin esas gücü örgütsel olması ve doğru partileşmesindedir." Bu anlamda parti gücü yaratmak ve kendi gücümüzü parti gücüyle birleştirerek tarihsel adımlar atmak ve tarihsel sonuçlar yaratmak istiyorsak, doğru partileşme yoluna girmeliyiz. Doğru partileşme olmadan, hangi yönümüz güçlü olursa olsun, ne kadar savaş verirsek verelim, zafer yaratmamız mümkün değildir. Zafer yaratamayan duruşların da yenilgi yaşayacağı ve giderek zarar vereceği bilinmektedir.

Tüm alanlarda, kurumlarda ve mücadele sahalarında bulunan kadro arkadaşlarımızın alan çalışmalarına yoğunlaşması ve kendini ideolojik donanımı yakalamış bütünlüklü militan duruşa ulaştırması partileşmenin asgari gerekliliklerindendir. PKK kadrosu hangi alanda yer alıyorsa alsın her alanı bir ideolojik mücadele alanı, toplumsal örgütlenme alanı, bir savunma alanı olarak görmelidir. Bütünlüklü bakış açısından kopmak, kadroluk gereklerinden ve parti kimliğinden kopmak demektir. Bu konuda partileşmenin gereklerini her dönemde, dönemlerin karakterine uygun olarak yerine getirmek için her kadronun kendini sürekli eğitmesi, sürekli parti gündemini takip etmesi ve örgüt bakış açısını kendi pratiğinde somutlaştırması gerekmektedir. Partileşme kapsamında parti yayınlarını, parti ve örgüt talimatlarının doğru ele alınması, tüm kadrolar tarafından takip edilerek bir tartışma zemininin oluşturulması ve pratiğe geçirilmesi de dönem itibariyle önemli örgütsel konulardan biridir. Bu konuda başta örgüt yönetimlerimiz olmak üzere tüm kadro arkadaşlar sorumludur ve her parti militanı bu kapsamdaki sorumluluğunun bilinciyle hareket etmeli, örgüt-kadro ilişkisini bu yolla akışkan hale getirmenin çabasında olmalıdır.

> ◆ **PKK hiçbir zaman kolay kazanmayı kabullenmediği gibi, her kazanımın büyük bir emek ürünü olduğu gerçeğini yaşamsallaştırmanın adı olmuştur. Emek olgusu, PKK kadrosu olmanın ilk derslerindendir. PKK'ye katılan her bir militanın ilk duyduğu PKK ilkesi; "PKK bir emek hareketidir" ilkesidir. İnsanı insanlaştıran bir olgu olarak emek, PKK kadrosunu yeni özgür insan yapan temel bir olgudur.** ◆

Değerli yoldaşlar;

Partimizin ulaştığı bütünlüklü güç varlığını korumakla birlikte gelinen aşamada, partileşmede mücadele mirasımızın gerektirdiği düzeye ulaşmaktan uzak olduğumuz bir gerçektir. Bunun en büyük nedenlerinden biri de partimizin ruhunu oluşturan, mücadelemizi ve ortaya çıkan değerleri ete kemiğe büründüren, somutlaştıran, tahlil etme gücü veren ve sergilenen pratiklerin yarınlara nasıl kalacağına dair bir sonuç ortaya çıkaran örgüt mekanizmamız olan eleştiri-özeleştiri de yaşanan yetmezliklerdir. Geldiğimiz düzey itibariyle örgütümüzün her kademesinde eleştiri-özeleştiri belli boyutta işlemekte, platformlar yapılarak sonuçlar alınmakta ve önemli bir değerlendirme ve tahlil etme düzeyi ortaya çıkmaktadır. Bununla birlikte her anı bir mücadele anı olarak değerlendirmeyen, eleştiri-özeleştiriyi salt örgüt platformlarıyla sınırlı gören, bunun dışında ne kendi pratiğini gözden geçirebilen ne de yoldaşlarının pratiğini gözden geçirerek eleştiriye tabi tutan yaklaşımlar vardır. Eleştiri-özeleştiri mekanizmasında bir zayıflamanın ya da anlam kaybının olması, tasfiyeciliğin en fazla uğraştığı ve başarmak istediği bir konudur. Bundan dolayı her şeye rağmen bu mekanizmayı işlevselleştirmek ve partinin gelişim dinamiğini canlı tutmak gerekmektedir.

Kapitalist bireyciliğin liberalizmin tüm dünyayı işgal ettiği, her gün medya yoluyla toplumlar üzerine liberalizm bombardımanının uygulandığı bir dönemde PKK'nin eleştiri-özeleştiriyi en güçlü parti silahı olarak ele alması ve uygulaması, PKK'nin en büyük gücüdür ve tüm dünyadan farkı da burada gizlidir. Kuruluşundan bu yana geçen zaman içinde sayısız sosyalist parti kurulmuş, mücadele yürütmüş, sayısız hareket ve kurum oluşturulmuş ve çalışma yürütmüştür. Ancak, birçoğu güçlü bir sistem karşıtlığı geliştiremeden tasfiye olmuş ya da marjinalleştirilmişlerdir. Bu anlamda PKK farklıdır. Partimiz PKK'yi süreklileştiren ve bugüne ulaştıran güç, partimizin eleştiri-özeleştiriyle kendini yenilemesinden kaynağını almaktadır. Sürekli kendini yenileyerek çağları ele alan, bu dinamiği hiçbir zaman unutmayan ve değişimi eleştiri-özeleştiri dinamiğiyle bütünleştiren partimiz, bu gücünü kendi kadrolarına ve topluma da taşımıştır. Bu anlamda eleştiri-özeleştiri; Ortadoğu genelinde ele aldığımızda partimizin kimliği olmuştur. Bu kimliği parti disiplinini üstün bir şekilde yaşamsallaştırmakla görevli olan kadrolarımızın yaşamsallaştırması, sahiplenmesi ve yenileyerek geliştirmesi gerekmektedir.

Hareket olarak önemli bir parti birikimine sahip olduğumuz kadar tüm sahalarımızda partileşme boyutunda önemli eksikliklerin yaşandığı, kişilik duruşlarından kurumsal ya da örgütsel rollere kadar yetersizliklerin yaşandığı, özgür yaşamın zafer militanlığı düzeyine ulaşılmadığı bilinmektedir. Birçok alanımızda koordineli çalışma ve kolektif olma sorunları vardır. Yönetimlerimiz başta olmak üzere tüm kadrolarımızda kolektif olma sorunları ortaya çıkmaktadır. Yine kadrolarımızda komünal yaşama, PKK ölçü ve ilkelerine göre yaşamını örgütleme sorunları yaşanmaktadır. Komünal ruhu en çok yaşaması gereken ve bunun koşullarına, olanaklarına en fazla sahip olan kişiler PKK kadrolarıdır. Parti ortamımızda egemen sistemlerin hiçbir bağlayıcılığı yoktur ve bundan dolayı da sistemin dayattığı bireyci yaşamı en fazla reddedebilecek özgürlüksel alanlara ve konumlara sahip olanlar; PKK kadrolarıdır. Ancak buna rağmen kadrolarımızda bireycilik, bencillik, komünal yaşamdan uzaklık, hatta maddiyata tenezzül etme ve sırf bu sebepten dolayı militan duruştan uzaklaşma görülmektedir. Bu anlayışın kapitalist modernitenin parti yaşamımıza bir saldırısı olduğu bilinciyle mücadele etmek ve bu anlayışlar karşısında parti militanlığının temsilini Hakice ve Mazlumca yapmak, parti militanı olmanın en temel şartıdır.

PKK bir emek hareketidir

PKK, hiçbir zaman kolay kazanmayı kabullenmediği gibi, her kazanımın büyük bir emek ürünü olduğu gerçeğini yaşamsallaştırmanın adı olmuştur. Emek olgusu, PKK kadrosu olmanın ilk derslerindendir. PKK'ye katılan her bir militanın ilk duyduğu PKK ilkesi; 'PKK bir emek hareketidir' ilkesidir. İnsanı insanlaştıran bir olgu olarak emek, PKK kadrosunu yeni özgür insan yapan temel bir olgudur. 38 yıllık mücadele tarihimize baktığımızda emek olgusunda gerilemenin yaşandığı dönemlerin, pratiklerin ya da kişilik duruşlarının PKK'lilikten uzaklaşmakla orantılı geliştiğini görmekteyiz. Parti çalışmaları kadar bir insan olarak her konuda verilen emek, PKK kadrosunun partileşmesinin de ölçüsü olmaktadır. Savaş iktidar mantığının, tüketim kültürünün, sürekli hazır bekleyen bir durumda olmasının ve bu konumlarda olunmasa da bu tarz zihniyetlere sahip olmanın getirdiği bir sonuç; emek olgusundan uzaklaşmaktır. Her şeyi hazır beklemek ve sürekli hazır ve tam olanı istemek öyle gelişmiştir ki, kadro emek olgusundan uzaklaştığı kadar değer bilincinde de giderek zayıflamayı yaşamaktadır.

Kapitalizmin ilk saldırısı insanın toplumsallığını parçalamak ve insanı üretimden koparak makinalara bağımlı hale getirmektir. Bu konuda yaşanan yetmezlikler partileşme ve örgütlenme çalışmalarına da yansımaktadır. Emek ve üretim bilincinden uzaklaşan kadro eğitime de, ideolojik üretimlere de, gerilla eylemlerine de doğru anlam veremez. Nihayetinde bu duruma gelmek, Önderlik emeklerine de doğru anlam verememek demektir. Bu anlamıyla partileşmenin temel gereklerinden olan emek ve üretim olgusu tüm kadrolarımız, örgütlerimiz ve çalışma sahalarımız açısından temel bir konu olarak ele alınmalı, tüm kadrolar emek olgusu üzerine yoğunlaşmalı ve üretimde bulunmanın yol-yöntem arayışına girmelidir. Topraktan, doğadan üretmek, fikir, ideolojik, toplumsal değerler üretmek, yine askeri eylem taktikleri ve eylemler üretmek, kendine ve yoldaşlığına emek vererek her türlü özgür yaşam değeri üretmek doğru partileşmenin en temel boyutudur.

Değerli yoldaşlar;

39. Parti yılında zafer kazanabilmenin tek koşulu ideolojik, toplumsal ve askeri tüm çalışma sahalarımızda partileşme mücadelemizi yükseltmek, Önderliğimizin öngördüğü sistemi partileşme ruhuyla inşa etmektir. Öncelikli olarak ideolojik çalışma alanlarının temel parti çalışması olarak görülmesi, bununla birlikte tüm mücadele sahalarına öncülük edecek, doğrultu verecek bir alan olarak görülmesi, çalışmaların bu hassasiyetle ele alınması kadar, duruşların da bu incelikle ele alınması gerekmektedir. İdeolojik duruşun temsil edilmesinin en fazla gerekli olduğu alan bu alanımızdır. Çünkü bu alanda yaşanacak çizgi dışılıklar, örgütsüzlükler ve yanılgılar tüm parti sahalarını ve çalışma alanlarını etkileyecektir.

İdeolojik mücadelenin kökeni olarak tanımladığımız sınıf ve cins mücadelesi, bugün ortak dile getirdiğimiz bir mücadele alanıdır. Hakim sistem karşısında, milliyetçi, dinci, cinsiyetçi ve bilimci tüm zihniyetler karşısında vereceğimiz mücadeleyi, ideolojik mücadele tanımı kapsamında ele almaktayız. Bu mücadelenin çekirdeği; cins mücadelesidir. Bu alanda yaşanan en büyük yanılgı cins mücadelesini salt kadının erkek karşısındaki mücadelesi olarak görmektir. Bugün, dünya savaşlarının, ülkemize ve hareketimize yönelik saldırıların ve her türlü toplum karşıtlığının kökeninde, cinsiyetçi bir saldırı ve hakim cinsiyet dayatması vardır. Erkek egemenlikli zihniyetin dünya egemenlerinin saldırılarında, sistemlerinde ve yaşam tarzlarında somutlaşarak kendini tüm toplumlara, ülkelere ve tüm kıtalara dayattığı bir dönemi yaşamaktayız. Bölge insanları olarak çok net bir şekilde gördüğümüz gerçek, cinsiyetçiliğin günlük olarak toplumun tüm bireylerine dayatılması, tüm toplum bireylerinin 'karılaştırılarak' ikinci sınıf insan haline getirilmeye ve yeni bir köleleştirme formunun hakim kılınmaya çalışılmasıdır.

Cins mücadelesi; özgürlük mücadelesidir, yaşam mücadelesidir. Özgür birey olma ve özgür yaşamı yaratma mücadelesidir. Her alanda egemen erkek karakteriyle iktidar sınırlarında oluşturulan hakimiyet ve iktidar kalıplarını çözümlemek ve bu iktidarcı dayatmalar karşısında özgürlük mücadelesi vermektir. Cins mücadelesinde ulaştığımız düzey özgürleşme düzeyimizi de ortaya koymaktadır. Bu konuda mevcut duruma yoğunlaşarak mücadeleyi yükseltmek ve zafere taşıma kararlılığı oluşturmak kadar, nasıl yaşayacağımıza dair yoğunlaşarak, Önderlik paradigmasını öncelikle zihniyet olarak kendimizde somutlaştırmak da temel bir militanlaşma ölçüsü olmaktadır.

Toplum özgürlüğünün ölçüsü kadının özgürlük düzeyidir

Örgütlü yaşam alanlarımızda cins mücadelesini yükseltmek, her kadronun Önderlik paradigmasını sahiplenme düzeyini de ortaya koymaktadır. Önderliğimizin otuz yılı aşkındır geliştirdiği cins mücadelesi çözümlemelerine, savunmalarda bunun derinleştirilerek sistemlileştirilmesine ve her militanın bundan sorumlu tutulmasına rağmen, cins mücadelesi alanını ve özgürlük sorununu kendine ait görmemek temel bir yanılgı olarak ortaya çıkmaktadır. Bu konuda çok geri, anlamayan ve uygulamayan bir konumda olmak, anlama çabası göstermemek, bunu hala kendi geriliğini izah etmenin bir dili olarak ortaya koymak, kadro duruşunda yaşanan geriliktir, parti çizgisine girmemektir ve özgürlük iddiasında zayıflıktır. Özünde Önderlik paradigmasıyla kadro arasındaki mesafedir. Bizim özgürlükle ilişkimiz, Önderliğimizle ilişkimizdir. Bu anlamıyla her bir parti kadrosunun cins mücadelesi verme, kendi kişiliğini özgürleştirme ve özgür yaşamı inşa etme düzeyi Önderlik ile ilişkisini, Önderlik ile olan yoldaşlığını ve Önderlik tarzını yakalama düzeyini de göstermektedir.

Kadında gelenekselliğin çözümlenmemesi, bazı konuların salt biçimsel olarak dile gelmesi ancak buna karşı içselleşen bir bilinçlenme, kendini çözme, gerilikleri aşma, kendin olma ve özgürleşme mücadelesinin yürütülememesi şu an yaşadığımız temel sorunlardandır. Kadın yoldaşlarımızın kendi zihniyet, duruş ve pratiklerinde gelenekselliği çözümlemek kadar, özgürleşme arayışlarını geliştirmeleri ve cins mücadelesini yükselterek egemen erkek anlayışlar ve toplumsal cinsiyetçi dayatmalar karşısında güçlü durmaları gerekmektedir. Bununla birlikte cins bilincinde derinleşme, kadınlık bilincini geliştirme, kadın ruhunu ve varlığını anlama, bu temelde kendini gerçekleştirme, 'xwebûn' olma ve bunu başardığı oranda kadın yoldaşlarıyla doğru yaşam ve mücadele çizgisini pratikleştirmek ve PAJK kimliğini kendi yaşamında somutlaştırmak kadın yoldaşlarımızın görevlerindendir. Bu başardığı oranda erkek egemenliği karşısında mücadele etmenin de güçlü özgürlüksel zemini yaratılabilecektir. Parti yapımızın büyük oranda yenilendiği böyle bir süreçte hızla özgürleşme mücadelesi vermek ve özgürlük düzeyini kişiliklerimizde somutlaştırmak, hem de hızla örnek olacak eğitsel duruşlar ortaya koymak, kendi özgür yaşamımızı inşa etmek kadar toplum için de özgür yaşam modeli yaratmak zorundayız.

Erkekte egemen zihniyetin ve davranış kalıplarının çözümlenmesi, aşılması ve yeni özgür erkek duruşunun yaratılması da acil bir devrimsel ihtiyaçtır. Bu konuda erkek yoldaşlarımızın cins mücadelesi konusu için sıkça dillendirdiği, 'bilmiyorum, ilgimi çekmedi, kendime ait görmedim, anlamadım, kadından bekledim, bende de biraz egemenlik var, ne de yapsak Önderlik gibi olamayız, toplum etkisi kolay aşılmaz, kadınlar bizi özgürleştirsin...' türünden söylemler kendi geriliğini, tüm ezilmişliğine rağmen egemenlik karikatürü olmayı, yenilenmemeyi, özgürleşmemeyi kabullenmek ve bunun teorisini yapmak anlamına gelmektedir. Bu izahların hiçbiri kabul edilemez. Hiçbiri, Önderlik militanı olmanın yakınına dahi uğramamaktadır. Tam tersine; kadınla toplumsallaşıldığı bilincini tarihsel olarak kavramak kadar, bu gerçeği güncelleştirme ve kadını an-

◆ Önderlik öncülüğünde gelişen parti mücadelemizin bugüne kadar tarihin çöp sepetine attığı tüm faşist iktidarlar, hükümetler ve tüm sistemlerde olduğu gibi AKP de büyük yenilgiyi yaşayarak tarihin çöp sepetine atılacaktır. 39. direniş yılımız, faşist iktidarcı sistemlerin büyük yenilgi ve çöküş yılı olacaktır. ◆

lamayı kendini anlamanın ön koşulu olarak görme gelişmediği sürece erkekte özgürlük gelişemez. Toplum özgürlüğünün ölçüsü, kadının özgürlük düzeyidir. Ancak; erkeğin geri, egemen ve klasik ölçülerde durmayı dayattığı, bundan kurtulmayı taviz vermek olarak gördüğü bir düzey özgürlük değildir, kölelikte ısrardır. PKK militanlığı, kadında ve erkekte özgürlük arayışını yükseltmek ve özgür yaşam inşasını başarmak demektir. Kadın ve erkek tüm parti kadrolarının bu duruşlara, bu söylemlere tenezzül etmemesi ve hızla bu duruşları aşacak bir cins mücadelesi içine girmesi gerekmektedir.

Değerli yoldaşlar;

İdeolojik mücadelenin önemi, bu mücadelenin tüm alanların temel mücadelesi olmasından kaynaklanmaktadır. İdeolojik donanımdaki eksiklik, darlıklar, başka ideolojilerin etkisinde kalan zihniyet ve duruşlar köklü ele alınması ve hızla aşılması gereken durumlardır. Parti çizgimiz, ideolojik mücadeleyle başlamıştır. Tüm pratikleşmeler ve tüm eylemsellikler bu ideolojik mücadele doğrultusunda ortaya çıkmış ve gelişmiştir. Tüm siyasi, toplumsal ve askeri pratiklerimizi ideolojik doğrultu ekseninde ele almak ve bu temelde sorgulayarak başarı düzeyine bakmak, doğru kadrolaşmanın bir gereğidir. Bazı kadrolarımızda yaşanan yüzeysel, üretimsiz, sıradan ve zafer kazanmayan üslup, tempo, tarz ve pratiklerin kaynağında ideolojik derinliğin olmayışı vardır. İdeolojik derinliğin ve mücadelenin en görünür bir şekilde somutlaştığı alan, toplumsal alandır. Toplumsal alan çalışmalarımız, bu anlamda büyük öğretici çalışmalardır.

Toplumsallaşmak, parti mücadelemizin geldiği aşama itibariyle bizler açısından da tam bir varlık yokluk sınırına ulaşmıştır. Bir insanlık hareketi olarak doğan partimizin bugün ulaştığı düzey, tüm toplumlara ulaşma, tüm toplumlar için savaşma ve tüm toplumların özgürlüğü için her türlü bedeli göze alma boyutuna yükselmiştir. Ancak bununla birlikte kendi toplumsallığımızı kurma, toplumumuzun nasıl yaşayacağına dair sorulacak sorulara güçlü sistemsel cevaplar verme konusunda yeterince pratikleşemediğimiz ortadadır. Bu konuda yaşanan sorunlar, eski zihniyet sınırlarından çıkamamaktan kaynaklanmaktadır. Parti topluluğu içinde bir toplumsallık yaratamayan kadrolar, toplumsal mücadele alanlarında da doğru çizgide mücadele edememekte ve sonuç alıcı pratikler sergileyememektedir. Ayrıca toplumsal zeminlerde mücadele yürüten kadrolarda kendini toplum üstü görme, elit durma, toplum yaşamına duyarlı olmama, toplumu tüm sorunlarıyla ve kaygılarıyla birlikte hissedememe durumları yaşanmaktadır. Bir yandan da toplumsallaşma adına toplumumuza dayatılan ataerkil, geri geleneksel yaşam tarzlarını yaşama, hatta kimi zaman onun da gerisine düşme, toplumsallaşma adına ulaşılan özgürlük militanlığı düzeyini geriye çekme ve sıradanlaşma da yaşanmaktadır. Tabii ki böyle durumda olan bir kadro, topluma öncülük edemeyecektir. Toplum öncülüğünü toplum üstü bir konum olarak ele almak ve toplumsal zeminde reddettiğimiz yaşam kalıplarına teslim olmayı toplumsallaşma olarak ele almak, iki uç yönden Önderlik paradigmasının yaşamsallaşmasını engelleyen yanılgılı tarzlar olmaktadır.

Devrimlerin başarısı halkların katılımıyla ölçülür

Büyük öncü kişilikler haline gelememenin en temel nedeni, bireyin yetiştiği toplumsal zeminlerin sorunlu ve özgürlükten uzak zeminler olmasıdır. Yanlış hayatlarda, yanlış sistemlerde doğmak ve yanlış büyütülmek Önderlik tanımlamasıyla kişinin beslendiği, vücut bulduğu ve geliştiği sosyolojik temelin hastalıklı olması, nihayetinde kişiliklerin de hastalıklı olmasını getirmektedir. Toplumsal öze yabancılık, öz kültürden kaçış ve içinde bulunulan durumlardan çıkışın radikal adımlarını atmamak, mevcut hallere sevdalanmak da bu hastalıklı kişilik yapılarıyla bağlantılıdır. Toplumsal gerçeklikten kaçış yoğun olarak yaşandığı için özgür Kürdistan kişiliğine de ulaşılamamakta ve nihayetinde zafer kişiliği de ortaya çıkmamaktadır. Bundan dolayı öncü kişilikler haline gelebilmenin en temel şartı, içinde yetişilen toplumsal zeminin doğru çözümlenmesi, aşılması ve gerçek toplumsal öze dönüş yapılmasıdır.

Öncü olmak, ön açıcı yapıcı güç olmaktır, önde olmaktır. Bu tanım, askeri, siyasi, toplumsal alanlar başta olmak üzere tüm mücadele alanlarımız için geçerlidir. Ancak bizde yaşanan ya hiç süreçlere dahil olmamak ya da öncü olmak adına alanlara girerek ön açıcı olmaktan ziyade, salt kadro olarak yürümek, hatta varolan örgütlenmeyi giderek zayıflatmak, halkı etrafına toplayıp örgütlememek, halkı kendi yaşamını örgütleyen ve yürüten konuma getirememek şeklinde somutlaşmaktadır. Devrimlerin başarısı, halkların katılımıyla ölçülür. Bizim devrimimiz demokratik ulus inşasıdır. Demokratik ulus inşasında, ne kadar halk varsa o kadar başarıdan söz edebiliriz. Ancak bu konuda yetersizlikler ve yanılgılar yaşanmaktadır. Kadro merkezli bir yaklaşım vardır. Bu yanılgıyı salt uygulama sorunları olarak ele almak da sorunların yeterince farkında olunmadığını göstermektedir.

Kadro merkezli düşünme, Önderliğin özgürlük sosyolojisi ile Kürt sorunu ve demokratik ulus çözümü adlı savunmalarının yeterli düzeyde okunmadığını, yoğunlaşılmadığını ve okumaların uygulama çabasının yeterli olmadığını gösteriyor.

Kadro merkezli düşünme, toplumsal alan çalışmasının ve demokratik ulus çözümünün anlaşılmadığını göstermektedir. Yine Kürt ve erkek merkezli düşünme de esas alınan yöntemlerdendir. Nihayetinde cinsiyetçilik, bilimcilik, milliyetçilik ve dincilik birbirini besleyen, yaratan ve çoğaltan yöntemlerdir. Bu yönlü yoğunlaşma ve sorgulamaların olması şarttır. Önderliğimiz; "Halk örgütlediğin kadardır senindir" dedi. Kadrolar toplumu ne kadar örgütlerse toplum o kadar vardır. Aynı zamanda bir kadro toplumu ne kadar örgütlerse, kadro da o kadar vardır. Halkı örgütleyebilen kadro, başaran kadrodur. Halkı demokratik ulus çizgisine ve inşasına çeken, örgütleyen kadro zafer kadrosudur.

Toplumsal alan çalışmasında salt pratik olarak koşturan, gezen, hatta hiç boş zaman bırakmayacak kadar dolaşan arkadaşlarımız az değildir. Asi, avare tarz sadece gerilla için geçerli değildir. Bu çalışma alanında sonuç; ne kadar dolaşıldığı, ne kadar çok yere gidildiği değil, toplumun ne kadar örgütlendirildiği ve demokratik ulus inşasının ne kadar gerçekleştirildiğiyle ilgilidir. Bunun ötesi avare tarzdır ve kadrolar bundan kurtulmalıdır. Bazı alanlarımızın ya da kurumlarımızın çalışma tekmili ziyaretlerden ibarettir. Toplumsal zeminlerde ziyaretlerin tabii ki önemi vardır. Aynı zamanda toplumu örgütlemek için de ziyaretler gereklidir. Ancak bir parti kadrosunun ya da kurumunun tüm çalışması kurum ve aile ziyaretlerinden ibaret olmamalıdır. Olsa dahi bu ziyaretlerin sonucu olarak toplumun ne kadar örgütlendiği, toplumun ne kadar bilinçlendirilip kendi sistemini inşa eder hale getirildiği, toplum içinden kaç kişinin parti için çalışır hale getirildiği, kaç kişinin kadrolaştırıldığı ve PKK kadrosu haline getirildiği sorulmalıdır. Yine bu kadro ve kurumların toplum bireylerini ve birlikte çalıştığı arkadaşlarını ne kadar özgürleştirdiği de sorulmalıdır.

Toplumsal alan çalışmalarında örgütlü, disiplinli ve sonuç alıcı çalışma konularında yaşanan zayıflıklardan da anladığımız üzere bu tarz çalışmalar parti çalışmasına ve örgütsel ürünlere dönüştürülmekten ziyade, bir anlamda eski zihniyetle gerçekleştirilmektedir ve bu tarzların aşılması gerekmektedir. Her bir ziyaretin, sözün ve her bir tartışmanın örgütsel ve sistemsel bir sonucu olmalıdır. Bir toplum bireyiyle tartışmak, sistem inşasının bir adımı olmalı, bir kişiyi hakim sistem karşıtı haline getirmeli, kapitalist sistemden koparmalıdır. Ancak bunlar gerçekleşmiyorsa bu tarz koşturmalara, gidip gelmelere toplumsal çalışma demek zordur. Toplumsal çalışmanın ölçüsü toplumu örgütlemek, bilinçlendirmek, eğitmek, örgütlemek ve nihayetinde toplumsal devrimi gerçekleştirecek bir inşaya yöneltmektir. Toplumu bilinçlendirmek için de PKK ilmini bilmek, PKK'nin moral, ahlak ve kültür düzeyini bilmek, benimsemek, içselleştirmek ve iyi bir uygulayıcısı olma kararlılığına ulaşmak gerekir. Bu temelde ele alınırsa toplumsal alan çalışmalarımız devrimi gerçekleştirecek esas alan olarak rolünü oynayabilecektir.

Pratikleşmemenin ve sonuç alıcı olmamanın en büyük nedenlerinden biri de tam pratiğe girileceği anda sistem tartışması başlatmaktır. Süreçler başlamışken, kızgın savaşlar yürütülürken, her an bir yeni durum ortaya çıkarken ve bu yeni durumlara hazır bir yoğunlaşmanın olması gerekmekteyken sistem tartışması yapmak, en iyimser söylemle dile getirirsek süreçleri geriye çekmektir. Özünde devrim yapmak gerekirken sistem tartışması yapmak süreçleri geriye çekmenin ötesinde devrim yapma kararlılığında olmamaktır. Tabii ki sistemler değişir, pratikleşme geliştikçe sistemler de somutlaşır, belirlenen boyutlarda değişiklikler ortaya çıkar. Ancak olması gereken, çalışmalara katılmadan önce yoğunlaşmak, hazırlanmak ve kararlı bir şekilde sonuca ulaşmayı hedeflemektir. Bunun yerine bizde birçok konuda bazı adımlar atıldıktan sonra bazı somut durumlar ortaya çıkınca tüm kadrolar, tüm örgütler, tüm çalışma birimleri oturup sistem tartışması yapmaktadır. Bu durum en üstten en alta kadar birçok örgüt mekanizmamızda böyledir ve aşılması gerekmektedir.

Değerli Yoldaşlar;

Tüm bunlarla birlikte partileşmede en önemli alanlarımızdan biri, kadrosal duruşumuzun, özdisiplinimizin, örgütsel derinliğimizin ve Önderlik tarzını somutlaştırma düzeyimizin somutlaştığı askeri alan çalışmalarıdır. Önderliğimizin gerilla tanımı çarpıcıdır ve çarpıcı olduğu kadar da görev ve sorumluluk yüklemektedir; "Gerillacı, yoğunlaşmış militanlıktır. Yoğunlaşmış siyasallık ve örgüttür. En yoğunlaşmış görevlerde, siyasi ve örgütsel güç kazanmaktır. Yaşamda en bilinçli, en fedakar, en cesur özellikleri kazanmaktır. Temposu ve çalışma tarzı bitirici olandır. Düşmana karşı, geriliğe karşı en uyanık, tetikte olandır. Yaydan fırlayan ok gibi sürat kazanan savaşçı militanlıktır. Sanıldığı gibi sadece askerlikten anlayan kişi değildir. Örgütsel ve siyasal yönden geri olup da, askeri yönden güçlü olan gerillayı tanımıyoruz. Bu bir yalandır, kendini aldatmadır. Gerilla, yurtseverlik konusunda, demokrasi ve sosyalizm genellemesinde asgari ölçüleri tutturduğu gibi, örgütsel ve siyasi savaşımın da en yoğunlaşmış ifadedir. Bütün bunları iç içe kendinde gerçekleştiremeyen gerillacı olamaz, gerilla komutanı hiç olamaz."

Her anımızda düşman bilinciyle mücadeleyi yükseltmek şarttır

Önderliğimizin belirttiği gerilla ve komutan özelliklerine ulaşmak büyük bir disiplin, hazırlık ve büyük amaçlara kilitlenmeyi gerektirir. Başta ideolojik, örgütsel ve siyasal bir yoğunlaşmayı ve bilinç düzeyini, bununla birlikte ulaşılan bu düzeyi pratiğe yansıtacak bir ustalık düzeyine ulaşmayı gerektirir. Bunun için anı anına düşman bilincine sahip olmak, düşman karşısında mücadele etmek kadar her an kendisiyle mücadele etmeyi gerektirir. Her an yaşamın kurucu gücü olmayı, her an kendini ve birlikte yaşadığı yoldaşları yaratma gücünü, büyüklüğünü, sabrını ve kararlılığını göstermeyi gerektirir. Salt pratiğin ve eylemin gücünü esas almaktan ziyade bütünlüklü bir yoğunlaşma yaratmayı ve bu eksende bir eylemsel güç oluşturmayı başarmayı gerektirir. Üslup, hitap, tarz ve tempo sorunlarını kendi temel sorunları olarak gören bir militan olmayı ve yoğunlaşmış siyasallık ve örgütselliği yakalamayı gerektirir. İdeolojik donanım kazanmak kadar siyasal süreçlere hakim olmak, takip etmek ve yorum getirebilmek, öngörüde bulunmak bir kadro için politik ve ahlaki yaşamın bir gereğidir. Kendini siyasal süreçleri takip etmekten sorumlu görmeme ve süreçlere yoğunlaşma zayıftır. Hakim yaklaşım, 'hele örgüt ne diyor' şeklinde dile gelmektedir. Ya da süreçler tamamlandıktan ve sonuçları ortaya çıktıktan sonra olup biten durumlar üzerinden yorum geliştirme

vardır ve bu durum da süreçler üzerinde yapıcı bir güç olmaktan uzak bir duruşu ortaya çıkarmaktadır. Gerillacılığın partileşme çizgisinde olması, siyasal derinliği yakalayarak süreçler üzerinde hakim olabilmesiyle ve öngörüde bulunarak yaratıcı bir güç olarak kendini gerçekleştirmesiyle mümkündür.

Önderliğimizin; "Üslupta güzelliği yakalayamayanlar bizimle olamazlar" şeklinde dile getirdiği üslup konusu yoldaşlık ilişkilerinde başta olmak üzere tüm yaşam ve mücadele alanlarında önemli bir konu olarak karşımızda durmaktadır. Üslup sorunları basite alındığı ya da basit görüldüğü oranda temel bir sorundur ve giderilmediği müddetçe düşmana hizmet eden bir konu olmaktadır. Kaçırtıcı, itici, ezop, anlaşılmaz, sistemsiz ya da kapsayıcı olmayan üsluplar kadar eğitmeyen, derinlik taşımayan, güncelin sığlığı içinde kaybolan ya da dikkati güncele çekerek bütünlüklü ve tarihsel bir anlam yaratamayan üsluplar da yüzeysellik olarak ortaya çıkmakta ve derinlikli bir militan duruşun ortaya çıkmasını engellemektedir. Devrimcilerin söylemi, konuşmaları hatta yaşamları şiir gibi, destan gibi olmalıdır. Her bir sözleri bir destanın parçaları gibi olmalıdır. Edebi olmalı, edep ve ahlak, bilinç ve örgütlülük içermelidir. Anın geçiciliğinden sıyrılmalı, anı anlattığı kadar tarihi de anlatmalıdır. Üslup sorunları olarak ortaya çıkan birçok sorunun kaynağında yoldaşlık ilişkilerinin zayıflaması, yoldaşlık ilke ve ölçülerinin gerilemesi vardır. Üslup sorunlarından tutalım, yoldaşlık ilkelerine sığmayan davranışlara kadar ortaya çıkan sorunlar, yoldaşlığımızın bizim hakikatimiz olduğunu unutmamızla ilgilidir. Bilmeliyiz ki, en yakınındaki arkadaşıyla yoldaşlık yapamayanlar Önderlikle yoldaşlık yapamazlar.

Üslup ve hitap sorunlarını çözemeyen, devrimci militanın dilini ve duruşunu kendinde somutlaştıramayan kişiliklerin sosyolojik anlamda cüce kaldığı, henüz dil oluşturacak olgunluğa erişmediği ve devrimcileşmeye ulaşmadığını belirtmek zor değildir. Şehit yoldaşlarımızın birçok sözünün an'da tarihsel derinliği yakalayarak bugüne kadar ulaşmış olması tam da bunu anlatmaktadır. Yaşamı uğrunda ölecek kadar sevme düsturunun söylendiği andan bugüne kadar, bizi etkilemesinin nedeni bu söylemin tam da bu içerikte olmasından ve söylemin güçlü eylemselliği getirmesi kadar bu söylemin kendisinin başlı başına bir eylem olmasından kaynaklanmaktadır.

Yine gerilla tanımının en önemli boyutlarından biri de tarz ve tempodur. Gerillacılık özünde bir tarz ve tempo işidir. Disiplin denen, öz disiplin olarak kişide somutlaştırılmak istenen özellik tam da tarz ve tempo konularına tekabül etmektedir. Tempo hızdır ve bir gerillanın temposu düşmanın hiçbir zaman ulaşamayacağı hızda olmalıdır. Düşmanın onun önüne geçerek ufkunu karartmasına hiçbir koşul altında izin vermemelidir. İdeolojik zenginliği olmayanların pratik zenginliği de olamaz.

Değerli yoldaşlar;

38. mücadele yılımızın ortaya çıkardığı bir sonuç da cesaret ve fedakarlığın, düşman üzerine yürüme kararlılığı ve netliğinin tüm direniş yılı boyunca keskin bir şekilde ortaya çıkmış olmasıdır. Tüm sahalarımızda yürütülen pratiklere, verilen bedellere, yaşanan şahadetlere baktığımızda Apocu fedai ruhun en dinamik ve aktif bir şekilde yaşam bulduğunu söyleyebiliriz. Ve hiçbir yoldaşımız mücadele değerlerimizi koruma ve yaşatma uğruna canını vermekten bir an dahi geri durmamaktadır. 38. mücadele yılımızı bütünlüklü olarak ele aldığımızda tereddütlü yaklaşımın esamesinin dahi okunmayacak kadar zayıf olduğunu, esas olanın Apocu fedai tarzda direniş çizgisi olduğunu ve bu çizginin tüm sahaların pratiklerine damgasını vurduğunu belirtebiliriz. Ancak cesaret ve fedakarlığın da yetmediği durumlar vardır ve süreçleri tümden salt cesaret ve fedakarlıkla yürütmek bizler açısından ağır bedeller de ortaya çıkarmaktadır.

'Biz geri çekilmeyeceğiz, geri çekilmek teslimiyettir teslimiyet de ihanettir...'

Cesaret ve fedakarlık bir bilinç ve güçtür. Bu bilinç ve gücü uzun zamana yayılmış bir enerji akışkanlığına dönüştürme zayıftır. Bu bilinç ve gücü anlık olarak örgütlü ve disiplinli katılma gücüne dönüştürme zayıftır. Gerillacılık hem bir düşünsel derinlik, hem bütünlüklü bir ideolojik yoğunlaşma, derinleşmiş bir siyasal bilinç ve bilinci cesarete dönüştürme işidir. Savaşın bir özgürleşme ve güzelleşme işi olduğu unutulduğu an savaşı kaybederiz. Ki bunu başaran kahraman şehitlerimiz ve değerli öncü komutanlarımız vardır. Önderlik felsefesi iktidar eksenli savaşlara karşı bir düşünce ve eylem savaşıdır. Bu anlamda tüm savaşlarımızın da bu eksende olması gerekmektedir. Ortadoğu'da en çok savaşan güç PKK'dir. Faşist sömürgeci soykırım sistemleri karşısında tüm varolma ve özgür yaşama girişimlerimiz savaşla ifade bulmaktadır. Ancak savaştığımız oranda Önderliğimizin belirttiği sosyolojik boyutu yakaladığımızı, özgürleştiğimizi ve güzelleştiğimizi söyleyemeyiz. Bunun kökeninde savaş tarzımızda derinleşmeme, yoğunlaşmama, yanlışları görüp gidermeme ve savaşı özgür yaşamın aracı olarak ele almama vardır.

Değerli yoldaşlar;

Direnişiyle 38. mücadele yılını taçlandıran, dönem komutanlığının tüm özelliklerini kişiliğinde ve duruşunda somutlaştıran ve örnek bir yaşam duruşu, örnek bir pratik kararlılık, iddia ve eylem gücüne sahip olan Çiyager arkadaş, bu anlamda 38. mücadele yılımızın örnek gerilla duruşunu açığa çıkarmıştır. Dönem militanlığını yakalamak, Çiyager yoldaşın tarzını kendinde somutlaştırmaktır. Önderlik ve yoldaşlık bağlılığını tüm pratiğinde somutlaştıran, düşman bilincini derinden yaşayan, zerre kadar taviz vermeyen, direnişte zerre kadar tereddüt etmeyen, düşmana büyük darbe vurmadan canını ve hatta tek damla kanını vermeyi aklından geçirmeyen, genç, dinamik ve aklını en ustaca kullanabilen bir gerilla komutanı duruşudur Çiyager arkadaşın duruşu. Cesareti, fedakarlığı, zekası, taktik ustalığı ve azami dikkatiyle Sûr direnişi boyunca her arkadaşın sevgisini kazanmış, tüm mevzilerin komutasını yapmıştır. Cesaretli olmak ve kuralsızlığı birbirinden ayırarak doğru zamanda doğru kararlar alabilmenin ve doğru adımlar atmanın en güzel örneğidir Çiyager arkadaş. Direnişin en kritik anlarında dile getirdikleri onun bizlere en büyük mirası ve yüklediği sorumluluktur.

"Bizim şahadetimiz başka arkadaşların yaşamı olacaktır. Biz geri çekilmeyeceğiz, geri çekilmek teslimiyettir, teslimiyet de ihanettir. Bu halkı hayal kırıklığına uğratmayacağız. Belki yaptığımız bu direniş bugün anlaşılmayacak, ama ileride herkes anlayacak. Hem biz, burada tarihi bir direniş sergiliyoruz ve bu tarihi direnişte sizin de adınız olacak"

Devrime ve direnişin zaferle taçlanacağına olan inancı onun direnişinin düzeyini göstermektedir. Direnişin en zor anlarında dahi yaşam umudunu yitirmeyen, her türlü bedele hazır olmak kadar hayal kurmayı elden bırakmayan bir duruş, tam da yaşamı uğruna ölecek kadar seven bir duruştur. Bu anlamıyla Çiyager arkadaş somutunda, kahraman şehit yoldaşlarımızın kişilik özelliklerinin özgür insanın temel karakter özellikleri olduğu bilinciyle hareket etmeli ve bu özellikleri yaşamsallaştırmanın mücadelesini yükseltmeliyiz. Anında karar verebilme özelliği, tarihi anda somutlaştırabilme yeteneğinden ve özgür yaşamın rotasını esas aldığının bilincinde olmasından kaynaklanmaktadır.

Yoldaşlık sevgisi Sûr direnişinin destansı anlarında, özyönetim direnişinin en yoğun anlarında savaşmak kadar, yoldaşlarına olan sevgisini ortaya koymasından, yoldaşlarına hizmet etmesinden, özen göstermesinden de anlaşılmaktadır. Yoldaşlarıyla düşünsel ve duygusal bağlılığı kadar sevgisini ortaya koyması kadar gerektiğinde yaşam ve savaş kurallarını uygulamak için tavizsiz olan ve kuralları en azami düzeyde uygulama gücünü gösteren bir gerilla komutanıdır. Onun her bir özelliği, bir gerilla ilkesidir. Bir gerilla nasıl olmalı? Sorusu sorulduğunda dönüp herkesin Çiyager yoldaşa ve onun pratiğine bakması gerektiğini bize Sûr direnişi anlatmaktadır. Tarihte ateş geçitlerinde direnen 300 Ispartalı'nın direnişini, Paris'te barikatlarda direnen komünarların ve her türlü iktidara karşı direnerek varlığını ve özgürlüğünü korumanın mücadelesini verenlerin günümüzdeki en büyük ve en güzel örneğini yaratmıştır. Onun bizlere ulaşan son mesajı; "Koskoca dünyanın üçüncü ordusu, bu 60 kişiyle başa çıkamadı" sözüdür. Çiyager arkadaş şahsında tüm özyönetim direnişlerini anlamak, direnen yoldaşların, kadınların ve gençliğin mücadelesini yükselterek direnişi zafere taşımak da, tarz ve taktik üzerinde yoğunlaşmaları derinleştirerek tarihsel kahramanların bizlere verdiği tarihsel görevleri başarıyla yerine getirmekle mümkündür.

Zafer militanı; Çiyager arkadaşın duruşudur. Çiyager, bir yaşam ve savaş komutanıdır, yaşam ve savaş öncüsüdür. Önder Apo ile yaşamanın Önder Apo tarzına ulaşmakla mümkün olduğunu en iyi bilen ve bunun en sade uygulamasına yönelendir. Zafer militanı, süreçleri ve zorlukları sadece cesaret ve fedakarlıkla karşılamak yerine, Önderlik tarzıyla örgütlenerek paradigmanın inşasının mücadelesini yürütendir. Nasıl yaşamalı? Sorusuna cevap veren ve canını damla damla akıtmasını bilendir. Örneğin gizlilik kurallarının ihlalinden dolayı yaşanan şahadetler büyük fedakarlık ve cesaret sahibi yoldaşlarımızın şahadetleri kabullenilmezdir. PKK gerillaları cesaret sahibidir, fedakardır ancak feda edilecek olan cana verilen değer, yeterli düzeyde değildir. Feda etmek başkadır, harcamak başkadır. Kendi varlığını, benliğini, canını feda edecek militan, kendi varlığına değer vermeyi, varlığını korumayı ve özgürleştirerek değerini yükseltmeyi başarabilmelidir. Kolay ölüm fikrinden, başarısızlıktan ve sıradanlıktan fersah fersah uzak olmayı bilmek PKK militanlığının temel tarzıdır. Zafer militanı tam da bunu başarabilendir.

Değerli yoldaşlar;

Önderlik öncülüğünde gelişen parti mücadelemizin bugüne kadar tarihin çöp sepetine attığı tüm faşist iktidarlar, hükümetler ve tüm sistemler gibi AKP de büyük yenilgiyi yaşayarak tarihin çöp sepetine atılacaktır. Ve bunu gerçekleştirecek Önderlik, parti, kadro ve toplum gücümüze de, inancımız tamdır. İnancımızın büyüklüğü, uğruna büyük mücadeleleri göze aldığımız özgürlük davamızdan gelmektedir. Bu anlamda özgür yaşam amacımızı zafere taşımak, faşist iktidarları yerle bir etmekten ve Kürdistan halkının hak ettiği özgür toplum yaşamını demokratik ulus perspektifiyle inşa etmekten ve tüm bölge-dünya halklarıyla birlikte yaşamasını sağlamaktan başka bir anlamlı yaşam seçeneği yoktur. 39. direniş yılımız, faşist iktidarcı sistemlerin büyük yenilgi ve çöküş yılı olacaktır. Tüm parti şehitlerimizin, Önderlik çizgisinde varolma mücadelesi vererek can veren şehitlerimizin ve direnen herkesin de bizden beklediği budur.

Türkülü bir yürüyüş olan PKK'nin 39. mücadele yılı, uğruna fırtınaların koparılacağı bir özgürlük yılı olacaktır. Parti mücadelemizin 39. yılına girerken öncü gerilla komutanlarımızdan Azad Sîser, Roza Efrîn, Ozan Dersîm, Amed Şaho yoldaşlar şahsında tüm yoldaşlarımızın anıları önünde saygıyla eğiliyor, layık olmanın amaçlarını gerçekleştirmek olduğu bilinciyle partileşerek özgürlük mücadelemizi zafere taşımanın sözünü bir kez daha veriyoruz. Parti olmadan, öncü örgüt olmadan nefes dahi alınamayacağı bilinciyle partileşmeyi her alanda, her zeminde geliştirerek örgütlenmeyi büyütme adımlarını atmak 39. direniş yılının temel görevlerindendir.

Tüm yoldaşların bu bilinçle bulundukları her alanda direnişi yükselterek, Önderlik felsefesiyle yaşam anlayışlarını ve duruşlarını derinleştireceklerine, demokratik ulus inşasını gerçekleştirerek partimiz PKK'nin 39. mücadele yılını Ortadoğu devriminin zafer yılı haline getireceklerine olan inançla tüm yoldaşları selamlıyor, mücadelelerinde başarılar diliyoruz.

Yaşasın Partimiz PKK!
Yaşasın PKK'nin Özgürlük ve Direniş Ruhu!
Bijî Rêber Apo!

■■■

◆ "Bizim şahadetimiz başka arkadaşların yaşamı olacaktır. Biz geri çekilmeyeceğiz, geri çekilmek teslimiyettir, teslimiyet de ihanettir. Bu halkı hayal kırıklığına uğratmayacağız. Belki yaptığımız bu direniş bugün anlaşılmayacak ama ileride herkes anlayacak. Hem biz burada tarihi bir direniş sergiliyoruz ve bu tarihi direnişte sizin de adınız olacak." ◆

Cihat Türkan (Çiyager)

2017 yılı kadınların birleşik direnişle özgürlüğe yürüdüğü bir yıl olacaktır

Besê Hozat

Geride bıraktığımız 2016 yılı, bölge kadınları açısından hem büyük bir kadın kırımının yaşandığı hem de egemen erkek faşizmine karşı kadınların görkemli bir direniş sergilediği, mücadele ettiği bir yıl oldu. Buna rağmen de yüzbinlerce ve milyonlarca kadın şiddete uğradı, kırımdan geçti. Kadınlar devlet ve erkek şiddetinin her biçimine maruz kaldı. Kapitalist modernitenin en sapkın hali ve egemen erkek faşizminin ucube yeni bir yüzü olan DAİŞ, kadın kırımını dehşet bir noktaya taşıdı. DAİŞ'in ruh ikizi AKP ise kadın düşmanı ultra faşist politikalarıyla bu dehşet çemberini daha fazla genişletti ve derinleştirdi.

Gerçek şu ki; bölgemiz insanı ve insanlığı, DAİŞ ile AKP'nin başını çektiği bu dizginsiz egemen erkek faşizminin yarattığı şiddetin içerisinde büyük bir can ve değer kaybına uğradı. Toplumsallığı yaratan ve dünya insanlık değerlerine beşiklik etmiş, her karış toprağı kutsallık taşıyan ana tanrıça yurdumuz Kürdistan ve Ortadoğu coğrafyası, kapitalizmin ve türevleri DAİŞ-AKP gerçeğinde somutlaşmış sapık faşist zihniyetin saldırıları altında kan deryasına boğulmuş durumda. Bölge toplumu şiddet ve acı sarmalı içinde gün be gün varlığını yitirmekle yüz yüze. Dünya gezegeni giderek özgür ruhun, ahlakın ve vicdanın öldüğü, donuk, cansız, renksiz ve kuru bir mekana dönüşüyor. Toplum, zulüm, ölüm ve katliamlar karşısında kayıtsızlaşıyor. Çünkü insan bir değer olmaktan çıkıyor, hayatın mana kaynağı olan insan, mana gücünü giderek kaybediyor. İnsandaki ve insanlıktaki bu mana kaybının nedeni insanın ve insanlığın öz değerlerini taşıyan kadının faşistleşen egemen erkek sistemin yarattığı bu şiddet, acı ve katliam kültürü içinde en büyük yarayı alıyor olmasından dolayıdır.

Kürdistan Kadın Özgürlük Hareketi, erkek ve ulus devlet şiddetine ve bu şiddetin neden olduğu insanlık yitimine karşı çok değerli bir mücadele veriyor. Bu mücadelesiyle kadına ve kadın şahsında yaşama yeni bir anlam kazandırıyor. İnsanı insanlığıyla, içi boşaltılan yaşamı tekrardan anlam gücüyle buluşturuyor. İnsanlığın yok oluşa gittiği günümüz dünyasının en kutsal eylemi Kürdistan kadınlarının verdiği özgürlük mücadelesidir. Suriye ve Rojava'da DAİŞ faşizmine karşı Kürt kadınlarının verdiği mücadele dost düşman herkeste büyük bir hayranlık uyandırıyor. Aynı şekilde kadınların Şengal'de DAİŞ'e, Bakurê Kurdîstan'da ve Türkiye'de AKP-devlet faşizmine karşı geliştirdiği direniş can çekişen insanlığın özgür yaşam umudunu diri tutuyor ve büyütüyor.

Bu yıl içerisinde tanık olduğumuz en önemli gelişmelerden biri, bölge kadınlarının ortak mücadele ve dayanışma birliğinin sağlanmasında yakaladıkları büyük ivme oldu. Bu gelişmeyi Minbic direnişinde çok çarpıcı bir biçimde gördük. Kobanê direnişi nasıl ki, Kürt kadınlarının direniş sembolü olduysa, Minbic direnişi de Suriyeli kadınların şahsında aslında bölge kadınlarının büyük direniş sembolü oldu. Minbic'te Kürt, Arap ve Türkmen kadınları omuz omuza, büyük bir birlik ve dayanışma içinde örgütlü bir mücadele yürüttü. Bu durumu 2016 yılının en önemli gelişmelerinden biri olarak görmek lazım. Yani Suriye'de Kürt, Arap, Türkmen ve Asuri-Süryani kadını bir araya gelerek örgütleniyor ve birlikte mücadele ediyor. Gerçekten bu çok güzel ve anlamlı bir gelişmedir. Bu aynı zamanda Kürdistan Kadın Özgürlük Mücadelesi'nin bölgesel bir karakter ve nitelik kazandığının da ifadesidir. Özgürlük mücadelesi gün be gün farklı halktan kadınlarla buluşarak tüm bölgeye yayılıyor ve giderek evrensel bir kimlik kazanıyor. Bu noktadan sonra hiçbir zorba erkek ve faşist devlet sistemi, kadının bu büyük özgürlük uyanışının önünü alamaz. Derler ya; 'cin şişeden çıktı.' Evet gerçekten 'cin şişeden çıktı' ve onu hiçbir güç şişeye geri koyamaz. Ve hiçbir güç artık özgürlüğe kalkan kadının önünde duramaz.

Kürt kadınları Ortadoğu kadınlarının özgürlük mücadelesinde öncü konumdadır

Kürdistan Kadın Özgürlük Mücadelesi giderek bölgeselleşen ve evrenselleşen bir mücadele olma özelliği kazanıyor. Kürt kadını toplumsal dönüşümde, demokratik siyasette, özsavunmada, iradesi ve örgütlülük düzeyi ile varlığını en güçlü bir biçimde ortaya koyuyor ve tükenişi yaşayan insanlığın yeniden varoluşuna sebep oluyor. Suriye'de devlet ve erkek faşizmi altında can çekişen Arap kadını, Kürt kadınının mücadelesinden büyük bir güç, cesaret ve moral alıyor, despot erkeğe ve faşist sisteme meydan okuyarak mücadeleye katılmaya, en ön saflarda savaşmaya ve canını feda etmeye cesaret ediyor. Arap, Türkmen, Asuri, Çerkez kadını toplumsal örgütlenme çalışmalarına katılıyor, toplumsal dönüşüme öncülük ediyor, demokratik yönetimin ana eksenini oluşturuyor. Benzer gelişmeler Irak'ta da yaşanıyor. Özellikle Şengal'de Kürdistan Kadın Özgürlük Hareketi'nin, Êzidî soykırımını ve Êzidî kadın kırımını önlemedeki rolü, öncülüğü, Irak kadını ve toplumu üzerinde müthiş bir etkiye yol açmış durumdadır. Zaten Kürdistan Kadın Özgürlük Mücadelesi'nin özellikle Êzidî kadını üzerindeki etkisini tartışmaya bile gerek yoktur. YJŞ ve Şengal Kadın Meclisi'nin kuruluşu, Êzidî kadınlarının özgürlük duruşuna yeterince güzel örnek oluşturuyor.

2016 yılında da DAİŞ faşizmiyle yarışan AKP faşizmi, MHP ile ittifak kurarak Türkiye'yi korkunç bir şiddet sarmalına soktu. Türkiye toplumu ve kadını, AKP-MHP faşizmi altında nefes alamaz duruma geldi. Türkiye'de kadına yönelik şiddet bu yıl içerisinde iki-üç kat arttı. Her yerde, korkunç ve vahşi biçimde kadın katliamları, taciz, tecavüz ve işkenceler yaşandı. Çöp kutularından çıkarılan parçalanmış kadın cesetleri Türkiye'de adeta doğallaşan bir hal aldı. Yurtlarda kız çocukları diri diri yakılırken bu vahşet karşısında ne bir hesap soran oldu, ne de veren.

AKP kadın düşmanı politikalarıyla kadını en değersiz bir varlık ve tüketim nesnesi olarak zihinlere kazıttı. Kadın düşmanı bir erkek tipolojisi ortaya çıkararak toplumsal cinsiyetçiliği ayyuka çıkardı. Faşistleşmiş egemen erkek partisi AKP, Türkiye'de öyle cinsiyetçi bir toplumsal kültür yarattı ki, kadına karşı şiddet kullanma değil, kadına karşı şiddet kullanmama ayıplanır hale gelmeye başladı. Kadına karşı şiddet adeta erkek olmanın değer ölçüsü haline getirildi. Bir önceki yıllarda kürtajı yasaklayan, küçük yaşta evlilikleri normalleştiren, 'Kadının fıtratında erkek ile eşit olmak yoktur. Kadın yarım insandır. Kadının tek erdemi anneliktir' diyen egemen erkek faşizminin partisi AKP, kadın karşıtı politikalarıyla erkek şiddetini sürekli olarak teşvik etti ve besledi.

Toplumsal cinsiyetçilik, ruh ve akıl sağlığı bozulmuş, erkek egemen cinsiyetçi kültürün zehirlediği, öz kültürünü ve ahlakını kaybetmiş toplumu ifade eder. AKP bu yıl içerisinde de cinsiyetçiliği insanın akıl sınırlarını zorlayan bir biçimde derinleştirerek korkunç kadın katliamlarına yol açtı.

Erdoğan ve güruhu çok hastalıklı bir biçimde erkekleştikçe, toplumdaki erkek de Erdoğanlaşmaya başladı. Diktatörlük ve despotluk Erdoğan'a öykünen erkekler nezdinde en büyük erdem haline geldi. Türkiye'de kadın katliamlarının bu kadar artması ve izlenen vahşi yöntemler Erdoğanlaşan hastalıklı erkekliğin bir sonucudur. Türkiye'de erkeklerin erkekleşme ölçüsü Erdoğan olmuş durumdadır. Türk meclisi ise Erdoğan'ın hasta zihninin yarattığı özel savaş gündemlerinin tartışıldığı bir araca dönüşmüştür. Türk Meclisi gerçekten Erdoğan'ın hasta zihnini besleyen kirli fikirlerini, hukuksal kılıfa büründüren bir toplum kıyım yeri olmuş durumdadır. Az bir kısmını dışında tutarsak meclis, Erdoğanlaşan erkeklerin, erkekliğini ispat içgüdüsüyle güç gösterisi yaptıkları kapışma mekanı olmuştur. Son süreçte meclise sunulan tecavüz yasası da bu çirkin zihniyetin sapık projelerinden biridir. Bu yasa ile Erdoğan ve Erdoğanlaşan hastalıklı erkeklik kültürü yani tecavüz kültürü yasal ve hukuksal bir güvenceye de kavuşturulmak isteniyor. Aslında tek başına bu örnek bile Türkiye'nin kadın düşmanlığında ulaştığı noktayı anlatmaya yeterlidir.

Türkiye'de geride bıraktığımız son bir yılda kadınlar korkunç bir devlet ve erkek şiddetine maruz kaldı. Bu şiddete karşı kadınlar çok önemli bir mücadele de verdi, güçlü bir direniş ortaya koydu. Yine Kürt kadınlarıyla Türkiyeli kadınlar iyi bir dayanışma örneği ortaya çıkardı. Kadın cinayetlerine, AKP faşizmine, Kürdistan'daki soykırım uygulamalarına karşı biraraya gelerek tek yürek oldular. Hep birlikte mücadele etti ve direndiler. Avrupa'da da Kürt kadınları yıl boyu süren büyük halk direnişine öncülük ettiler. Süreklileşen serhildanların başını çektiler. Güçlü ve onurlu bir kadın duruşu geliştirdiler. Avrupa kadınlarını ve toplumunu önemli oranda etki alanlarına aldılar. Bu anlamda kadınların ortak mücadelesi geride bıraktığımız 2016 yılının önemli gelişmelerinden biriydi. Lakin yeterli olmadığı ve önümüzdeki yıl içerisinde daha fazla güçlenmesi, kadın örgütlülüğünün her toplumsal kesimden kadını içine alacak şekilde büyümesi son derece önemlidir.

> **Kürdistan Kadın Özgürlük Hareketi, erkek ve ulus devlet şiddetine ve bu şiddetin neden olduğu insanlık yitimine karşı çok değerli bir mücadele veriyor. İnsanlığın yok oluşa gittiği günümüz dünyasının en kutsal eylemi, Kürdistan kadınlarının verdiği özgürlük mücadelesidir. Suriye, Rojava ve Şengal'de DAİŞ faşizmine karşı, aynı şekilde Bakurê Kurdistan'da ve Türkiye'de AKP-devlet faşizmine karşı geliştirdiği direniş, can çekişen insanlığın özgür yaşam umudunu diri tutuyor ve büyütüyor.**

Türk devleti Kürdistan'da direnişi ezmek için direnişçi kadını hedef aldı

Tabii ki faşizmin Kürdistan'daki rengi ve karakteri daha bir başkadır. Kürdistan'da faşizm, AKP-MHP ittifakıyla Kürtlere soykırım savaşı biçiminde kimlik buluyor. Etnik temizlik yapıyor. 'Kök kurutma' gibi çılgınlaşmış, dolu dizgin giden bir saldırganlıkla kadınları, çocukları ve genel olarak halkı katlediyor. Şehirleri yerle bir ediyor. Dünya'nın gözü önünde insanları diri diri yakıyor. Katlettiği insanların cansız bedenlerini sokaklarda sürüklüyor, teşhir ediyor, cenazelere işkence yapıyor. Kürdistan'da faşizm; Taybet Ana, Pakize, Sêvê, Fatma, Asya, Ekin Wan gibi onlarca dünya güzeli özgür kadının direnişi karşısında daha fazla çirkefleşerek korkaklığını, abideleşmiş kadınların çıplak bedenlerine saldırarak gizlemeye çalışıyor. Evet Kürdistan'da faşizm zulmün ve şiddetin en dehşet halini sergiliyor, alçaklığın ve alçalmanın da en dip noktasında kendisini boğulmaya mahkum ediyor.

2016 yılı Kürdistan'da faşist Türk devletinin Kürtlere karşı geliştirdiği soykırım savaşına karşı Kürt kadınlarının ve halkının görkemli bir direnişi gelişti. Özyönetim direnişleri, Kürtlerin direniş kültürüne yeni bir sayfa ekledi. Kürtler bu direniş ile Mehmet Tunç, Asya Yüksel, Pakize Nayır, Taybet analar, Çiyagerler, Axînler şahsında; "Kürdistan'da sömürgeciliği istemiyoruz, biz de her halk gibi insanca ve özgürce yaşamak ve kendi kendimizi yönetmek istiyoruz, zulüm ve saldırılar ne düzeyde olursa olsun asla diz çökmeyeceğiz, boyun eğmeyeceğiz, bu meşru ve haklı dava uğrunda ölmeye hazırız" dediler.

Devamı sayfa 31'de

Önderliğimize yönelik yeni bir uluslararası imha konsepti devrededir

Jiyan Lava
PAJK Koordinasyon Üyesi

Hareketimiz, önderliksel ve evrensel bir harekettir. İdeolojimiz de Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Paradigma ekseninde, kendisini toplumsal yaşama dayatan her tür geri-geleneksel, egemenlikçi, iktidar odaklı yapılanmalar karşısında kadın özgürlüğünü baz alarak, toplumun yeniden inşasını hedeflemektedir. Hareketimiz, toplumsal özgürlüğü esas alan bu özelliğinden dolayı devletçi, iktidarcı yapılanmaların hedefi olmaktadır. Nitekim bin yılların devlet ve iktidar yapılanmaları, insanlığı nefes alamaz duruma getirmiştir. Zaten ulus devlet yapılanmalarının temel özelliği toplumları nefessiz bırakmaktır. Toplumun nefessiz bırakılmasına karşı Önderliğimiz, demokratik ulus seçeneği ile toplumların nefes alabileceği bir alternatif ortaya koymuştur. Önderliğimize yönelik saldırıların arkasında yatan gerçek neden de kapitalist sisteme karşı oluşturduğu bu alternatif sistemdir.

Önderliğimiz yazdığı savunmalarında, tüm devlet yapılanmalarının, iktidar odaklarının toplumun yararına olmadığını ortaya koymuştur. Toplumun yararına ve doğasına uygun olarak geliştirdiği demokratik ulus seçeneğinin temeline kadın özgürlüğünü alması, mevcut sistemin Önderliğimize yönelik saldırılarını anlaşılır kılmaktadır.

Nitekim günümüz Ortadoğu'sunda yaşanan kaos ve krizlerin çözümü için Önderliğimiz, geliştirdiği paradigma doğrultusunda, demokratik konfederal seçeneği ile bölge sorunlarına çözüm gücü olmuştur. Ve her geçen gün Önderliğimizin ortaya koyduğu projeler, öngördüğü çözümler, bir puzzlen (yapboz) parçalarının yerli yerine oturtulması gibi doğrulanmaktadır.

Önderliğimizin ortaya koymuş olduğu paradigma 21. yüzyıla damgasını vurmuştur. Bu paradigmanın ortaya çıkardığı ve çıkaracağı çözüm ve model, halklar arasında ortak yaşam seçeneğini çoğaltmıştır. Bu gerçeklik kapitalist-emperyalist güçlerin iktidarını sarstığından Önderliğimize her yönüyle saldırmaktadırlar.

Önderliğimiz, Ortadoğu'da yaşanan kriz ve kaosun 20. yüzyılda yaşanan 1. Dünya Savaşı'nın bir devamı olduğunu belirtmiş ve 3. Dünya Savaşı'nın yaşandığını tespit etmiştir. Her geçen gün yoğunlaşarak devam eden savaş da bunun bir göstergesidir.

Önderliğimiz yaşanan bu savaş halinin aşılması ve çözüm boyutunda ortaya koyduğu projelerin aynı zamanda Ortadoğu'daki sorunların da çözüm anahtarı olduğunu göstermiştir. Özellikle Türkiye şahsında, geliştiridiği projelerlerle çözmeye çalıştığı Kürt sorunu buna bir örnektir. Kürt sorunun çözümünün tartışıldığı dönem aynı zamanda halkların birlikte yaşam umutları yükselmiş ve düşünceler daha özgür ifade edilmiştir.

Önderliğimize yönelik yeni bir imha konsepti devrededir

Mevcut durumda Önderliğimiz, uluslararası ve yerel statükocu güçlerin de başında olduğu yeni bir imha konseptiyle yüz yüzedir. Bunu somut olarak tecrit koşullarının ağırlaştırılmasından, Kürt halkına dayatılan soykırım uygulamalarından, çözüm yanlısı her muhalif sesin kesilmesinden, tutuklanmalar, sokak ortasındaki infazlardan anlıyoruz. Yine Kürtler sözkonusu olduğunda Avrupa hukuk normlarının çiğnenmesinden, Avrupa'da yaşayan Kürt halkı ve siyasetçilerine yönelik geliştirilen baskı ve tutuklamaların artmasından anlıyoruz. Ortada Türkiye'nin geliştirdiği bir imha konsepti var ve bu konseptin bir ayağı da uluslararası güçlerdir. Avrupa'nın içerisine girdiği tutum bunu çok açık ortaya koymaktadır.

Kadına yönelik saldırılar, Önderliğimizin kadın eksenli paradigmasına saldırıdır

Önderliğimize yönelik saldırı ve imha konseptinin bir boyutu da kadına yönelik saldırıların artırılmış olmasıdır. Önderliğimizin, kadın özgürlüğü ekseninde geliştirdiği paradigmaya paralel olarak saldırıların artması oldukça düşündürücüdür. Oysa toplumsal yaşam sorunları, kadın etrafında bir kördüğüme dönüştürüldüğünden esas çözüm de temel politika hareketi imha etmek olmuştur. Bunu da öncelikle öncüyü hedef alarak gerçekleştirmiştir. Çünkü öncüsüz kalan bir kitleyi, toplumu, halkı dağıtmak, katletmek daha kolaydır. Bunu yakın tarihimizden de bilmekteyiz. Azadî Cemiyeti önderi Cibranlı Xalit Bey hareketinden Şêx Saîd isyanına, Rojhilatê Kurdistan'da İsmail Simko önderliğinde gelişen harekete kadar birçok örnek vermek mümkündür. Tüm bu tarihi yaşanmışlıklardan sonuç çıkaran Önderliğimiz, elde ettiği her kazanımı halka mal ederek Kürt halkının varlığını ve değerlerini garanti altına almıştır. Diğer ayaklanmalarda eksik olan ideolojik donanımsızlık, stratejik ve taktik yetersizlikler, halkın örgütsüzlüğünün yanı sıra dar aşiretçi, bölgeci yaklaşımları görerek tüm bunlara alternatif bir yapı oluşturmuştur. Önderliğimiz bu alternatif yapı ve güçle yola çıkarak Kürt halkının imhasının önüne geçmiştir. Önderliğimiz hem düşmanın kullandığı taktikleri hem de Kürt halkına neyin kaybettirdiğini tahlil ederek Kürdistan Özgürlük Hareketi'ni geliştirmiştir. sindeki temel neden Kürdistan Özgürlük Hareketi ortaya çıktığı günden bu yana Önderlik merkezli saldırılara maruz kalmasından kaynaklıdır. Önderlik buna yönelik tedbirler geliştirmiştir.

Gündeme getirilen idam tartışmaları ciddidir

Mevcut durumda 17 yıldır süren tecrit ve izolasyon politikalarını uzun bir süre boşa çıkaran Önderliğimize yönelik tecrit ve izolasyon daha da ağırlaştırılmıştır. Önderliğimize yönelik sistematik bir işkence uygulanmaktadır. Bu işkencelere karşı Önderliğimiz yüksek bir irade ve çabayla direnmektedir. Önder Apo'ya yönelik tecridin bu denli ağırlaştırılmasının altında yatan bir diğer neden ise, Ortadoğu'nun hegemonik güçlerin amaçları doğrultusunda dizayn edilmek istenmesidir. Çünkü Ortadoğu halkları için Rojava Devrimi'nin giderek güçlü bir model olması ve yaşanan toplumsal sorunlara çözüm olabilecek bir alternatif içermesi hegemonik güçlerin işine gelmemektedir. Dolayısıyla hem kapitalizderliğin imhasına dönüktü. Fakat komplo sürecinde gelişen halk isyanı, yine "Güneşimizi Karartamazsınız" eylemleri, emperyalist güçleri ürkütmüş ve geri adım atmaya zorlamıştır.

Önderliğimiz, siyasi ve askeri bir mücadelenin ötesinde ideolojik bir mücadele vermektedir. İdeolojik bir direniş sergilemektedir. Direnişin dışarıdaki ayağı ise gerilladır. Önderlik, "gerilla olmasa bir dakika bile nefes alamam" demektir. Gerillanın yürüttüğü mücadele de Önderlik etrafında kenetlenmiş bir mücadeledir. Bu mücadele bir sistem mücadelesidir. Öndeliğimizin ve hareketimizin temsil ettiği demokratik uygarlık sistemi ile kapitalist uygarlık sistemi arasında yaşanan bir sistem çatışmasıdır. Türkiye devletinin pervasızca yaptığı saldırıların da bu mantığın açığa çıkardığı saldırılardır. Kadın, genç, çocuk, yaşlı demeden yediden yetmişe herkesi terör kapsamına alması, katliamlar gerçekleştirmesi, halkı sindirmeye çalışarak iradesini teslim almak istemesi korku imparatorluğunu hakim kılma çabasıdır. Türk devleti bunu gerçekleştirirken uluslararası güçlerin bilgisi dahilinde gerçekleştirmektedir. Örneğin, uluslararası alanda Kürt televizyonlarının korsanvari kapatılmaları, yaşanan savaş suçlarına ses çıkarılmaması kirli bir savaş konseptinin devrede olduğunu göstermektedir.

Bu saldırıları bertaraf etmenin ve idam gündemini ortadan kaldırmanın tek yolu mücadeleyi yükseltmektir. Yıllardır gelişen bu tür saldırılara karşı nasıl ki, halk ve hareket olarak direndiysek aynı şekilde bu saldırıları da bertaraf edeceğiz.

5 Nisan 2015 tarihinden bu yana imralı'daki işkence sisteminin daha da ağırlaştırıldığını görmekteyiz. Buna kaynaklık eden ise devletin, Önderliğimize dayattıklarıdır. Devlet, Önderliğimizi tecrit ve izolasyonla sindirilmeye, geri adım attırmaya çalışmaktadır. Buna karşılık olarak da Kürt halkı ve onun özgürlük hareketi adına Önderliğimiz, İmralı sisteminde olağanüsüt bir direniş sergilemektedir. Nitekim İmralı sisteminde hiçbir insani hak, hukuk uygulanmamakta ve insani değerler ayak altına alınmaktadır. Önderliğimizin bu konudaki görüşleri nettir: Mücadele edilmeli ve direniş yükseltilmelidir...

Direniş yükseltildiği oranda sisteme karşı mücadele edilebilir ve kazanım sağlanabilir. Elde edilen kazanımların kalıcı kılınması için mutlaka her kazanımın halka mal edilmesi gerekmektedir. O yüzden yapılan her eylemin, yürütülen her çalışmanın büyük bir aşk ile gerçekleştirilmesi gerekir. Bu gerçekleştirecek olan da toplumun temel dinamik gücü olan kadın ve gençliktir. Kadınların ve gençlerin öncülüğünde yürütülecek mücadele diğer toplumsal kesimleri de harekete geçirecektir. Mücadelenin güçlü verilebilmesi içinde Önderliğin geliştirdiği ideoloji ve felsefede derinleşmek, yol-yöntem geliştirmek gerekir.

Önderliğin özgürlüğü, en fazla da kadın özgürlüğü anlamına gelmektedir. Bu boyutuyla Kadın Hareketimiz, Önderliğin özgürlüğünü gündemine alarak mutlak anlamda kadın mücadelesinin eksenine oturtmalıdır.

Önderlik paradigması ve felsefesiyle kendini donatmış kadının başamayacağı, kazanamayacağı bir mücadele yoktur. Bu bilinçle mücadele ettiğimiz takdirde tarihsel görevlerimizi yerine getirmiş olacağız.

Türk devleti ne zaman politik ve askeri olarak sıkışsa, Önderliğimizin imhasını gündeme almış ve hareketimize karşı bir koz olarak kullanmaya çalışmıştır. Önderliğimiz, aldığı tedbirlerle bu tür kirli politikaları boşa çıkarsa da, mevcut durumda yaşananlar ve gündeme getirilen idam tartışmaları oldukça ciddidir.

kadın özgürlüğünden geçmektedir. Özgürleşen kadın etrafında şekillenecek olan bir toplumsallıktan korkan mevcut sistem, şiddet, baskı ve öldürmeye varan uygulamalarla kadını elinde tutmaya çalışmaktadır.

Özellikle siyasi arenada yer alan kadınlara yönelik saldırı ve şiddet olaylarının artması, işkence ve göz altında maruz kalınan cinsel taciz ve tecavüzler kadını itibarsızlaştırma çabası aslında toplumsal ahlakı hedef almaktadır. Nitekim ahlaksal değerler toplumda hızla bir düşüş yaşamaktadır. Zaten mevcut sistemde ciddi toplumsal ahlak, adalet ve hukuk sorunları vardı. Fakat Türkiye'de AKP-Erdoğan rejimi var olanı da ayaklar altına almış, toplumsal çürümeyi derinleştirmiştir. İşte bu toplumsal çürümeyi engeleyecek ve toplumu esas doğasına dönüştürecek olan özgürleşen kadınlar ve o kadınların etrafında şekillenecek olan toplumsallıktır. Önderliğimiz bu gerçekliği görüp, geliştirdiği paradigmanın özüne kadın özgürlüğünü almıştır.

Geçmişten günümüze ortaya çıkan her Kürt hareketi veya ayaklanmasında egemen, sömürgeci devletlerin izlediği Hareketi oluştururken de salt kendine mal eden bir yaklaşım içerisine girmediği gibi önderlik gerçeğini bir kurum haline getirerek toplumsallaştırmıştır. Yine örgüt yapısını ve halkı her zaman eğiterek kendine yetebilen, kendi kendini yöneten bir gerçekliği açığa çıkarmaya çalışmıştır. Nitekim hareketimiz içerisinde bir ibadet gibi olan eğitsel çalışmalar, özgür insan ve özgür toplum yaratma faaliyeti olarak tüm çalışmaların başında gelmektedir.

Önderliğimiz, oluşturduğu örgüt yapısıyla da en alttan en üstte, en üstten, en alta kadar kendi kendini kontrol edebilen bir örgütsel mekanizma geliştirmiş ve bu da örgüt yapısını canlı bir organizma misali her zaman işler kılmıştır, kılmaktadır. Bu da egemenlerin, "baş kesilince gövde kendiliğinden dağılır" zihniyetini, politikasını boşa çıkarmıştır. Önderliğimiz geliştirdiği mekanizmayla adeta, "köklerini toprağın derinliklerine sağlam yaymış bir ağacın gövdesi kesilse bile kendini yeniden yeşertip, dalbudak salabileceğini" göstermiştir. Önderliğimiz bu yaklaşımıyla güçlü bir hareket ve halk gerçeğini açığa çıkartmıştır. Önderliğimizin bu tedbirleri geliştirmemin efendileri hem de uşaklığını yapan bölge devletleri ve güçleri Önderliğimizi hedef almıştır. Özellikle son dönemlerde gündemleştirilen idam tartışmaları da bundan bağımsız ele alınamaz.

Türk devleti ne zaman politik ve askeri olarak sıkışsa, Önderliğimizin imhasını gündeme almış ve Hareketimize karşı bir koz olarak kullanmaya çalışmıştır. Önderliğimiz, aldığı tedbirlerle bu tür kirli politikaları boşa çıkarsa da, mevcut durumda yaşananlar ve gündeme getirilen idam tartışmaları oldukça ciddidir. AKP-Erdoğan faşist rejimi, idamı gündemleştirerek sadece milliyetçi-faşist kesimlerin duygularına hitap etmemektedir. Aynı zamanda planladığı imha konseptini de açığa vurmaktadır. Elbette "idam" kavramını bu kadar sık vurgulaması da Kürt halkının nabzını yoklama ve halka bunu kabul ettirme çabasıdır. En tehlikelisi de budur.

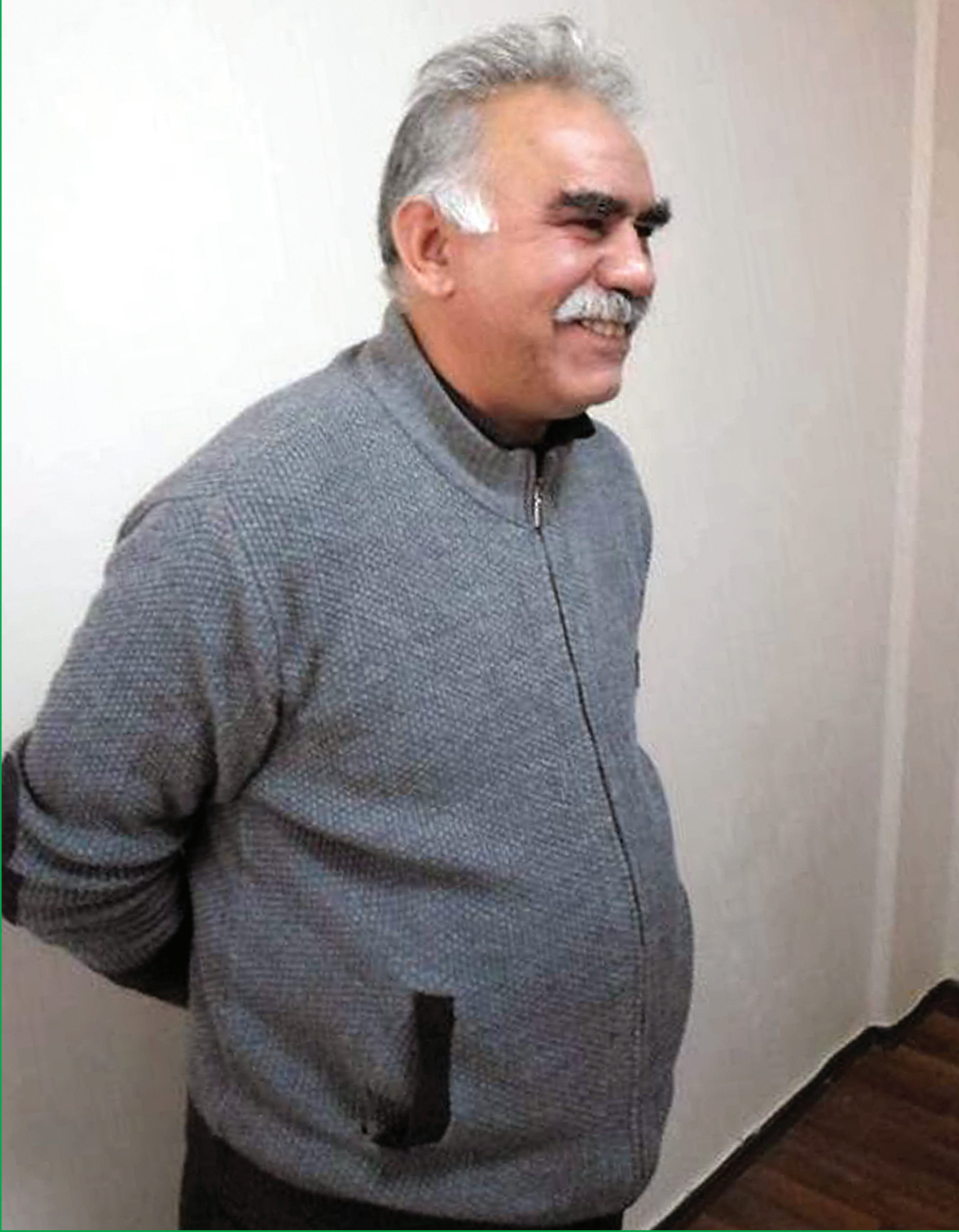
1999 yılında komplo gerçekleştiğinde, göstermelik mahkemelerle yapılan yargılanma ertesinde hemen idam kararın alınması o dönemin faşist, milliyetçi devlet mantığının bir sonucuydu. Özellikle komploda yer alan esas devletlerin de temel projesi Ön-

■■■

Rêber Apo'nun Demokratik Kurtuluş ve Özgür Yaşamı İnşa-İmralı Notları kitabından derlenmiştir

Benim buradaki ölümüm yüz yıllık Türk-Kürt savaşı demektir

Asıl önemli olan benim buradaki güvenliğimdir. Gladio bile bana yönelebilir. Ben İmralı'da ölmem, öldürülürüm. Devlet burada bana ne kadar özenli yaklaşırsa yaklaşsın, bu beni burada yaşatarak idam etmektir. Bu öldürümdür aslında. Bir MHP'li vekil de aynen böyle demişti. Bu siyasal anlamda bir sağlık sorunudur. Burada geçen on yıldan sonra bu artık bir öldürüm olur. Aniden nefesim durdu diyelim, işte bu öldürümdür.

Özal'dan beri teşebbüs için-deyim ama hepsi akim kaldı. Şimdi akamete uğramaması lazım. Uğrarsa felaket olur. Türkler de şunu bilmeli: Başarısızlık orta ve üst düzeyde savaş, isyan ve kaos demektir. Hepimizin hayatı söz konusudur. Şimdiye kadar yaşadıklarımız devede kulak kalır. Kesin başarı hedefiyle sonuçlanması lazım. Yeni diyalog sürecine yükleniyorum. Dostlarımız ve halkımız eski kalıp mücadeleleri bir kenara atmalı ve karıştırmamalı. Eski yaşam alışkanlıklarını topyekun bırakmak gerekir. Neden? Çünkü; bu bir rejim değişikliği olacak. Tanzimat, Meşrutiyet, Cumhuriyet ve 1950'deki çok partili hayata geçişten çok daha önemli. Bu hepsinden daha derinlikli olacak. Başarılı olursak yepyeni bir cumhuriyete geçeceğiz. Radikal demokrasi, tam demokrasi, Anadolu ve Mezopotamya'nın tam demokratikleşmesi! Hazırlığım bu yönde. Şimdiye kadar olanlar ısınma hareketleriydi. Bütün felsefi ve örgütsel birikimimi PKK'yi bu yönde hazırlamak ve dönüştürmek için kullanıyorum. Bu en köklü adım oluyor.

Demokratik kurtuluş ve özgür yaşam süreci. Ben bu deyimi rastgele seçmedim. Zamanında söyledim, anlamadılar. Anlamış olsalardı Ergenekon olmazdı. AKP bunları diyor ama çok yüzeysel bakıyor. Benim çok inatçı olduğumu biliyorsunuz. Ben ilk günden itibaren demokratik cumhuriyeti savundum. Onlar beni anlamadılar. 'Apo'yu bitirdik' dediler. Stratejik hatalar yaptılar. Ergenekon'a saptılar. Umarım bu sefer böyle olmaz. Onun için benimle oyun oynanmayacağını özellikle AKP'ye anlatmalısınız. AKP'lilerle konuşun, anlatın. Siz meclistesiniz, size çok görev düşüyor. Ecevit döneminde anlamlı bir uzlaşmaya girilseydi ne Ergenekon ne de AKP olurdu.

(Sırrı'ya dönerek) Sinop olayı rastgele mi, organize mi?

S. S. Önder: Organizeydi Başkan. Çünkü bir reklam ajansı grafiği ile önceden hazırlanmış pankartlar ve bildiriler vardı. Sosyal medya üzerinden bize dönük kampanyalar başlatıldı. Darbe Araştırma Komisyonu'nun görevi bittikten sonra, Özel Harp Dairesi ve gladio ile ilgili -Kürdistan bölgesi hariç- özellikle Karadeniz'i deşifre eden bilgiler geldi. Burada, 'Karadeniz'de gladionun yaptığı işler' başlığı altında TAYAD'lı ailelere dönük linç girişimi de vardı. Orada anlatılan, yapılan ve biçimler ne ise hepsini Karadeniz'de gördük. Bu yönüyle örgütlüydü.

- Siz de muallaktasınız. Tıpkı Sakine gibi. Kendi özsavunmanızı hazırlamadığınız hiçbir yere bir daha gitmeyin. Size bir vurduklarında on vuramayacaksanız gitmeyin. Devlete güvenmeyin. Biliyorsunuz, Ahmet Türk'ü iki kez vurdular; bir Samsun'da, bir İzmir'de. Sakine'ye yapılan hepimize yapılabilir. Bu özel harbe ayrıca geleceğiz.

Hükümet kesin vesayetten kurtuldu mu, hesaplaşma tam olarak yapıldı mı? Tayyip'in hükümet mekaniği şu: Kürt Hareketi'ne vurduğu kadar kendisine izin veriliyor; vesayet kurumu, güç odakları tarafından kendisine alan açılıyor. Başbakan zekice bu mekaniği teşhis etmiş ve iyi kullanıyor. Komplonun bir parçası değil. Danışıklıdır, başbakan komplonun parçasıdır demiyorum. Ama bu yöntemi bir iktidar aracı alarak görüyor, PKK'ye vurarak yerini sağlamlaştırıyor. Kendime kızıyorum, 2001-2004'te biz eylemi tak diye kestik. Hükümet anlamadı, 'Terör bitti' dediler.

Benim demokratik kriterlerim var, bunu anlattık. Bir baktık ki AKP, CHP'nin 1923-40-50'lerdeki hegemonyası yerine kendi hegemonyasını kurmak istiyor. Bunun üzerine, 'Türkiye'nin ihtiyacı olan tam evrensel demokratik kriterlere uymazsan PKK'ye karışmam' dedim. Bunu PKK Hareketi'nin zorluklarını bilerek söyledim. AKP hegemonya kurmak istedi, biz bu hegemonyaya karşı çıktık.

AKP, iktidarı gökten inmiş sandı. Bizim sınıf ve halk savaşımızın ne kadar amansız olduğunu bilmiyordu. Ben Deniz Baykal'ın taktiğini boşa çıkardım. AKP hegemonya istiyor, CHP'nin yerine geçmek istiyor. Buna izin vermeyiz. AKP'ye korkunç rant imkanı çıkar. Ben buna alet olmam. Tek şartım AKP'nin hegemonik olmaması. Biz eskisine doyduk, yeni kambur istemeyiz.

AKP'nin çıkışları yanlıştır. Son bir buçuk yılda büyük bir savaşa yüklendiler. Nihai tasfiye operasyonları yaptılar. Sayın Başbakan'ı buna inandıran ekip, 2011'de, 'PKK'yi bitireceğiz' dedi. On bin kişiyi (KCK) içeriye aldılar. Bu güç MİT'e de darbe planladı. Ben hemen devreye girdim, bu bir darbedir, dedim. Ergenekon'dan farkı yok. MİT'e darbe yapılınca başbakan sıranın kendisine geldiğini gördü. Başbakan vatana ihanet suçundan tutuklanacaktı. Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'un tutuklanması da budur. O gücün yaptığına Cevat Öneş 'darbe' dedi. Bu yüzden ben devreye girdim, yardımcı olayım dedim.

(Biraz durdu yeniden başladı) Sakine'ye saldırı ile size yapılan saldırı (Sinop'u kastederek) aynıdır.

KCK'ye her operasyon, ayaklanma ve isyana davetiyedir, teşviktir. BDP ve benim temkinli yaklaşımım bunu engelledi. İsyan etmem beklendi. İsyan etsek bir türlü, etmesek bir türlü.

Her KCK'linin içeri alınması bir ayaklanma sebebidir. İsyan çıkarmıyoruz. On bin kişi alındı. Bu da bir nevi darbedir. En son siz alınacaktınız, biz karşı hamle geliştirdik. En son parlamento grubu kalmıştı. Darbe şekil değiştirdi ama hala devam ediyor. Yeni darbe Brüksel ve ABD'de planlanıyor. Türk-Kürt ilişkilerini yeniden tanımlamam işlerine gelmiyor. Sanırım bu çıkışımız işe yarayacak. Benim üzerimde planları var. Doğan Güreş Londra'dan döndüğünde; "Bana yeşil ışık

yakıldı" dedi, dört bin köy yakıldı. İşadamlarını götürdüler. (Pervin'e işaret ederek) İşte siz.

'İslam'la Kürtleri oyalayabiliriz' anlayışı AKP'yi doğurdu

ABD-İsrail-İngiltere'nin talepleri vardı. O zaman da MİT bu işe yatmadı. Tansu Çiller'in 'İkinci Atatürk' olma sevdası vardı. Beni de bomba ile öldürmek istediler. Doğan Güneş-Tansu Çiller işbirliği de oradan (İngiltere'den) icazet almıştı. Sonuç olarak böyle bir durum yaşadık.

Cemaat'in merkezi ABD'dir. Bana göre Fethullah bir zavallıdır. Benim buraya alınmamla birlikte Fethullah da ABD'ye alındı. Bir yazar, "Fethullah Gülen, Nur Hareketi'ne sızdı" diyor. "Kemalistlerin sızması" diyor. Nur Hareketi'ni inceleyin; Said-i Nursi, eski Nurs köyündendir. Nurs eski bir Ermeni köyüdür. Teşkilat-ı Mahsusa'ya girdi, sonradan Mustafa Kemal ile takıştı. Fethullah Gülen ABD'de yaşıyor. Yüz yirmi devlette okul açmış. Bu para nereden geliyor? Florida kontrgerillanın eski merkezidir. Türkeş ve Latin Amerika'daki kontrgerilla orada yetiştirildi. Yeni merkez ise Utah'tadır. Emre Uslu vb orada eğitildiler. Kontrgerilla sağda ve solda örgütleri ele geçirdi. (Altan Tan'a dönerek) Sen sağdaki örgütleri bilirsin. Kontrgerilla ABD merkezlidir. Yargı ve emniyeti ele geçirdiler. MİT askerlerden güçlü çıktı. Savcı çağırdı, gitmediler. Bana göre bu bir direniştir.

İslam kirletildi, bugün Türkiye'de had safhadadır. İslam'ın özü adalet, hukuk ve tasavvuftur. (Altan Tan'a dönerek) Kirlenmeyi önleyin. Sizi nasıl markaja aldılar, biliyorsun. Kürtler dindardır. İlk dönemlerde namaz kılıyordum. Otuz üç sure ezberlemiştim. Köyün imamı Müslim Hoca, "Sen böyle gidersen uçarsın" diyordu. Kimse kusura bakmasın, ben İslam'a sol jargonla bakmam. Kürt halkının da dini inancı kuvvetlidir.

İngilizler İslam'ı kullandılar, Osmanlı'yı yıktılar. Muhammed Mursi de yeni imalatları. Eskiden general imal ediyorlardı, şimdi de imam imal ediyorlar. Generallerin de, imamların da faydası yok. Cemaat'in adı kullanılıyor. İslam'ı kullanan kapitalist-tekelci işadamları, başbakanın diline idamı veriyorlar. Bunlar barışı istemiyorlar. Kürtlerin yaşadığı gizli bir İslam var.

"İslam'la Kürtleri oyalayabiliriz" anlayışı AKP'yi doğurdu. Altan bu konuları kitaplaştırabilir. Kürt imhasında İslam'ın kullanılması nedeniyle kıyamet koparılmalı. Erdoğan bu çerçevede Firat'ın doğusunu imha temelinde milletvekili oldu. Baykal'la öyle görüştüler. İslam'a özgürlük, Kürde imha! Bu olmaz.

S. S. Önder: Sizin konumunuz ne olacak?

- (Gülerek) Ne ev hapsi ne de af, bunlara gerek kalmayacak. Herkes, hepimiz özgür olacağız. Şunu bilin ki, bu hamlem komployu boşa çıkaracaktır. Ben komployu aşıyorum. Başarılı olursam, ne KCK tutuklusu kalır ne başka tutuklu. Bu olmazsa elli bin kişiyle halk savaşı olacak. Ölen ölecek, ben karışmıyorum. Yalnız herkes bilmeli ki, ne eskisi gibi yaşayacağız ne de eskisi gibi savaşacağız. Kendime güveniyorum. Şunu iyi bilin: Devlet de, ben de vazgeçemeyiz. Tarihi bir barış ve demokratik yaşama geçiş…

Kandil onların savaş sistemine katılmadığım için bu yüzden onlara kızıyorum.

Umarım AKP de bizi yanlış anlamaz. Yanlış anlarsa felaket olur. Buna rağmen AKP, diktatoryasını bize dayatırsa kabul etmeyiz.

Beni de öldürebilirler, bu ülkeyi darbeler ülkesi yapabilirler

- Sağlığım iyi, bunlar önemli değil. Sabahtan beri diğer arkadaşlarla tartışıyoruz. Sürecin sağlıklı ilerlemediğini düşünüyorlar. Onlarla sert tartıştım. Sonra yetkili geldi, onunla da tartışıyoruz. Arkadaşlar, "Burada pat diye düşüp ölseniz kim bilecek" diyorlar. "İki aydır dışarıyla iletişimim yok. Dışarıdaki arkadaşlar sürecin sağlıklı yürüdüğünü açıklamışlar. Nereden biliyorlar?" diyorlar. Tabii ben heyete güveniyorum, burada görüşmelerimiz sürüyor. Ama dışarıyla düzenli bir iletişimimiz yok. Süreç nasıl sağlıklı yürüyor? Arkadaşlar, "Size aşırı güvendikleri için öyle açıklamalar yapmış olabilirler" diyorlar. Onlara da söyledim. Bana bu şekilde güvenmek en büyük ihanettir. Bana, Tanrıya güvenir gibi bir güven, ihanetten de kötüdür. Devlet oyun oynuyor demiyorum, yanlış bir algılama tarzından söz ediyorum. Örneğin; Savaş Buldan'ı bir gecede götürüp yok etmediler mi? Kim bilebilirdi ki, değil mi? Bana tanrısal güven felaket getirir, siyasette sıfırlanırsınız. Ben politik bir insanım. (Gülerek) Beni burada her an öldürebilirler.

(Pervin'e dönerek) Savaş kaç gün kayıp kaldı?

P. Buldan: Bir gece Başkanım.

- Savaş politik de değildi, öldürdüler. Ben politiğim. Beni de öldürebilirler. Bu ülkeyi darbeler ülkesi yapabilirler. Kandil'i de eleştirdim. Sınıfta kaldılar.

Yetkili: Yani, mesela diyelim, çünkü öyle bir şey yok, yanlış anlaşılmasın.

- Tabii ki ben örnek olması için söylüyorum. Benim katilim bir buçuk kilometre ötededir, diye düşünelim. Yaveri Menderes'e, "Efendim, ordu darbe hazırlığı içindedir" diyor. Menderes; "Benim ordum bana öyle bir şey yapmaz" diyor. Oysa o gün o istihbarata değer verse başına bunlar gelmeyecek.

S. Demirtaş: Başkanım, bizim açıklamalarımız birinci aşamanın sorun çıkmadan devam ettiği şeklindedir. Ama haklısınız tabii, sizin iletişiminiz yoktu.

- Bunu şunun için söylüyorum: Politikada 24 saat uzun zamandır. Bir ders olarak söylüyorum. Siz bir örgütün başkanısınız. Üyeleriniz tutuklanır, öldürülür, ki geçmişte öyle yapıldı. Sürekli örgütünüzü takipte ve dikkatli olacaksınız. Sürekli kuşkucu olacaksınız. Siz de, KCK de, 'Süreç sağlıklı ilerliyor' diye açıklama yapıyorsunuz. Haydi siz deneyimsizsiniz ama Kandil'deki arkadaşlara kızıyorum, kırk yıllık arkadaşlarımdır. Kandil merkezinin bu kadar aptal durumuna düşmesini anlamıyorum. Bunları onlarla tartışıp cevabı getirirsiniz. Menderes'in, Özal'ın sonu ortada. Politikayı bu tarzda yaparsanız Türkiye'de fazla başarılı olamazsınız. Sabah, arkadaşlara da söyledim. Siz de dışarıda olsaydınız aynısını yapardınız, değil mi, dedim. "Evet, biz de size güvenir, aynısını yapardık" dediler.

Devlet beni sınar, ben de devleti. BDP'ye, Kandil'e güvenerek siyaset yapmıyorum ben. Özgücüme, entelektüel birikimime güveniyorum. İster benimle oyun oynasınlar, ister çok fazla güvensinler, benim için fark etmez. Ben kendime ve özgücüme güveniyorum. Kandil melekler gibi bana bağlı ama böyle olmaz.

Şimdi süreç hızlı gidecek deniyor. Mesele hız değil ki. AKP ciddiyse alt birim oluşturacak, sizinle iletişimde olacak. Bunu yapmazsa demek ki oyun peşindedir. Artık heyetlere de bu tarzda yaklaşım, Sırrı'yı men etme, "Ahmet'i kestim" meselesi bitti. Makul heyet neyse siz belirlersiniz, Adalet Bakanlığı sadece formaliteleri yerine getirir. Sayın Başbakan bilmeli ki, böyle yaparsa bitti. Sizin bu duruma ne kadar üzüldüğünüzü biliyorum. Tamam, bana karşı burada bir saygısızlık yok, görüşüyoruz, ediyoruz. Ama sizin ilişkiniz sağlıklı değil. Laubali yaklaşıyorlar, olmaz.

Geçenlerde Bursa Başsavcısı geldi. Ona dedim ki, 'Kardeşim Mehmet bile gelmiyor; ailemdir, onu bile getirmiyorsunuz. Zaten süreç nedeniyle üç yıl avukatlarımın gelmemesini mesele etmedim, sabrettim. Ama şimdi yaptığınız tam bir rehine durumu değil midir' dedim. Demek ki beni rehine gibi tutuyorlar. 3 Ocak'ta Mehmet geldiğinde ona şu uyarıyı yaptım: Birkaç hafta sonra hava muhalefeti falan olmaz ve seni getirmezlerse, kör bir bıçak al, direniş konumuna geç; seni getirmezlerse demek ki bir sıkıntı var, dedim. Bunu örnek olarak söylüyorum.

Kürtsüz bir Kürdistan yaratmak istediler

Maalesef bu dönemde yetersizliklerimiz ortaya çıktı. Bundan sonra AKP ile ilişkileri düzene sokmalısınız. On beş günde bir sizden bir heyet gelmeli. Çalışmalarımızı hızlandırmamız gereklidir. AKP ile daimi bir heyet olarak görüşmeniz olmalıdır. Sadece siz ikiniz de değil, başka arkadaşlar da gelebilir. Üç, dört kişi belirlersiniz, 'Şunu, bunu sevmiyorum' denirse biter. Net konuşuyorum.

Yetkili: Efendim, bunlar diyalogla rahatlıkla çözülebilecek konulardır. Aslında bu kadar büyütmeye de gerek yok diye düşünüyorum.

- Burada devlet ilişkisini ben, hükümet ilişkisini de siz yürüteceksiniz. Yetkililer de bu konuda size yardımcı olmalıdır. Periyodik süre on beş gündür. Olağanüstü bir şey olur, hava muhalefeti vb bunun dışında bu süreye uyulmalıdır.

Bir buçuk aydır dışarıyla iletişimim yok. Ben burada sıfırlandım, diye düşündüm. Çok öfkelendim. Müdüre falan çıkıştım, hakaret ettim. "Dengesini yitirdi" bile dediler. Dün doktor geldi, ona da, ben dengemi yitirdim, dedim. Ancak umarım devletin de yardımıyla bunlar düzelir. Çünkü temel irtibatım sizsiniz.

- Mektupta bunları açmıştım. Şimdi ise (AKP'yi kastederek) dar parti çıkarları yarışı başlamış. Devletin yerine bile partiyi koyuyorlar. Bu durum devlet denen aygıta da zarar verir.

Sizin ve Kandil'in de mektubu yeterince anlamadığı görülüyor. Dün, savaşa da hazır olacağız, demişler. Tabii Erdoğan da haklı olarak öfkelenmiş. Ben iki tarza da karşıyım. Ne öyle yarım yamalak ateşkes ne de ateşkesi boşa çıkaran tutumlar olmalı. Benimle çalışmak zordur demiştim. Ben şahsınızda Kandil'e iletiyorum: Ben her zaman iyi çalışırım, bunu bilsinler.

Ceylanpınar Belediye Başkanı İsmail Aslan'ın bir röportajı vardı, sınıf arkadaşımdır. Bir hocamız bana, "Senin adın Öcalan değil Önalan olsun" demişti. (Gülerek) Her zaman ön alacağımı biliyordu herhalde.

Arkadaşlar tedirginler, biliyorum, çünkü işlerin iyi gitmediğini düşünüyorlar. Gidişat kayaya tosladı tabii. Sayın Başbakan da öfkelenmiş, her an bitirmekten söz etmiş. Tabii kendileri bilirler.

Ben de geçen defa haklı olarak ağırdan alın, dedim. Bu durum devam ederse biz de pozisyonumuzu koruruz. Paralel süreç olacak. Hızlı olsun istiyorlar, halk da öyle istiyor. O halde yasal süreci açık hale getir, değil mi?

Yüz yıllık sorunu çözmek kolay mı? Bakanla görüşüp söyleyin, gerekirse elli yasa çıkaracaklar. Yasallık niye yanlış olsun. Bilmem, PKK yasadan yararlanıp meşrulaşır, deniliyor. Evet, tabii ki öyle olacak. Amacımız bu yasadışılığı bitirmek değil midir? Bizi herhalde çocuk yerine koyuyorlar. Böyle yürümez, kör dövüş devam eder, yazık olur. Anlamıyorlar bunlar.

Özal ve Erbakan bana, 'Her türlü yasal tedbire hazırız' dediler. Orduyla görüştüğümüzde de aynısını söylediler. Bu AKP niye bu kadar diretiyor, anlaya-

Kürtlerle Türkler arasında iki yüz yıldır şiddete, soykırıma varıncaya dek bir toplumsal ilişki kıskacı inşa edilmiş. Bunu daha çok fark ettim. Dün heyetle de çok net tartıştım. Eskiden Ermeni harabelerine bakar üzülürdüm. Bakın işte, bizim dört bin köyümüz de bu hale geldi şimdi. 1990 sonrası JİTEM ve benzerleri büyük tahribatı Türklük adına yaptılar. Meğerse iki yüz yıldır Türklük ve Kürtlük adına vekaleten şiddet inşa edilmiş. İngilizlerin bunda rolü büyüktür.

madım gitti. Siz de geçmişi AKP'ye anlatın biraz. Geçmişten beri devlet bize yasallık için söz veriyordu. Ama yasa olmaz diyorlarsa aldatmaca vardır. Bu son tavrım da bundan dolayıdır. Kandil'dekiler aya mı gidecek, Endonezya'ya mı, Finlandiya'ya mı? Nereye gidecek? Böyle olursa tek biri bile silah bırakmaz.

Ne yani, bizi Kandil'e toplayıp bir günde üç yüz uçak kaldırarak bir kerede yok mu edecekler? Örgütün dörtte üçü böylece gider mi diyorlar? AKP'nin yöntemine göre budur herhalde. Sonuçta demek ki bizi imha etmek istiyorlar diyeceğiz. Sizler sürekli görüşüp onlara bunları anlatın. Ben gerçekten çok yoruldum artık.

- Kürtlerle Türkler arasında iki yüz yıldır şiddete, soykırıma varıncaya dek bir toplumsal ilişki kıskacı inşa edilmiş. Bunu daha çok fark ettim. Dün heyetle de çok net tartıştım. Eskiden Ermeni harabelerine bakar üzülürdüm. Bakın işte, bizim dört bin köyümüz de bu hale geldi şimdi.

1990 sonrası JİTEM ve benzerleri büyük tahribatı Türklük adına yaptılar. Meğerse iki yüz yıldır Türklük ve Kürtlük adına vekaleten şiddet inşa edilmiş. İngilizlerin bunda rolü büyüktür.

Baransu, Emre falan, 'Yirmi iki PKK kadrosu öldürülürse' diye yazdılar işte. Sakine ile başladılar. Bu listeyi Başbakan'a götürüp başlamışlar. AKP'nin içi, Başbakan'ın etrafı bunlarla doludur. Hepsi gidip Washington'daki şeye dayanıyor. Heyetin gücü sınırlıdır, gerçi biraz güçlendiler şimdi. 90'lardaki yıkım bunlara benzer bir furyaydı. Kürtsüz bir Kürdistan yaratmak istediler. Bunlar Türklerin de barış yapmasına izin vermiyorlar. Sahte barış yapmak, bizi çatışmaya götürecek barışı yapmak istiyorlar. AKP ile BDP arasındaki sorunların kaynağında da bu yatıyor. Bizim gücümüz heyetle yaptığımız görüşmelerdir.

S. Demirtaş: Bunları Cemaat'le işbirliği içinde mi yapıyorlar diyorsunuz?

- Tabii. 1946'da İsrail'i böyle örgütlediler. Şimdi aynısını Türkler ve Kürtler üzerinden yapıyorlar. Ermeni halkına, devrimcilerine saygımız var; yanlış anlaşılmasın, zaten onlarla birlikteyiz. Ragıp'la, HDK'lilerle konuşun bunları. Gençay Gürsoy onlar benden kuşkuya düşmüşler, şüphelenmişler. Ben bunları uygulanamaz kılıyorum işte. Bu yüzden öfkeliler, benim ve heyetin geliştirdiği budur işte. Burkay operasyonu falan, bunlar diğer ekibin işidir. 90'lardaki denemeler Kürdistan'ı yaşanamaz hale getirmek içindi. Savaş Buldan'ı ve başkalarını öldürdüler. Birçok işadamını öldürdüler. Tansu-Ağar-Güreş ekibi Kafkas kökenlidir. Bunlar biraz tuhaftır. Kafkas halkları için genelleme yapmıyorum tabii. Bunlar şovenizmi kullanıyorlar.

- Heyete de söyledim: Mursi'nin düşürülmesi Erdoğan'ın düşürülmesidir. Dün yetkili anlatıyordu işte. Mursi'ye, "Seni düşürecekler' dedik, adam halen gülüyordu" dedi. Ben de Menderes olayını hatırlattım. Erdoğan'da da Menderes sendromu var. Kendisini Mursi gibi düşürecekler ama ciddiye almıyor. PYD'nin özerklik açıklamasına takılmışlar. Orada zaten iki yıldır fiilen özerklik yok mu? Başladığından beri vardır. Değişen bir şey yok ki. Mursi nasıl gittiyse Suriye üzerinden bunun aynısını yaparlar. Davutoğlu bize karşı açıklama yapacağına, bu olanları doğru anlamalıdır.

Benim buradaki ölümüm yüz yıllık Türk-Kürt savaşı demektir

- Evet, sağlık meselesini biraz açalım. Özal, Ecevit, Erbakan sağlık sorunları nedeniyle süreçlerden tasfiye oldular. Bunlar benimle ilişkide olanlardı. Şu anda gördüğünüz gibi ayaktayım. Ama bu benim sağlık sorunum yok anlamına gelmez. Uzman hekimler geldiler, yine olabilir bunlar tabii. Ama asıl önemli olan benim buradaki güvenliğimdir. Gladio bile bana yönelebilir. Ben İmralı'da ölmem, öldürülürüm. Devlet burada bana ne kadar özenli yaklaşırsa yaklaşsın, bu beni burada yaşatarak idam etmektir. Bu öldürümdür aslında. Bir MHP'li vekil de aynen böyle demişti. Bu siyasal anlamda bir sağlık sorunudur. Burada geçen on yıldan sonra bu artık bir öldürüm olur. Aniden nefesim durdu diyelim, işte bu öldürümdür. Doktorlar gelip gidiyor. Üst solunum yolları sorunları var tabii. Yaşlanmaya bağlı doğal sorunlar var. Açıkçası bir Özal, Ecevit, Erbakan hadisesi olmamalı. Bunu Beşir beyle de konuşun, bir çözüm bulunsun. Benim buradaki durumum, statüm rehinedir. Bir rehine ya serbest bırakılır ya öldürülür ya da tutulur. On beş yıl rehinelik mi olur? Bu devlet için de bir sorundur. Bakın, beni buraya kapattılar ama her gün giderek güçlendim, büyüdüm. Ya beni öldürecektiniz ya da böyle rehine gibi tutmayacaksınız!

ABD'nin beni teslim etmedeki amacı; provokasyondu. Ecevit bile söyledi, "Niye teslim ettiklerini anlamadım" dedi. Benim burada ölümüm yüz yıllık Türk-Kürt savaşı demektir. Ben bunu önlemeye çalışıyorum. Bu devlet için de önemlidir. Benim derdim dışarı çıkıp Hasso Hüsso gibi gezmek değil, tenezzül bile etmem. Benim derdim; üzerimden provokasyonlar olmasın diyedir. Apo çıkarsa Türkler karşı çıkar, deniyor. Oysa doğru anlatılırsa Türk halkının da çıkarlarını en iyi benim savunduğum görülür. Beşir Bey, 'Apo çıkarsa oy oranımız düşer' diyormuş. Hayır, mesele bu değil. Yüz yıllık savaşın çıkmasını önleyelim, diyorum. Ben öyle hemen İmralı'dan çıkayım, arzı endam edeyim demiyorum. Burada iki basın toplantısını bunun için istedim. Derdim ölümleri önlemektir. Beşir bey bunu niye anlamıyor?

S. Demirtaş: Başkanım, siz burada basın toplantısı mı yapmak istediniz, yanlış mı anladım?

- Olabilir tabii. Dün heyete bunu da önerdim. Aklı başında gazeteciler gelebilir, kamuoyu buradaki çalışmalarımla ilgili daha sağlıklı bilgi sahibi olur. Siz yapıyorsunuz bunu gerçi, iyi de oluyor ama doğrudan yapmak daha etkili olur.

Heyet, biz bunu yavaş yavaş yapıyoruz, diyor. Hayır, bunu benim ağzımdan duymalı halk. Türk halkını da, Kürt halkını da ben ikna edebilirim. Benim buradaki her günüm savaş eğrisinin biraz daha yukarı doğru tırmanması demektir. Örneğin; savaş noktası bin ise, her günüm de birdir.

Yeni yere geçmemem de bu gelgitler yüzünden olabilir. Televizyon meselesini de böyle yaptılar. Bunlar benim sinirimi bozuyor. Ben böyle basit tavizlerle ılımlılaştırılıp taviz verecek adam değilim. Apo şöyle taviz versin, yeni yere geçsin, deniyor. Böyle yaklaşılırsa asla geçmem. Ev hapsini de bu yüzden reddediyorum. Asıl, benim rehine pozisyonuma son verilmelidir.

- Bu paralel devlet denilen şeyi biraz açayım yine. Türkiye'nin NATO'ya alınmasından bu yana üç lobi üzerinden politikalarını oluşturup hayata geçiriyorlar. Menderes'ten beri böyledir. Sürekli komplo imal ediyorlar. Türkeş bile gitti, eğitimini gördü. 90'ların başında Doğan Güreş Londra'ya gitti. Dönünce, "Bize yeşil ışık yaktılar" dedi. Kürt tasfiyesi ondan sonra başladı. Bunlar hep lobilerin kararıdır. Aslında önceleri Güney Kürdistan üzerinden Yahudi lobilerinin planları var. Proto-İsrail projesidir. Daha sonra Filistin'de karar kılıyorlar. Ta Talat Paşa dönemlerinden beri etkilidirler. Mustafa Kemal'i de kuşatıp teslim alıyorlar. Musul-Kerkük'e karşılık cumhuriyet, diyorlar. Misak-ı Milli'yi böylelikle bozuyorlar. Londra o zamanlar ağırlıklı Yahudilerin kontrolündedir.

Beni de bu politika buraya getirdi. Demek istediğim bu politika halen devam ediyor. Tarihsel arka planı iyi anlamak gerekir. Kürt ulus devletçiği üzerinden bütün Kürtleri teslim almak istediler, Saddam'ı da bu yüzden tasfiye ettiler. 1950-60'lardan beri bu soykırım politikalarını uyguluyorlar. Bu politikanın son kurbanı da benim işte.

Benim burada ölümüm yüz yıllık Türk-Kürt savaşı demektir. Ben bunu önlemeye çalışıyorum. Bu devlet için de önemlidir. Benim derdim dışarı çıkıp Hasso Hüsso gibi gezmek değil, tenezzül bile etmem. Benim derdim; üzerimden provokasyonlar olmasın diyedir. Apo çıkarsa Türkler karşı çıkar, deniyor. Oysa doğru anlatılırsa Türk halkının da çıkarlarını en iyi benim savunduğum görülür.

Benimki Önderlik tarzıdır. Özal'dan beri sekiz, dokuz ateşkes geliştirdim, savaşın hızını düşürdük. Bu defaki iyi gitti, en kapsamlısı oldu. Ama AKP halen şunu düşünüyor: Paralel devletin tasfiye önerilerine kanıyor, çaresiz kaldığımıza inanıyor. Oysa askeri olarak en güçlü olduğumuz dönemdir. Hudut hattından Kandil'e, Suriye'ye kadar elli bin gerilla gücü vardır.

Tarihsel arka planları unutmayın hiçbir zaman, oyunlara düşmeyin. Türk-Kürt kavmi arasında 800 yıllık ortaklık vardır. 1860'lardan itibaren bununla oynuyorlar, Misak-ı Milli ile iyice bozuyorlar. Süreçle ne alakası var derseniz, işte Birinci Dünya Savaşı'ndan beri pratikleşen bu politikalar halen devam ediyor. Türklerin bundan yeterince haberi yok. Haberi olanları da tasfiye ediyorlar. Tayyip Bey'i bu Londra politikaları üzerinden etkiliyorlar.

156 sayfalık Yol Haritası hazırladım ama kabul görmedi

Biz Emre Bey'le burada görüşmeye başladığımızda Sabri, Zübeyir onlar üzerinden bazı anlaşmalara varılmıştı. Benim de onayımı istediler ama yetersiz buldum, olmadı. O nedenle 156 sayfalık Yol Haritası hazırladım ama kabul görmedi. Yeniden çatışmalar başladı, savaş lobileri devreye girdi. Ordunun bizimle çözüme gitmek isteyen kesimi de Ergenekon'la birlikte tasfiye edildi. ABD yaptı bunları, yoksa Tayyip Bey bir onbaşıyı bile tasfiye edemez. Cemaat'in savcıları eliyle bunları yaptılar. Sonra KCK operasyonlarını da aynen yaptılar. Zaman gazetesi eliyle Cemaat, PKK'nin tasfiye olabileceğini işliyor. Bunu Beşir Bey'le konuşun. Bu mümkün değil. Bunların amacı savaşı başlatmaktır. Bir kediyle bir köpeği aynı torbaya koyup ağzını bağlamak istiyorlar. Tarihçeyi bu kadar belirteyim, isteyen daha da araştırabilir.

Peki, bundan sonra nasıl işleyecek? İşte KCK kongresini yaptı. Mektubunu getirdiniz. Basit bir basın toplantısı bile bana yaptırılmazsa, avukatlar bu biçimde tutulur ve görüşme olmazsa, aile görüşüne ambargo konulursa, akillerle görüşme yoksa, sivil toplumla görüş alışverişi olmazsa beni bir televizyon ve odayla mı oyalıyacaklar?

Kırk-elli bin kişi ölmüş. Bunların hatırasına bile büyük barış gerekir.

Kurtuluş Savaşı'nda bile bu bilanço yok. Otuz yıldır çatışıyoruz. Böyle bir şey terörizm olur mu? Bu da NATO Gladio'sunun kararıdır. Biz o sıralar Avrupa'da rahat çalıştık. Tavşana 'kaç', tazıya 'tut' politikası uyguladılar. Sonuç Kürt-Türk ezeli düşmanlığına yol açan şeyler. Bizi terörist ilan edip el altından desteklemek istiyorlar. Bırakalım artık bu oyunları, keselim. Söylemde de, pratikte de bitirelim. Söylemde terörizmi bitirmeden eylemde nasıl bitireceğiz? Beşir Bey profesördür, bilmesi lazım. Kırk yıllık çatışmanın barışı… Bundan sonra söyleminiz bu olsun. Öcalan üzerine düşeni yapıyor, temel gündemi budur, deyin. Ben 'faşist AKP' desem, onlar 'cehennemin dibine kadar gitsinler' dese, barış nasıl olur?

Özal'la başladık. Şimdi 21. yılına girdik. Özal, Erbakan, Karadayı, 'Bir yıl içinde bitirelim' diyorlardı. Erdoğan'la bu çatallaşıyor. Söylemde, "Baldıran zehiri içerim" diyor, "Çözmek istiyoruz" diyor ama pratik tam tersidir. Biz savaşı AKP'ye karşı başlatmadık ki. Önce Kürt feodallerine karşı, sonra devlete karşı savaştık. Şimdi devletin temsilcileriyle burada çatışmasızlığı barışa doğru evriltmek istiyoruz. Son görüşme dün oldu. Sonuçta biz devletle devam etmek istiyoruz. Sayın yetkili de vardı zaten. Sizin AKP ile siyasi olarak sürdürdüğünüz demagojik kaçıyor biraz. Emre Bey döneminde adımlar attık, Habur'u planladık, bir eve dönüş yasası bile çıkaramadılar. Eyleme karışmamış olanlar bilmem nereye, diğerleri Norveç'e gider falan. 221. Madde gibi şeyler olmaz. Emre Bey gerçekten çözmek istiyordu ama AKP adım atmadı. Bu lobileri o yüzden anlattım. AKP dörtte üç oranında buna yattı. Beşir Bey, MİT falan biraz daha anlıyor. Onlar da tasfiyeyle karşı karşıya kalıyor. Biz heyetle burada anlaşabiliriz. Bayramda bir projeye başlayabiliriz. Bu proje çalışması başlamazsa ve ben katılmazsam, Eylül veya Ekim'e kadar çekilirim. Benim içinde olmadığım bir projeye niye imza atayım? Kırk yıllık çatışmanın barışını yapacaksak böyle olur. Siz de öyle, 'Yüzde 15 çekilmiştir, geri kalanlar da hareket halindedir' gibi şeyler demeyin artık. Kandil de safça yazmış işte. Ne gerek var? Çatışmasızlık sağlandı, yeterlidir. AKP ne istiyor? Çekilen güçlerin yerine kendi güçlerini mi ikame edecek? Korucular falan. Öncü kadroları vurup gerisini dağıtacaklar. Bu, çözüm müdür?

Sonuç, ben bu çatışmasızlık ortamını 1 Eylül'e kadar devam ettirme taraftarıyım.1 Eylül Dünya Barış Günü'dür. Onların da atamaları olacak zaten. Uygun olursam bir mektupla da bildiririm. Sonrasında Kandil ve siz ne yapacağınıza karar verirsiniz. AKP seçim diyor. Olur mu, yüz yıllık sorun seçime kurban edilir mi?

1 Eylül'e kadar bu proje (paket) çalışmasını tamamlarsak, heyetin sorumluluğu altında hükümete intikal eder. Bunu kabul ederlerse çatışmasızlık süreci normalleşme sürecine dönüşür. Projeler hızla hükümet üzerinden Meclise sunulur, kanunlaşır.

Gidiş (geri çekilme) kanunsuz ve gizli oldu ama dönüş kanunsuz olamaz. Gidiş kanunsuz ve silahlı oldu, gizli oldu. Çözüm olmazsa dönüş de böyle olur. Ben bir tek gerillayı bile orada öyle tutamam. 15 Ekim'e kadar gelişme olacağına dair gerillaya söz verdim. Olmazsa, isterse devlet gitsin, Kandil'le, Cemil Bayık'la anlaşsın, ben karışmam artık.

AKP Kürdü yaratıyorlar

Beşir Bey'e söyleyin. Tam beş proje oldu, hepsi boşa çıktı. Sırf bir seçim hesabına bunlar feda edilemez. Vicdanen de bunu kaldıramam. Sabrım ancak 1 Eylül'e kadar olur.

Emre Bey bile, "Kanun çıkmazsa ben de dağa çıkarım" diyordu. Düzenleme yapmak vatana ihanettir, diyorlar. Özal da, askerler de kanun çıkaracağız diyorlardı. Lobiler bunları cesaretlendirip tasfiyeye heveslendiriyorlar. Bir kez daha diyorum: Bu bir oyundur ama bu oyun 1 Eylül'e kadar bitecek.

Seçimde bir iki puan neder ki. Gerçekte böyle bir risk de yoktur aslında. Kanun dediğin nedir ki? Niye böyle bir yasa çıkmasın? Peki, ne istiyor bunlar, dağılmamızı mı istiyorlar? Yoksa açıkça çatışma mı istiyorlar? İşte benim paralel devlet dediğim bunu isteyen güçtür. Bizim 'norm' dediğimiz şey çıkarsa normalleşme de olur.

Dün de Beşir Bey söyledi. (Yetkiliyle göz göze geldiler, Başkan cümleyi düzeltmedi.) Aklınıza, hayalinize gelmeyecek düzenlemeler var, diyordu. Ama tek taraflı olmaz. Benim içinde olmadığım bir pakete imza atmam. Kırk günümüz var. Siz de BDP olarak hükümetle görüşün bunları.

Bir yandan da Kürdistan'ı Kürtsüzleştirme planı işliyor. HES'ler, işsizlik, göçertme devam ediyor. Bunu Türklük adına yapıyorlar. Böyle bir Türklük mü olur? Bin yıllık dostuna bu yapılarak Türklük inşa edilebilir mi?

Ama 1 Eylül'den sonra gerilla çıktığı gibi girer. Öyle düşük yoğunluklu falan da değil, orta yoğunluklu savaş başlar. Kürtler zaten isyan halindedir. Ben kontrol edemem, siz de BDP olarak edemezsiniz.

Adamlar 'AKP Kürdü yaratıyorlar. Şimdi bir de, 'Cemaat Kürdü" oluşturuyorlar. Kozmik odalarda bunları planlayıp hayata geçiriyorlar. Ramak kalmış ki boğaz boğaza birbirimize gireceğiz.

- Yine normalleşme sürecinde altüst kadro ayrımı yapmadan, eve dönüş yasası çıkarılmalıdır. Eyleme karışmamış üst kademe hariç, militanlara af falan diyorlar. Aslında eyleme karışmamış olanlar zaten üst kademedir. (Gülerek) Cemil Bayık eyleme mi karışmış? Ben hayatımda elime tabanca bile almadım. Böyle çelişki mi olur? Eylemi yapan zaten alt kademe militandır. Ondan sonra yavaş yavaş

Mexmûr'dan, Avrupa'dan gelişler olur. Kanun çıkarsa ilk grubu 15 Ekim'de Habur'dan getiririz. Olmazsa nasıl çıkmışlarsa öyle geri dönerler.

Şu anda tartışılması gereken sorun çıkışlar değil, dönüştür. Nasıl dönülecek? Yüz binler nasıl dönecek? Bunların Kandil'de beklemesi kırk kat daha fazla tehlikelidir. Bunlarda zeka da yok. Tayyip Bey iki ay bile dayanamaz. Hele bir de Suriye'ye girerse yirmi bin de orada var. Nasıl baş edecekler? Şehirlerde de milisler var. Böyle olursa beni sorumlu tutamazsınız. Sayın yetkili, isterseniz öldürün. Öyle tek taraflı, bilmem kimin hazırladığı projeyi onaylamam ben.

Şehitlik oluşturma, asayiş birimleriyle ilgili de Beşir Bey'le güvenlik konularını da tartışabilirsiniz. Aslında bir Güvenlik Konferansı da yapılabilir. Genelde Türkiye'nin, özelde Kürtlerin güvenliği nasıl olacak?

Tabii güvenliğimizi JİTEM'e teslim edecek halimiz yok. Utah merkezli akademilerin yönlendirdiği emniyete de teslim edemeyiz. Eğer Kürt sivil toplumu olacaksa, öyle asayiş birimleri şeklinde değil ama belediyelere bağlı köy ve mahalle güvenlik birimleri olabilir. Emniyet ve jandarmanın yetkilerinin bir kısmı bunlara devredilir. Yerel güvenlik, yerele bırakılır.

Dağdakiler inecek, mahkumlar çıkacak, köylüler geri dönecek. Barış anlaşmasının sonuç maddeleri de böyle olur. Bunlar hep ileride ele alınması gereken konulardır.

Yani demokratik çözüm yasaları ve barış yasaları şeklinde iki kategori.

Bunlar olmazsa alternatifsiz değiliz. Bizi öldürebilirler de. Beni de burada öldürebilirler. Çünkü artık savaş lobisi devrededir, diyeceğiz.

Kent ayaklanmaları olur, gerilla elli bin kişiyle gelir ve korkunç olur. Ben yirmi yıldır bunu önlemeye çalışıyorum. Ama bunlar habire devleti ele geçirmeye çalışıyorlar. Devlet öyle bir şey değil ki. Bunlar deveyi hamuduyla beraber götürmeye çalışıyorlar. Tamam, biz devlet de istemiyoruz ama her şey benimdir de deme.

Kadına bile üç çocuk yap diyebiliyor. Taksim-Gezi işte bunun sonucudur. Kürtler tek başlarına kalsalar bile savaşırlar. Gerekirse Suriye'dekiler elli bine ulaşır. Tehdit olarak söylemiyorum. Madem devlet düzenleyici bir mekanizmadır, o halde niye ele geçirmeye çalışıyorsun?

- Biz bir zamanlar Emre Bey'le konuşuyorduk, onu bile bir ara buraya sokmadılar. Sonra öğrendim, komutanın adı Levent Ersöz'müş. Hakkari'deki köylü katliamlarından Roboski'ye kadar tümüyle tasfiye operasyonlarının parçalarıydı. Son aylarda bunlara çok yoğunlaştım. 'Sakine ile başlarız, sonra diğerlerini vururuz' diye Başbakanın önüne götürmüşler. Baransu, "Yirmi iki önder kadro tasfiye olur, iş biter" diye yazdı. Cemaat'in içinde Chicago, Utah ve Brüksel'de etkili olanlar var. Sonra mali operasyonlar, terör listeleri, hepsi aynı merkezlidir. Oslo'daki gibi bu süreci de baltalamak istediler ama sabırlı oldum. İşte televizyonda size de Cemaat-Hükümet gerilimini soruyorlar. İktidarı ele geçirme yarışıdır. Başbakanın önüne şunu getiriyorlar: Tasfiye mümkünken neden görüşüyorsun? Geleneksel vekalet savaşı sürdürmek istiyorlar. Türkü Kürde tasfiye ettir, Kürdü de Türke saldırt, isyan ettir dayatması! Şeyh Sait, NATO, Menderes, 6-7 Eylül olayları, sağ-sol çatışması hep bunun örnekleridir. Bu proje halen yürürlüktedir. Onun için sabrettim. Benim buraya getirilmem de aynıdır, siyasi çözümde rol oynamamam, 'Apo-PKK bitti' demek içindir.

Türk-Kürt savaşını dayatıyorlar

AKP şimdi tek taraflı paket hazırlıyor. Bunun nihai sonucu çatışmadır. Tayyip Bey'e, "İşte böyle yaparsan devlet taviz vermiş olur. PKK'yi tasfiye etmek mümkün, birkaç bombalama yaparsan olur" deniyor. Bu tam bir tuzaktır. Yirmi yıldır bu sürecin içindeyim, biliyorum. Sayın Başbakan, çözümü değil çözümsüzlüğü, barışı ve silahsızlanmayı değil büyük savaşı dayatmış olursun!

Türk-Kürt savaşını dayatıyorlar. Normalde düşününce bu köy yakmalar, faili meçhuller falan Türk milliyetçisiyim diyenlerin yapmaması gereken şeyler. Amed Zindanı'nda yapılan insanlık dışı şeyler. Oraya bakın, orada sınırsız bir Kürt düşmanlığı, karşılığında da sınırsız bir Türk düşmanlığı yaratma niyeti vardır. Hakikat komisyonları biraz da bunun için lazımdır. Öldür ama niye bu insanlık dışı yöntemi kullanıyorsun? Amaç nefret uyandırmak. Kurşuna diz, bunun bile bir mantığı vardır. Ama onurunu kırıyor. Ucu JİTEM'e, gladioya, paralel devlete kadar dayanır. Geldiğimiz nokta 'tavşan kaç, tazı tut', 'iti ite kırdırma politikası.'

Heyetle görüşme yaptığım sırada bile Hakkari'de köylü katliamı yaptılar, heyet bile şaşırdı.

Yetkili: Heyet görüşürken tersinden de yaptılar. Malatya Savcısı Müsteşar'a soruşturma açtı.

- Evet, Otuz Üç Asker olayına kadar böyledir. Sonuç olarak birileri yüz yıllık bu vekalet savaşını istiyor. AKP'ye gelişleri ise ilginç. AKP'nin içi biraz karışıktır. 2012'de bitirecektik, ortaya MİT çıktı, diyalog kurdu. Bizim de diyalogumuz elde kaldı. Sizin ve Kandil'in raporlarında belirttiği şikayetler, Reyhanlı olayı, Gezi olayları ve daha bilmediğimiz yüzlerce olay… Hükümete, 'Bak, işte terörle başarılı mücadele varken ne diye görüşüyorsun?' dediler. Sayın Beşir Atalay'a söyleyin, net tavır koymalıdır.

Bir de benim için basit bir 'araç olarak kullanma' ifadesi olmasın. Ben 'araçsal' değil stratejik bir önderliğim. Mezara girsem bile bu böyledir. Yasaları bile ben yararlanmayayım diye, bana göre düzenliyorlar. Sayın yetkili, sonuçta bu Apo siyasette rol oynamamalı, demeye getiriyorlar. Hürriyet, Zaman gazeteleri falan 'teröristbaşı' deyip böyle bir imaj yarattılar. Türkler, 'Apo'yla olmaz', Kürtler de 'Apo'suz olmaz' diyor. İşte bu savaştır, bunu paralel devlet yapıyor. Emre Bey döneminde iyi ki kendisi cesur davranıp geldi. Gelmesini bile engelliyorlardı. Beşir Bey'in bilmesi lazım. Onunla periyodik, derinlikli toplantılarınız önemle, titizlikle planlanmalı ve kararlar hayat geçirilmeli.

Tek taraflı uyduruk demokrasi paketi yerine üzerinde birlikte çalışılmış, düzenlenmiş bir paket olmalı. Burada BDP'nin rolü çok önemlidir. Birlikte tartışarak uzlaşıp karar alarak cansiperane savunulur, TBMM'de birlikte çıkarılır. İmralı ruhu ve inisiyatifi de budur. Dış güçleri karıştırmadan, biz bize, öz irademizle büyük bir sorumluluk ve ciddiyetle tartışıp kararlaştırıyoruz. Tek taraflı yapmak paralel devletin tarzıdır. Bunu Kandil'le de uzun uzun tartışın.

Biz de KCK'yi tek taraflı olarak hayata geçiririz. Yasaları, anayasası var. 1 Eylül'den itibaren biz de bunu yaparız. Birkaç gün bekleriz, ilerleme olmazsa AKP'nin tek taraflı paketine karşılık, biz de KCK'nin tek taraflı paketini hayata geçiririz. Bu da giderek savaş demektir.

İşte gerillanın çıkışı durdu. Böyle giderse de geri geliş başlar. Silahsız dönüş için ise yasa gerekir. Bu pakette olabilir mi, diye heyette biraz tartıştık. Geçmişte görüştüklerimiz yasa çıkaracağız demişlerdi. Pencewini de girişimde bulunduğunda demişlerdi. Ona da selam söyleyin.

Belki hemen değil ama Cemil Bayık gelmek istese nasıl gelecek? O gelmese gerilla nasıl gelecek? Hemen olsun, Ekim'de olsun demiyorum ama şarttır. Gerilla sayısı hızla tırmanıyor çünkü. Çözüm umudu yok henüz.

Benimki Önderlik tarzıdır. Özal'dan beri sekiz, dokuz ateşkes geliştirdim, savaşın hızını düşürdük. Bu defaki iyi gitti, en kapsamlısı oldu. Ama AKP halen şunu düşünüyor: Paralel devletin tasfiye önerilerine kanıyor, çaresiz kaldığımıza inanıyor. Oysa askeri olarak en güçlü olduğumuz dönemdir. Hudut hattından Kandil'e, Suriye'ye kadar elli bin gerilla gücü vardır. Beşir Bey'e de söyleyin, siyasi çözüm potansiyeli gelişirse askeri potansiyel düşer ya da tersi olur. Tamam, en son silahsızlanma da olur. Ama yurtdışında, cezaevinde olana statü tanıyacaksın. Haydi bana ve yönetime beş yıl siyaset yasağı falan olur, bu fedakarlığı yaparız. En son Newroz Bildirisi'nde ben siyaset hakkı dedim. Onlar da bunu onayladı. Yarın öbür gün ben gerillaya konferans yapsam ne diyeceğim? Silaha gerek yok, siyaset hakkınız var, demem gerekir.

Ya stratejik çözeceğiz ya da oyalamayı bırakacağız

Sayın Beşir Bey'in bilmesi lazım; kendimizi asla tasfiye etmeyeceğiz. Cemil'den gerillaya kadar herkese siyaset hakkı; kimine şimdi, kimine beş ay sonra olur. 1 Eylül dediğimiz süre de budur. Ya stratejik çözeceğiz ya da oyalamayı bırakacağız. Her çatışmanın bir barışı vardır. İstiklal Savaşı iki yıl sürdü, şahadetleri de bundan azdır. Aşiret kavgası değil bu. Kaldı ki onda bile bir barış antlaşması olur. Biz buna İmralı Barışı ya da tarihi Kürt-Türk İttifakı diyelim. Mesele PKK meselesi değil, yüz yıllık çatışmayı sonlandırıyoruz. Tek çatı altında çözüm bulup bitiriyoruz. 'Apo-PKK meşrulaşacak' diye bundan kaçarsanız, devlete de en büyük kötülüğü yapmış olursunuz. Özal, Erbakan, Ecevit, Ordu bunları benden istedi. Paralel devlet devreye girip bozuyor. Devleti mahvedip savaş potansiyelini ortaya çıkarıyor.

Siz de 1 Eylül, 15 Ekim tarihlerini konuşuyorsunuz. Hükümet kızıyormuş. Benim bundaki amacım hükümetin tasfiye planına karşı uyarı yapmaktır. Bizi enayi yerine mi koyuyor? Senin niyetin ortaya çıkmasın diye biz tarih vermeyelim, olur mu? Sen stratejik yaklaş, biz de tarih vermeyelim! Ölüm orucundan beri rol aldım, inisiyatif aldım, buraya kadar getirdim. 1 Eylül'den itibaren stratejik rolümü tam oynarım. Şimdiye kadar 'araçsal'dım. Beşir Bey'in 'enstrüman' diye bir sözü vardı. Haydi ben kendimi 'kullandırttım' diyelim, gençler ölmesin diye bunu yaptım. Ama artık rolüm stratejik olacak. O da şudur: Benim burada ecelim geldi, nefesim tutuldu, Özal gibi oldu diyelim. Bütün bunlar hesaba katılmalı. Stratejik Önderlik demek en az başbakan, cumhurbaşkanı, genelkurmay başkanı demektir. Bunu bana siz dayattınız. Daracık yerde bunları yapmam mucizedir. Halklarımızın hatırı için yaptım. Sizlerin ricası üzerine yaptım. Ben kendim dayatmadım. Emre Bey'in ricası oldu. Şuralara birkaç not yaz, dedi. Ben de kaçmadım, rolümü oynadım.

Eğer sağ kalabilirsem kırk yıllık bir savaşın onurlu bir barışı nasıl olacak, bunları tartışın işte. Ardından bunların demokratik sözleşmeye dair paketi olacak. Tartışma olanakları artmıştır. Bunu stratejik tarafı da benim. Bu yıl olmazsa gelecek yıl anayasaya da yansıyacak. Kaçış yok. Ben karanlık dehlizlerin kilitlerini açarak yürüyorum. Sizin AKP ile toplantılarınız devam edecek. Başarılı olursa sivil heyetler, izleme kurulları, medya, avukatlarım gelecek. Siyasi konuları zaten sizinle konuşuyorum. Aile geliyor, sorun yoktur. Heyetiniz genişleyebilir de, Ahmet onlar da gelebilir. Bunlar sorun olmaz. 1 Eylül'den sonra stratejik yürümem böyle olur. Tek taraflı paket kesinlikle olmaz. Sayın yetkili de bunu söyler. İzleme Komitesi'nin parlamento ayağı da olabilir. KCK, Ergenekon, hukuk komedisi, trajedisi ile de ilgilenebilir. Çok önemli iki şeydir. Bunları çözümlemezsek başbakanı da götürür. Okudum işte, İlker Başbuğ'la ilgili başbakan da konuşmuş.

Af demeyeceğim, bu hatalı cezalardan nasıl dönülür? Bunun dışında da geri dönüş yasası olabilir. Daha önceki iki komisyon benimle görüşmedi, hata yaptılar, stratejik yaklaşmadılar, uyduruk kaldılar. Şimdi paketin bir parçası da olabilir dönüş yasası. Buna Ergenekon da dahil olur. Çok önemli bir yasadır. Emre Bey de bunun üzerinde duruyordu. Sanırım şimdiki müsteşar da duruyor. 221. Madde olmaz. Ya bu madde değişir ve ek yapılır ya da ayrı bir yasa olur. Tartışın bunları, ben sadece öneriyorum. Yüzde 7'den yüksek baraj olmaz. AKP'nin de, bizim de ihtiyacımız yok. Neden korkuyorlar? BDP her halükarda barajı aşar ama demokrasi için şarttır. Stratejik rolümü oynamak isterim. Bunun için 'araçsal' kullanmayı sabırla bekledim.

1 Eylül'den sonra Kandil'e bir mektup yazacağım. 1 Eylül'den sonra beni yine 'araçsal' kullanmaya kalkarlarsa, yeni

bir tarih ve talimat beklemeden, demek ki bir şey var deyip tedbirinizi alın. Yoksa bakarsınız üç yüz uçakla gelirler. Size de operasyon yapar, 14 Nisan gibi başlatırlar. Asla bir daha çatışma olmaz diye bir şey yok. Böyle demiştin demek yanlıştır. Silahınız olmazsa hepinizi tutuklarlar, dağdaki kadınlara bile el koyarlar. Vahim hatalar yapmayın.

- MİT Müsteşarı buraya ilk geldiğinde, Sabri onların hazırladığı protokolü imza için getirdiler. Aslında sizin bugünkü taleplerinizin hepsi vardı orada. Açık söyleyeyim, onu da ben bozdum. Müsteşara dedim ki, benimle konuşuyorsanız ben siyaseten artık özgür bir insanım. Ağır cezalık bir mahkumla konuşuyorsan, o artık özgür biridir. Yoksa onunla konuşamazsın. Ancak özgür biri bunu yapar. Siyaseten Öcalan özgürdür. Bana öyle zavallı gibi bakılmasın, ölsem de burada artık özgür bir politikacı olarak ölürüm.

- İşte Meclis'te Kürt ve Kürdistan sözünü çıkardılar. Bu, tanımamaktır. Bunu kabul etmeyiz. Kürdü tanımıyorlarsa neyin müzakeresini yapıyorlar? Bunları yapmak için devleti beklemeye de gerek yok. Öyle değil mi Sayın İdris? Siz doktorsunuz, hastayı nasıl ayağa kaldırıyorsanız, Bingöl'ü de ayağa kaldıracaksınız. Doktorluğun bir yönü de sanattır.

(Sırrı'ya dönerek) Sen de Türk Soluna söyle, hiçbiri Mahir'e, İbo'ya, Deniz'e layık değildir. Apo onların dilidir, temsilidir. İstiyorlarsa bizi öldürsünler, onurumuzla ölmekten korkmuyoruz. Benden 24 saat haber yoksa bilin ki ölmüşümdür. Her türlü ölümüm öldürülmedir. İşte Fethullah'ın adamları yüz elli metre ötededir. KCK'ye söyleyin, tedbir alsınlar.

Bütün veriler KCK operasyonlarının bir emperyalist oyun olduğunu gösteriyor

- Benim ısrarımın sebebi devletin yeniden yapılanma sürecidir. Bu çok ciddi bir iştir. Devleti yeniden dizayn etmek tarihi bir sorumluluktur. AKP bu zemin üzerinde yükselmek istiyor. Bu KCK operasyonlarını işte böyle bir zemin üzerinden yaptılar. Bütün veriler KCK operasyonlarının bir emperyalist oyun olduğunu gösteriyor. Bütün belirtiler uluslararası lobilerin görev başında olduğunu gösteriyor. AKP bunu bile göremiyor. Şimdi Samanyolu TV'de Şefkat Tepe benzeri diziler var. Daha önce de söylemiştim: Bir Kürt bir Türkü, bir Türk bir Kürdü en alçakça nasıl öldürür, bunu yerleştirmeye çalışıyorlar. Ben çok derin bakıyorum. Savaş Buldanları örnek verdim ya, nasıl öldürdüklerini inceleyin diye verdim. Heyete de söyledim, bu mantığı çözmek lazım.

- Karşımızdaki cephe akıl almaz bir oyun tezgahlıyor. Ama hiç kimse bunu anlamıyor. Bu devlet ile buradaki uzlaşma olmazsa JİTEM, kontrgerilla ve benzerleri sizi yaşatmazlar, hepinizi vururlar. Nasıl vurulduğunuzu da bilmezsiniz. O solcular da nasıl vurulduklarını anlamazlar. Ben devletin milli istihbarat teorisini bile herkesten daha iyi biliyorum. Buraya ilk getirildiğimde jandarma, genelkurmay, emniyet, kara kuvvetleri, MİT güya beni çapraz sorguya almışlardı. Ciddi bir tek soru bile sormadılar. "PKK kaç gram esrar sattı, nerede ne oldu?" gibi birkaç adi suç yüklemeye çalıştılar. Bu kadar sığ yaklaşımlar devlette de var. Tayyip Bey de on iki yıl bu Şefkat Tepe'yi yapanlar ile kol kola yürüyerek Kürtleri tasfiye etmeye çalıştı. AKP dahil Türkiye'deki diğer iki parti dizayn edilmiştir. CHP ve MHP tamamen anti-Türk karakterdedir, anti-Kürt karakterdedir. Bunlar halkları birbirine boğuşturma partileridir. Anayasa Uzlaşma Komisyonu'nda bile gördünüz, halkların yararına olan tek bir maddeyi bile kabul etmediler. Devlet bu partilere niye para veriyor, anlamıyorum.

İşte ben en büyük devlet düşmanıydım ama devletin rasyonalitesini benim kadar çözümleyen yoktur. Devlet burjuva anlamında da olsa en geniş aklı ifade eder. Bunlarda bunu görecek bir görüş bile yok. AKP'de rant aklı var. MHP'de, 'Kürtleri nasıl öldürürüm', CHP'de, 'Kürtleri nasıl tasfiye ederim' aklı var. Biz bu devletle büyük savaştık ama şimdi büyük barış yapmak istiyoruz. Bizim silahımız devletin rasyonel silahıdır desem nasıl çözümleyecekler, işin içinden nasıl çıkacaklar? Basından okuyorum. Mehmet Altan ve benzerleri de bana demokrasiyi öğretiyorlar, (gülerek) ilginç değil mi? Babası, oğlu, torunu, hepsi birlikte yazıyor, "Erdoğan'ı Türk halkının başına bela eden adam Apo'dur" diyorlar. Dehşete düşüyorum. Onlara söyleyin, Tayyip'i sınırlayan tek adam benim. Bunu nasıl anlamıyorlar? Ben hep, biz AKP'nin hegemonik yaklaşımını durdurmak istiyoruz, dedim. Kandil'e de yazdım. Biz durdurmazsak Türkiye diktatörlüğe gider. Tayyip Bey'i bu hale getiren Deniz Baykal'ın kendisidir. Tayyip'i hapisten çıkardı, siyasete soktu. Güya Deniz Baykal'ı dizayn etmek isteyen büyük kafa şöyle düşünmüş: Kürt meselesini Tayyip'e temizletiriz, yerine de Deniz Baykal'ı getiririz. O gizli toplantıları da bunun için yapıyorlardı. Şimdi de, 'Erdoğan gidecek, bunu Apo engelliyor' diyorlar. Böyle şey olur mu? Biz AKP'nin hegomanyasını sınırlandıran tek gücüz. Bu medya çok karışık.

- Yanlış anlamayın, siz halk çocuklarısınız, dürüstsünüz ama siyaset yapmak başka bir şeydir. Bu işlerin ne kadar ciddi olduğunu küçüklüğümden beri arkadaşlarıma anlatamadım. Çocukluğumda köy imamının arkasında namaz kılarken, imam bana, "Böyle devam edersen uçarsın" demişti. Yani tarzımı o gün de görmüştü. Sizde bu eksik. Devlet de bu konularda yetersizdir. Devlet içine bile sızmalar var; hatta istihbarat kurumlarına, buraya, benim bulunduğum alana kadar sızmalar var. Bu dağınıklık hepinizde var. Bizim AKP'nin ciddiyetsiz yaklaşımlarını, bütün bu kusurlarını örtmemiz isteniyor. Bunun için heyeti kullanıyorlar. Heyeti burada üzerimize salmaya çalışıyorlar. Ben devlet heyetini önemsiyorum. Kürt sorununda devlet heyetinin ağırlığını kullanmak istiyorlar.

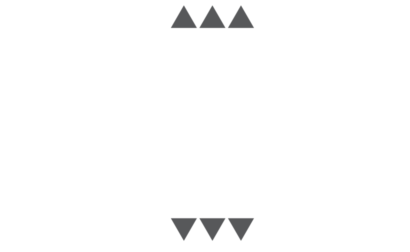
-Kandil'e de söyleyin, beni doğru anlasınlar. Şu anda bir ateşkes var, bu çok önemlidir. Ancak ateşkes durumu hiçbir şeye karışmayacaksın anlamına gelmez. Her alana müdahale edeceksin. Kandil'e de söyleyin: Sadece adam öldürmeyeceksiniz, onun dışında her şeyi yapacaksınız. Hükümete de söyleyin: İlkeler paketini, siyasi paketi gündemlerine alsınlar. Öyle bayrak edebiyatı yaparak sorun çözülmez. 'Tek bayrak' diyorlar. Bayrak zaten yerinde sallanıyor, rüzgar vurdukça dalgalanıyor. İki ayda silahları devreden çıkartabiliriz. Onlara söyleyin: Bu mesele hal olursa kadına karşı terör de, sokaktaki terör de biter. Bunlar bunu görmüyorlar mı? Bizim sunduğumuz öneri devleti de büyüten bir öneridir. Mustafa Kemal hareketi devleti küçültme, bizim sunduğumuz öneriler devleti büyütme, sağlamlaştırma formülüdür. Beşir Bey'e de bunları anlatın. Böyle ucuz siyaset olmaz. Biz çok dürüst ve ilkeli bir şekilde siyaset yapıyoruz. Seçimi kazanmış olabilirler ama savaş kaybettirir. Ben yüz bin gerillayı harekete geçirirsem sen ne yapacaksın? Onlara da söyledim: İşte Kobanê'de savaştınız, kaybettiniz. Musul'da da savaşabilirler ama kaybederler. Ben yüz bin gerillayı harekete geçirirsem çok çok beni öldürürler ama ikinci günde kendisi de ölür.

"Unutma, yüz elli metre ötendeyiz"

- Şimdi pratik önerilerinize geçelim. Beşir Bey'e hazır olduğunuzu söyleyebilirsiniz. Öncelikle bu heyetin genişlemesi lazım. Sekreterya konusu önemlidir. Sekreterya kabiliyeti güçlü olan birkaç kişi lazım. Ana heyet ikiye katlanacak. Altyapı çalışması olmadan olmaz. Yolumuzu aydınlatan bir el feneri lazım. Eylül'ün sonu gelince elinizde proje ya da ilkeler paketi yok. İmzaladığınız şeyleri hayata geçirmeniz lazım. Heyetin teşekkülü bu konuda önemlidir. Kandil'den bir kişi olabilir mi acaba? İsmi herhangi bir olaya karışmamış biri olabilir mi? Bir de kasetle çalışmak istiyorum, kaset önemlidir. Burada yazdıklarımızı redakte edecek bilgisayar kullanımı güçlü, yazımı güçlü dört kişi lazım. Siz bu işi iyi yazıyorsunuz ama bilgisayar lazım. Sonra bu yazdıklarınızın mutabakat sağlandıkça imza altına alınması gerekiyor. İmza meselesi önemlidir, hem tarihe kalacak hem de diyelim ki yarın öbür gün ben düştüm öldüm, o zaman benim nelerde mutabık kaldığım bir belge olarak kalmalı. Burdakiler bu hafta gidecek, yeni gelenlerden de olur fakat burada kadın görevli olmadığı ve kalamayacağı için kadın hükümlü gelemiyor. Ama dışarıdan da olabilir.

İşte ben en büyük devlet düşmanıydım ama devletin rasyonalitesini benim kadar çözümleyen yoktur. Devlet burjuva anlamında da olsa en geniş aklı ifade eder. Bunlarda bunu görecek bir görüş bile yok. AKP'de rant aklı var. MHP'de, 'Kürtleri nasıl öldürürüm', CHP'de, 'Kürtleri nasıl tasfiye ederim' aklı var. Biz bu devletle büyük savaştık ama şimdi büyük barış yapmak istiyoruz.

▲▲▲

▼▼▼

Burada benim için bin kişiyi tutuyorlar. Burada geçmişte de özel harp uzmanları vardı. E. bey en son gelmeden önce bir ekip geldi. Benim mektuplarım vardı. İple bağlamıştım. Böyle bir yüzüme bakıyorlar, bir zarflara. Sonra mektupların iplerini koparıp mektupları dağıttılar. Mektuplarımı darmadağın ettiler. Ben de onları öylece izledim. Bir tepki göstermedim. Tam giderken birisi dönüp bana, "Unutma, yüz elli metre ötendeyiz" dedi.

- Bazı şeyleri aşmamız lazım. İşte burada benim için bin kişiyi tutuyorlar. Burada geçmişte de özel harp uzmanları vardı. E. bey en son gelmeden önce bir ekip geldi. Benim mektuplarım vardı. İple bağlamıştım. Böyle bir yüzüme bakıyorlar, bir zarflara bakıyorlardı. Sonra mektupların iplerini koparıp mektupları dağıttılar. Mektuplarımı darmadağın ettiler. Ben de onları öylece izledim. Bir tepki göstermedim. Tam giderken birisi dönüp bana, "Unutma, yüz elli metre ötendeyiz" dedi. Hiç unutmam, şimdi bile burada olabilirler. Beni öldürebilirler ya da ben ölebilirim. Bunun korkunç sonuçları ortaya çıkar.

- İran mollaları solculara karşı mutlak zaferi niye kazandılar, biliyor musunuz? İran bize de ideolojik hamle yapmak istedi. İşte görüyorsunuz, Diyarbakır'da yapılan sahte ve uyduruk bir kongre var. Kararlarına falan bakıyorsunuz, sahte işte. Bunlar Demokratik İslam Kongresi'ne de katılmadılar. Daha önce de söylemiştim, bunlar hep İran sızmasıdır. İran'ın Diyarbakır üzerine güçlü bir sızması var.

Kamu Güvenliği Müsteşarı (KGM): Heyetin her buraya gelişinde İran hamle yapıyor. En son bu idamları devreye koydu.

Hatip Dicle: Başkanım, zaten bugünlerde de İran Büyükelçiliğinin Siyasi Müsteşarı aracılığıyla bizden yoğun bir görüşme talepleri oldu. Biz de idamların gerçekleştiği bu ortamda kendileri ile görüşmeyeceğimizi belirttik.

- Ben görüşmeyin demiyorum, görüşebilirsiniz. İran'ın idamları, 'Gelin bizimle görüşün' idamlarıdır. Sizden bu idamları durdurmak için aslında yalvarma bekliyor. AKP'ye de mesaj veriyor. O gençleri rehin tutmadır. Türkiye'ye de, 'Gelin Kürtleri işte böyle öldürelim' diyor. Kürtler için böyle yapabilirim mesajıdır. Esad da onların etkisi altında saldırıyor.

KGM: Geçenlerde Ahmedinejad Türkiye'ye gelmişti. Etrafında bir sürü kalabalık toplanmış. İyi derecede Türkçe biliyor. Ama başkanlığı döneminde tek kelime Türkçe konuşmamıştı. Yani İran Türkiye ile yakından ilgileniyor.

- Evet, izledim. Ahmedinejad aslında azılı bir Türk düşmanıdır. Özel görevlidir. Aşırı Pers milliyetçisidir. İran korkunç kirli oynuyor. İsrail'den farkı yoktur. Hedefleri Anadolu'dur. Ben Türkiye'nin güvenlik politikalarını da eleştiriyorum. Hiçbir şeyin farkında değiller. Lübnan'a iki kişi olarak geldiklerini hatırlıyorum. Lübnan Hizbullah'ı o zaman kuruldu. Şimdi iki kişi geldikleri Lübnan'ı aldılar. Yemen'i aldılar. Tikrit de hemen hemen gitti. Şimdi sırada Erbil var. Erbil de gitti gidecek.

İran'la ilgili Kandil'i de hep uyarıyorum. O dönem benimle her görüştüklerinde, bir gözüm hep arkadaydı. Hasan Sabah var, biliyorsunuz. Yöntemleri oldukça gelişkindir. Burada her an beni de götürebilirler.

- (Hatip'e dönerek) Siz de çok safça yaklaşıyorsunuz. Bunlar başta siz olmak üzere hepinizi öldürebilirler. Bir Kürdü öldürmek onlar için önemlidir. İran deyip geçmeyelim. Halen asıp kesiyor, öldürüyor. AKP buraya her geldiğinde iki üç Kürdün kafasını kesiyor. Tıpkı Dehak gibi. Bu tam anlamıyla bize bir tehdittir, akıl alacak şey değil. Bunları ileride de konuşuruz.

Sakine ve Muhsin Yazıcıoğlu olayları hala karanlıktır

- Benim idamım için geçmişte üç kurum toplanıyor, tartışıyorlar. MİT ulusal güvenlik için karşı çıkıyor. 'İdam edersek ortaya çıkacak durumla baş edemeyiz' diyor. Cemaat idamı savunuyor. İdamcı lobinin içinde de Cemaat var. Sakine ve Muhsin Yazıcıoğlu olayları da hala karanlıktır. Şimdi de Büyük Birlik Partisi idam üzerinden bu durumu tekrar gündemleştirmeye çalışıyor. BBP, 'Tecavüzcüler ve teröristler için idamı getirelim' diyor. Beni, kadın ve çocuk tecavüzcülerle yan yana getirmek istiyor. MHP ve BBP bağlamında bir idam ısrarı var. Ben, Özgecan tecavüzünün politik tecavüz olduğuna inanıyorum. Ramazan Fırat'ın öldürülmesi de öyle. Çok tesadüf değiller. AKP'nin birkaç bakanı da bu idam tartışmalarına girdi. Darbe yürüyor, AKP bile bunu görmüyordu. Ancak bu mekanik MİT'i aşamadı. İmralı'da kızılca kıyamet kopartmamın sebebi, bu darbeci yapıya karşı duruşumuzdur. Benim buraya getirilmemde kıyametin kopmaması, benim sağduyumla ilgilidir. Beni son on altı yılda tahrik etmeleri sınırsızdır. Yalçın'la da görüşün. Ben kuzu değilim, korkak değilim. Ama bu idam tartışmaları bilinçlidir. Bir darbe gelirse Tayyip Bey'i de götürecek.

KGM: Biz bütün bunları anlatıyoruz. Burada yapılan tartışmaları diğer yerlere de taşıyoruz.

- Ama ortada sonuç yok.

KGM: Ağır bir tanım. Aslında sonuç var.

- Veya verim az diyelim.

KGM: Cevabınız tam bir politika ustalığı.

S. S. Önder: Erdoğan olaya var oluş-yok oluş gözüyle bakıyor. Hakan Fidan ise işin felsefi boyutuyla ilgileniyor.

- Ben on iki yıldır burada takdir ettim. Çok büyük bir savaş yürüttüm. Siz bunu AKP'ye, Tayyip'e aktaramadınız, anlatamadınız. Selahattin ve HDP, Cemaat'e alet olamaz. Subjektif bir ajan ya da Fethullah Gülen'in adamı değiliz, biz Cemaate alet olamayız. Michael Rubin aynı ekiptendir. İsrail Yahudileridir. 'Apo'yu idam edelim. Türklere öldürtelim de savaş olsun' diyorlar. Bu olursa yüzbinler kendini ateşe atar.

KGM: Destici'yi konuşturan da Cemaat'tir.

- Kürtlerde benim ağırlığım fazladır. Benimle ilgili bir durum gelişirse yüz binler kendini ateşe atar. Bunu biliyorlar, o nedenle bu alana yükleniyorlar.

S. S. Önder: Destici benim için de, böyle devam ederse ortada ne Başkan kalır ne Sırrı kalır ne Süreyya ne de Önder kalır diyor.

- Evet, bunlar da benim söylediğimi doğruluyor. İdam lobisi Washington kaynaklıdır. Şimdi İŞİD adına idamları yapan John'dur. Ama yaptıran Türktür, diyorlar. Oyun büyüktür.

- Bunlar çok ciddiyetsizler, muhtemelen bu sizinle son görüşmem olabilir. Eğer bunlar işi çatışma boyutuna getirirlerse, sizi göndermezlerse beni ölmüş bilin ve buraya da gelmeyin.

- AKP otoriterleşmek isterse kendini bitirir. AKP hakiki olmazsa bu sefer gerilla hakiki savaşı başlatır. Anlaşma yok, çözüm yok, barış yok. Faşizmi dayatırsa savaş başlar.

■■■

Arap ve Kürt halklarının direniş geleneği ortaklaşırsa Ortadoğu Devrimi kesindir

Halklar, ortak zihniyet ve stratejide buluşunca, farklılıklar ve özgünlükler temelinde siyasetin zenginliği ve esnekliği, devrimci demokratik birliktelikleri güçlendirecek ve Demokratik Ortadoğu'nun inşasında Kürt, Arap ve tüm bölge haklarının ortaklaşmasını sağlayacaktır. Rojava Devrimi'nin yarattığı değerler üzerinden bugün gelişen Kuzey Suriye Federasyonu, halklar arası ortaklaşma ve demokratik birliğin somut göstergesi ve modelidir.

Enes Pir

Asya, Avrupa ve Afrika kıtalarının kavşak güzergahının kadim evlatları olan Kürt ve Arap halklarının çelişki ve uzlaşma ikilemiyle süre gelen tarihsel komşuluklarının, demokratik birlik formülüyle ortaklığa dönüşmesi, Ortadoğu rönesansının başarısı olacaktır. Böylece üst toplumun çıkar temelli yarattığı sanal siyasal sorunlar önündeki barajlar yıkılıp, toplumsal enerjiler akışkanlığa kavuşmuş olacaktır. Örneklersek; Madde içine hapsedilmiş olan molekülleri meydana getiren atom ve atom altı parçacıklar iç ve dış çelişkilerin yoğunlaşması sonucu yapılan, iç-dış müdahaleyle serbest kalınca yeni ve özgür birleşmelere yönelir, değişik yapıları meydana getirirler. Birey ve toplumlar için de aynı durum söz konusudur. Egemen sistemlerin kalıpları ve dogmaları içerisine hapsedilen halklar, istenilen şekle büründürülmüş olur. Yaratıcı yönleri, dönüşen ve dönüştüren yetenekleri, gelişen ve geliştiren becerileri dondurulmuş olur. Eril zihniyetin ürünü olan iktidar ve devletler beş bin yıldır bu uygulamaları ısrarla ve yenileyerek, dönemin teknik araçları ve imkanlarıyla sürdürmektedir.

Kapitalist modernitenin güç merkezleri; Yeni Dünya Düzeni (YDD), ekseninde ve Büyük Ortadoğu Projesi-(BOP), Genişletilmiş Ortadoğu-Kuzey Afrika Projesi (GOP)doğrultusunda hareket ederken büyük bir yanılgıyı yaşamaktadır. Bu coğrafya insanlığın beşiğidir. İlk Toplumsallığın şekillendiği topraklardır. Buranın halkları beş bin yıllık iktidar devlet zihniyetine ve onun her türlü yıkıcı uygulamalarına rağmen, varlığını değerleriyle birlikte günümüze taşımıştır.

Bölgenin kadim halklarından olan Kürt ve Arap toplumları hem bu değerlerin yaratılıp yaşatılmasında hem de günümüze ulaşmasında dinamik rol oynamıştır. Bu iki halkın geçmişi hem derinlik hem de kapsam genişliği ifade etmektedir. Birliktelikleri de zaman akışı içinde med-cezir olayı gibi git-gellidir. Kimi zaman ittifak içinde uzlaşmış, kimi zaman da dostluk ve ortaklıklar oluşturmuşlar. Bazen de çelişkiler ekseninde çatışmış, kavgalı olup, düşmanlıklar sergilemişlerdir. Ayrıca çoğu kez egemen sömürücü iktidar odaklarının çeşitli entrikalarına alet olmuşlardır. Çetrefilli ve renkli bir geçmişin öznesi olurken, zaman-zaman nesnesi konumuna geldikleri de bir gerçekliktir.

Yaşadıkları tarihsel realiteleri irdelemek, günümüzde yapılan ve yapılmak istenilenleri anlama açısından değerlidir. Toplumlar geçmişleriyle varlar. Geçmiş; toplumun hafızasıdır. Tarih bilinci, bilinçlerin anasıdır. Marx; "Bildiğim tek bir bilim var, o da tarih bilimidir" derken, tarihe biçtiği önemi belirtmektedir. Çünkü tarih, birey ve toplumun kendini bilmesini ve tanımasını koşullar. Ve gelecek günlerin parke taşlarını şimdiden döşer, belleklerinin yol göstericiliğinde inşa ederler.

Kürt ve Arap halklarının tarihleri de günümüzde canlı olarak yaşamaktadır. Bu bilinç ekseninde geleceğe yönelmeleri, kazandıran bir yol güzergahında yürümek olacaktır. Bu tarih kulvarında yolculuk etmek, bellek perçinlenmesini sağlarken, ideolojik-politik hattımızı da aydınlatacaktır.

Semitik ve Aryen topluluklarının tarihsel akışı

Kürt ve Arap halklarının bilinebilen on bin yıla yakın bir tarihsel geçmişleri mevcuttur. Karşılaşmalarının zaman çizelgesini vermek kolay olmayacaktır. Ancak her iki halkın geçmişi, bize Ortadoğu tarihini verirken, aynı zamanda bu tarihin en önemli toplumsal dinamikleri olduğunu da göstermektedir. Kökleri Aryen ve Semitik topluluklarının tarih sahnesine, çıkışlarına dek uzanır.

Aryen topluluklar olan Hurri kabileleri, Verimli Hilal'de gelişen yerleşik yaşama dayalı neolitik olarak tanımlanan köytarım kültürünün yaratıcısı olarak bilinirler. Bunlar Sümerler döneminden beri değişik adlarla adlandırılan Kürt kabileleridir.

Arap toplulukların geldiği köken olan Semitik topluluklar ise; çölün göçebe, çoban ve yoksul kabileleridir. Her iki kadim halkın köken kabileleri ağırlıklı olarak Mezopotamya üzerinde karşılaşırlar.

1- MÖ 6000'lerden önce, kuzeyin Aryen-Hurri topluluklarından kimileri, konar-göçer tarzda yarı tarımcı, yarı göçebe olarak, Dîcle-Firat nehirleri boyunca güneye inerler. Böylece tarımköy kültürü ve tekniğini taşımış olurlar. Yine kuzeyin bazı kabileleri, yerleşik yaşam (köy) çevrelerinde sürüleriyle birlikte göçebe olarak dolaşırlar. Kışların şiddetli geçtiği yıllarda, hayvanları için yem sıkıntısı çekerler. Dîcle-Firat nehirleri boyunca güneye inerek yeşil otlaklara ulaşırlar.

2- Sınırlı düzeyde de olsa, güneyin Semitik kökenli göçebe, çoban kabileleri, yaz aylarında (MÖ 5000) sürülerinin peşinde Dîcle-Firat ırmakları boyunca kuzeye doğru çıkarlar. Sürüleri için taze ot peşinde koşan bu kabileler Mezopotamya boyunca gidip-gelirler.

Ayrıca Arap çöllerinin yetersiz sulak ve kavurucu iklim koşullarıyla birlikte, nüfus artışları hayatı çekilmez kılar. Adeta kaçarcasına yeni yaşam alanlarına akan kabilelerin bir kısmı, Aşağı Mezopotamya'ya, Dîcle-Firat ve Basra körfezi kıyılarına ulaşırlar. Toplayıcılık ve balıkçılıkla geçimlerini sağlarken, ağaç dalları ve çamurdan yapılmış, basit kulübelerde yaşarlar. Bu göçler dönemlere göre artıp, azalır ama süreklilik halinde devam eder.

Bu yaşam akışı içerisinde Semitik kabileler ırmak güzergahı boyunca, kuzeyin tarım-köy kültürü ve tekniğiyle karşılaşırlar. Kültürel etkileşim gelişir. Tel-Xelef (MÖ 6000-4000) diye adlandırılan bu kültür (tekniğiyle birlikte), Orta Mezopotamya'ya ulaşarak, özgünlüklerle birlikte Hassuna-Samarra kültürünü (Dîcle kıyısında Bağdat'ın 125 km. kuzeyinde) oluşturur. Buradan Aşağı Mezopotamya'ya iner. MÖ 4500-3500 arası El-Ubeyd hiyerarşik kültürü şekillenir. Daha sonra MÖ 3500-3000 arası ise Uruk kent-devleti oluşur. Hammadde ve ürün takasına dayalı koloni süreci başlar. Tüm bu kültürlerin şekillenmesinde, kuzeyin zengin tarım-köy kültürü ve tekniğinin rolü belirleyicidir.

Bu dönemlerdeki Kürt ve Arap köken kabilelerinin ilişkileri daha çok, gelişkin olan kültür ve tekniğe dönük, saygı temelinde gelişir. İhtiyaçlar doğrultusunda takas yapılır. Canlı hayvan ve ürünlerine mukabil, buğday, arpa, nohut, mercimek gibi gıda ürünleriyle birlikte teknik aletlerin de değiş-tokuşu gerçekleşir. Ürünün çok fazla bol olduğu yıllarda ise armağan ilkesi devreye girer. Benzer ilişkiler ağırlıklı olarak karşılıklı saygı, dostluk, dayanışma ve zaman zaman paylaşım temellidir. Oluşan koloniler bile yadırganmadan, kültürün ve tekniğin gelişkinliği ve farklı ürünlere olan ihtiyacın karşılanması bağlamında kurulan saygın ilişkilerine dayanır. Doğal afetlerin olmadığı yıllarda kurulan ilişkiler pek sorunlu olmayıp, karşılıklı hoşgörü ve saygınlık eksenlidir. Sel, kuraklık, deprem vb doğa olaylarının yaşandığı zamanlarda hayatta kalma mücadelesi doğrultusunda, eşyanın tabiatına aykırı olmayan tarzda çekişme ve çatışmalar yaşanmıştır. Doğanın doğal zamanlarında diyalog akışı, kendi mecrasında insani ölçülerde gelişmiştir.

Kültürel değerlerin baş hırsızı; uygarlıklar

Kürt-Arap halklarının ilişki tarzı, uygarlık süreciyle birlikte yeni bir aşamaya sıçrama yapar. İlk kentleşme aşamaları olumlu görülse de adım adım devletleşmeye doğru kaymaları, hem daha fazla ortaklaşmalarını hem de karşıtlaşmalarını koşullamıştır.

Her uygarlık fenomeninin dayandığı ve beslendiği bir toplumsal kültür vardır. Ve egemenlerin zihniyet kalıplarına, çıkarlarına göre çarpıtılarak, beslenme kaynağı haline getirilir. Bunun ilk örneğini Sümer uygarlığında görmekteyiz. Kent devletlerinin oluşumları, neolitik kültürün maddi ve manevi değerleri üzerinden şekillendirilir. Ancak bu kentlerin hem kuruluşu hem de devletleşme süreçleri, Aryen ve Semitik kabilelerin -oran farklılığını bir kenarda tutarsak eğer- birlik-

Mısır-Tahrir Meydanı

Parçalanmışlığın, inkarın, asimilasyonun, kırım ve katliamların müsebbibi, uluslararası sermaye ve iktidar odaklarını temsil eden, emperyalist zihniyet ve politikalardır. Aslında parçalanan Kürt ve Arap halklarının şahsında bir bütün olarak Ortadoğu'dur. Binlerce yıllık toplumsallık ve kültürel değerlerdir. İnsanlık tarihi ve geleneklerdir. Geçmişleri on bin yıla uzanan etnik kimliklerdir. Bu uygulamalarla efendi-köle ilişkisi, büyük yalanlar ve yanılsamalar eşliğinde binbir çeşit renkli maskeler altında yeniden kurgulanıp, kurulmak istenmiştir.

telikleri sonucudur. Kimi Sümer kentlerinde Aryenik unsurlar ağırlıktayken, bazı kentlerde ise Semitik olanlar baskındır. Kültür ve teknik anlamda başat olan ise neolitiğin köy-tarım değerleri ve tekniğidir. Bunların öncesi olmakla birlikte, kuzey ve kuzeydoğudan inen Aryenik-Hurri kabileleri eliyle taşınmıştır.

Güney ve güneybatıdan ise çölün göçebe-çoban ve yoksul kabileleri olan Martular, ardından Amoritler ve Kaldeliler diye adlandırılan topluluklar süreklilik halinde Mezopotamya'ya akarlar. Dîcle-Firat nehri boyunca kurulmuş olan yerleşik alanlara sızarlar. Güçlü olanlar ise kendi yerleşim yerlerini kurarlar. Askeri yanları ve savaşçılıkları gelişkindir. Fırsatları kendi lehlerinde kullanmakta oldukça politiktirler. Çölün sert ve zorlu yaşamına alışkın olan bu kabileler hem tutucu hem de hükmedici mizaca sahiptirler. Hızla iktidarlaşırken, kimi kentlerde Hurri unsurlarla ortaklaşırlar. Kimileri de uygarlıkların etrafında kalarak, yoksul ve zorlu yaşam içinde hayatlarını sürdürürken köleleşmeye karşı direniş içinde olurlar. Özgürlükçü, demokratik komünal kültürün bileşenleri olarak direniş nehrinde akarlar.

Uygarlık merkezleri sürekli hammadde ve çalışacak insan-köle bulmak için kuzeye talan ve yağma seferleri düzenlerler. Bu saldırılar karşısında özgürlükçü, demokratik komünal kabileler kimliğini, kültürünü ve coğrafyasını korumak ve köleleşmemek için meşru savunma içinde olurlar. Direnerek toplumsal değerlerini korurlar. Böylece uygarlığın sürekli fetih hareketleri karşısında özgürlükçü, demokratik komünal direniş geleneği gelişmiş olur.

Semitik toplulukların bir kısmı iktidarlaşarak üst toplumu oluştururken, diğerleri emekçi, yoksul ve köleler olarak hayatı sürdürerek direniş kulvarının bileşenlerine katılırlar. Sümer, Akad, Babil, Asur uygarlık merkezleri bir taraftan Semitik-Aryenik kabilelerden taze, dinamik güç devşirirken, aynı zamanda talan, yağma ve köleleştirme yöntemlerini süreklilik halinde uygularlar. Özellikle Akad, Babil ve Asur gibi imparatorlukları kuranlar ise söz konusu ettiğimiz Semitik kökenli kimi Amurrular, Kaldeliler ve sonradan bir yayılma dalgası halinde Arap çöllerinden gelen bazı Aramiler'dir. Bunların işgal, talan ve köleleştirme seferlerine karşı duruşu da Aryenik-Hurri boyları olan Gutiler, Lulular, Nairiler ve Medler gibi topluluklar gösterilir. Adı geçen imparatorlukları yıkan da bu toplulukların özgürlükçü, demokratik komünal direnişleridir. Ancak Aryenik unsurların ömürleri kısa olsa da kurdukları uygarlıklar olmuştur. Mitanni, Urartu devletleri, bunlara örnektir.

Arap ve Kürt halkının köken topluluklarından bir kesiminin oluşturduğu bu uygarlık merkezleri, eskinin olumlu ilişkilenme biçimini ve özünü bozar. Çatışmalı, sürtüşmeli ve kavgalı bir döneme sürükler. İşgal ve talan seferleriyle savaşlar ve direnişler süreklilik kazanır. Mezopotamya boydan boya savaş alanlarına döner. Med İmparatorluk dönemi görece bir barış sürecine girse de, Pers İmparatorluğuyla tekrardan çatışmalı aşamaya sıçrama yapar. Uygarlık, Partlar ve Sasaniler zinciriyle devam eder. Özellikle Sasani ve Roma süreçlerinde hem Kürtler hem Araplar, savaşların aracınesnesi haline dönüştürülerek, tarihin en acılı dönemlerini de yaşarlar.

Çatışma ve uzlaşma ikileminin derinleşmesi

Bu süreçler boyunca Kürtler silik kalırken, Araplar İslam dini ve kılıcıyla tarih sahnesine çıkarlar. "İslamiyet daha çok orta sınıfın dinidir. İdeolojik kimliğinin, sosyal ve siyasal yapılanmasının temel sosyal gücü tüccar sınıfı olduğundan, ne Yahudilik kadar kavmiyetçi, ne de Hıristiyanlık kadar enternasyonaldir. Çöl kabilelerini birleştirmek zorunda olduğundan, Arap kavminin gelişmesinde büyük bir rol oynadığı kesindir." (A.Ö. AİHM 1. Cilt) Çünkü İlerleme ve değişimleri getirir. Feodal çağa geçiş sağlar. Arapların dünyaya açılmasını koşullar. Olumlu görmemeyle birlikte, tüccar sınıfının hem gelişmesini hem de palazlanmasını getirerek, ticaret burjuvazisinin oluşmasının önü açılır. Bir çeşit ön kapitalizm ya da erken kapitalizm diyebileceğimiz yapılanmanın koşullarını oluşturur.

Ancak bu arada şunu belirtmede fayda var; Semavi dinlerin ve direnişlerin sahibi, her ne kadar Kürtlerin katkıları olsa da, esas itibariyle Semitik topluluklardır.

Bu süreçlerde Kürtlerin Araplarla olan ilişkileri gerginleşir. Kürt coğrafyası boydan boya işgal edilir. Araplar egemen olurlar. Kürtlerin aristokrat kesimi ve yandaşları İslamlaşarak Araplaşırken, yoksul, topraksız, emekçi kesimler ise direniş geleneğini sürdürürler.

Kürtlerde kabilesi dağılmış olan yoksul, ezilen, emekçi kesimler, kentlerin varoşlarında Kurmanc adıyla ezilenleri temsil eder. Araplarda ise, göçebe, yoksul, topraksız, emekçi kesimlere, Bedevi denilir. Her iki kesim de halklaşmayı oluştururlar. Bunlar sürekli sömürü, baskı ve şiddete maruz kalırlar. Uygarlığa karşı direniş odaklarını, bu kesimler geliştirir. Demokratik kültür nehrinin bileşenleridirler. Bu dönemler özellikle Kürtler açısından, asimilasyonun, işbirlikçiliğin, ihanetin bin çeşidinin geliştiği süreçtir. Kürt-Arap ilişkilerinin en çok bozulduğu zamanlardır. Araplar için ise bir toparlanma, örgütlenme ve feodal dönemle birlikte, yeni bir yaşama geçiş, zenginliklere kavuşmadır. Aynı zamanda egemen statüsüyle üstün kavim (kavmi necip) olmaktır. Bu süreçlerde üç kıtaya yayılıp, İslam adına işgaller gerçekleştiren Araplar, artık üst toplum konumundadır.

Halifeler dönemiyle (MS 632) başlayan, Emevi iktidarıyla (MS 661) çığırından iktidar İslam'ı Kürdistan'da en zalimane bir süreci yaşatır. İktidar, dilinden eksik etmediği Allah kelamı, elinden düşürmediği İslam kılıcıyla, 'cihad' adı altında baş keserek, ganimet toplayarak, haremler oluşturarak, Kürdistanı boydan boya kateder. İsyanlar, yabancılaşmaya ve teslimiyete 'hayır' diyerek, bir zincirin halkaları gibi ardı ardına devam eder. Kürdistan yakılıp yıkılırken, nehirler kan akar. Vadiler insan cesetleriyle dolar. Adeta Kürdün trajedisi sahnelenir. Kürdistan'ın draması yazılır. İktidar zincirinin oyun içindeki oyunları devam eder. MS 750'lerde Emeviler'in yıkılıp, iktidarın Abbasiler'e geçmesinde Kürtler başat rolü oynamalarına rağmen, ihanetle karşılaşırlar. "Ebu Müslim önderlikli, Partya-Horasan merkezli bir direniş hareketi gelişir. Başta Farslar, Kürtler ve Azeriler olmak üzere birçok topluluğun katılımıyla çığ gibi gelişen direniş, MS 750'de Emevilerin devrilmesiyle başarıya ulaşır. Bu, İslamiyet için bir yenilenme imkanı olabilirdi. Devrimin anıları daha canlıydı. Ama bu fırsatı da Emevilerden farklı olmayan diğer bir hanedan olan Abbasiler doğru ve hakkaniyete uygun kullanamadılar. İsyanın lideri Ebu Müslim'i alçakça katlettiler. Ebu Müslim'in katledilmesi, İmam Ali'nin katledilmesi kadar olumsuz bir rol oynamıştır. Feodalizmin erkenden gericileşmesi, bu iki cinayetle yakından bağlantılıdır. Ali ve Ebu Müslim İslam'ın adil, yoksulları gözeten, ilkelere bağlı, kavim taassubu bulunmayan eğiliminin militan temsilidir." (A.Ö. AİHM. 1. Cilt) Sanki tarihsel bir yazgıymış gibi, Kürt kapanı devreye girer. Kürt komutan Ebu Müslim Xorasanî, (Horasan) MS 755'de halifenin bir saray komplosuyla öldürülür. Onun şahsında Kürtlere ölüm ve teslimiyetten başka alternatifin sunulmayacağı gösterilmiş olur. Asimilasyon ve katliama hız verilir. İslamlaşmak, Araplaşmayla eş tutulur. Direniş ise; halifeye karşı gelmek ve kafirlik ile eş tutulur. Karşılığı ölümdür. Malı, mülkü ve ailesi ise ganimettir. İsyanlar tekrar başlar. Hürremiler, Babek, Hasan Sabah hareketi vb direnişler gelişir. Yıkım, ölüm ve kırımlar Kürdistan'ı boydan boya kaplar. Öz dinamikleri ve direniş gücü tükenir. Birikmiş maddi ve manevi değerleri talana uğrar. Kılıç ve ölümlerin gölgesinde Müslümanlık yaygınlaşır. Değişik mezhepler oluşur. Bu kez sahneyi gizli dramatik, trajik-komik oyunlar alır.

Arap Müslümanlar içinde de iktidar İslam'ı karşıtı, demokratik komünal değerleri savunan, güçlü muhalif duruş sergileyen gruplar ve oluşumlar gelişir. Özellikle MS 900'lerde İsmailiye Hareketi, Zenc Hareketi, Karmatiler İsyanı vb direnişler, İslam iktidarını zorlaştırır. Ancak on yıllarca etkin olabilen bu komünal direnişler acımasızca, kırım ve katliamlarla bastırılır.

Kürt ve Arap halklarının uygarlık dışı kalan, özgürlükçü, komünal yaşamı, demokratik ölçülerde, kültürlere, inançlara saygı temelinde sürdürmek isteyenlerin bu direnişleri, tarihten günümüze dek akıp gelen demokratik kültür direniş nehrini besleyen kaynaklar olmuştur.

Neticede İslamlaşma-Araplaşmayla birlikte, halifeye bağlı ona haraç veren, kısmi özerklikler sürecine girilir. Kürt-Arap ilişkilerinde bir yumuşama, yaraları sarma ve düşmanlıkları törpüleme, İslam kültürüne ve İslam uygarlığına katılma başlar.

1170' lerde hamle yapan Selahaddîn Eyyubî ümmetçilik eksenli bir hoş görüyle Arap ve Kürt halklarıyla birlikte farklı kimlik, inanç ve kültürleri de kapsar. Haçlı Seferleri'ne karşı başarılar elde eder. Kudüs vb yerleri tekrardan İslam'ın denetimine alır. Eyyubî bir Kürt olmasına ve öyle bilinmesine rağmen, İslam İdeolojisini ve onun politik yaklaşımı olan ümmetçiliği esas almıştır. Bu, Kürt-Arap ilişkilerinde sınırlı bir yumuşamanın ötesine geçmez.

Osmanlı ve Safevi imparatorluklar sürecinde ise çatışmaların arasında kalırlar. Araplar ve Kürtler hem parçalanırlar hem de Osmanlı egemenliğinde sömürülürler. Padişahın seferlerinde ona asker olurlar. Haraç vererek kısmi muhtariyetler elde ederler. Varlıklarını sürdürürken, tarihsel çelişkileri ve uzlaşıları adeta Osmanlı İmparatorluğu hakemliğinde dondurulmuş olur. Ancak Arapların uzun süre devam etmiş olan üst toplum statülerinin zihniyeti, kendi içinde çatışmasız olarak varlığını sürdürür.

Osmanlı İmparatorluğu'nun son hükümranlık yüzyılında Kürtlerin parçalı hali devam eder. Yetersiz ve çarpık aydınlanan bazı kesimler, hanedan ve aşiret çıkarlarını da esas alan isyanlar sürecini başlatır. Kimi kesimler ise menfaatlerinin devamını Osmanlı halifesine bağlılıkta görerek, devlet safında yer alır. Bazıları da kendi kabuğuna çekilerek, varlığını korumanın peşinde hareket eder.

Birinci Dünya Savaşı ve işgallerin işgali

Arapların bir kesimi, Vahhabilik eksenli tarikata dayanarak Osmanlıya başkaldırırken, birçok kabile şeyhleri ve hanedanlıklar ise Osmanlıdan kurtulmanın arayışı içinde, dış güçlerden destek bulma peşinde koşarlar. Emperyal güçlerin, Ortadoğu'yu paylaşma projeleriyle buluşurlar. Kısmen Suudi Arabistan'ı bu projelerin dışında tutarsak, Birinci Dünya Savaşı sonrası 'manda yönetimleri' adı altında tüm Arap coğrafyası ve Kuzey Afrika paramparça edilir. Daha sonra gerçekleşecek olan antlaşmalarla Arap halkı 23 devleteparçaya ayrılmış olur. Aslında bu devletlerin her biri adeta emperyalist odakların birer eyaleti ya da kenti gibidir. Hatta onlar kadar bile özgünlükleri ve özerklikleri yoktur. Adeta kurgulanmış bir hikayedir. Kukla yönetimler eliyle bağımsız devlet olduklarının devası yalanı ile boy gösterirler. Arap halkı, henüz derin uykusundan uyanmamış, bu safsatalarla baş başadır.

Kürtler ve Kürdistan ise; görünürde dört parçaya bölünürken aslında içte de yüzlerce parçaya bölünür. Kürdistan coğrafyası ve Kürt halkı Türk, Fars ve Arap sömürgeci devletlerin parçaları haline getirilir. Bakurê Kurdistan Türkiye sınırlarına dahil edilir. Rojhilat'ın eski statüsü sürdürülerek İngilizlerin işgalindeki İran'a bırakılır. Başûrê Kurdistan (Mûsil vilayeti) İngilizler'in işgalinde yeni kurulan Irak'ın sınırları içine alınır. Rojava ise Fransa'nın işgalindeki Suriye'nin parçası yapılır.

Aslında bu tablo İşgalin işgalini bize göstermektedir. Öz olarak, hem Kürt hem de Arap halkı, ülkeleriyle birlikte uluslararası sömürgeler haline getirilmiş olur. Üç kıtanın kavşağı ve yarım milyonluk bir pazar mekanı, petrol rezervleri, doğalgaz kaynakları vb zenginliklerle birlikte, insanlığın on binlerce yıllık geçmişi ve birikimi gasp edilmiştir.

Tüm bu parçalanmışlığın, inkarın, asimilasyonun, kırım ve katliamların müsebbibi, uluslararası sermaye ve iktidar odaklarını temsil eden, emperyalist zihniyet ve politikalardır. Aslında parçalanan Kürt ve Arap halklarının şahsında bir bütün olarak Ortadoğu'dur. Binlerce yıllık toplumsallık ve kültürel değerlerdir. İnsanlık tarihi ve geleneklerdir. Geçmişleri on bin yıla uzanan etnik kimliklerdir. Bu uygulamalarla efendi-köle ilişkisi, büyük yalanlar ve yanılsamalar eşliğinde binbir çeşit renkli maskeler altında yeniden kurgulanıp, kurulmak istenmiştir.

Bu bölünmeler Kürt ve Arap halklarını karşı karşıya getirir. Kürtlerin sömürgeci devletlere karşı başkaldırısını kendilerine yapılmış sayarlar. Tabii bu algı ve önyargıları oluşturan devlet ve sermaye odaklarıdır. Kürt-Arap ilişkilerinde geçmişin etkileriyle birlikte gelişen yeni durum ekseninde karşılıklı bir güvensizlik, kuşkulu bakış, küçük görme vb olumsuzluklar derinleşerek nüks eder.

Ortadoğu'nun dokusuna akıtılan zehir; milliyetçilik

Birey ve toplumun varoluş gereği olan insani ve toplumsal özellikler, zapturapt altına alınarak adeta koma halinde tutulmaya çalışılır. Bunlar; milliyetçilik başta olmak üzere, dincilik, cinsiyetçilik ve bilimcilik adı altında geliştirilmiş olan sömürü ve egemenliğin devamını sağlayan, ideolojik-politik yapılardır.

Toplumların doğasını ve toplumsallığını oluşturan ise; demokratik, özgürlükçü ve komünal olan, ahlaki ve politik değerlerdir. Bunlar toplumu hem toplum yapan hem de iradi kılıp, güçlendiren ve yaşamını anlamlandıran olgulardır. Bu fenomenler, karşıtı olan iktidar-devlet realitesi, toplumları bu kez ulus devlet yapılanması içine hapsedip, milliyetçilikle zehirlemiştir. Ulus devlet milliyetçiliği birey ve toplumun doğasını alt-üst ederek, bireyi kurgulanmış ve kurulmuş robota, toplumu ise belleksiz kılarak ya da çarpık ve kurgulanmış hafızalarla beyinlerin dumura, yüreklerin taşa kestiği ve bedenlerin esen şoven dalgalarla sürüklendiği kitleye dönüştürür. Artık; düşünen, sorgulayan, anlayan, üreten ve paylaşan insanın yerine; itaat etmeyi görev bilen, biatı kutsallık zanneden, boyun eğmeyi kurtuluş gören, bencil, çıkarından başka hiçbir şeyi düşünmeyen, belleğini yitirmiş kişiliksiz, kişi ve toplumsallığı paramparça olmuş, değerlerden yoksun olan kitle vardır. Bu kitle, egemenler gibi düşünür, algılar. Bakış açıları aynılaşır. Doğru ve yanlışı, iyi ve kötüyü, güzel ve çirkini ele alışları benzeşir. Olay ve olgular karşısındaki refleksleri aynı doğrultu da akar. Devlet eliyle iktidar insanların kılcal damarlarına kadar nüfuz etmiş olur. Artık egemenler istedikleri kadar sömürüp, diledikleri kadar köleleştirerek, çıkarları uğruna hizmete koşturabilirler.

Parçalanmış Arap halkları, oluşturulan 23 ulus devletin eliyle milliyetçiliğin en derin haline gark edilmişlerdir. Özellikle tüm Arap ülkelerinde varlığı veya uzantısı bulunan BAAS partisi ideolojik ve politik söylev ve pratiklerle milliyetçiliği geliştirir. Öncelikle Suriye'de ortaya çıkan BAAS'çılık, Avrupa'da eğitim görmüş bir grup Arap aydını tarafından 1940 yılında Şam'da kurulur. Zamanla benzer partilerle birleşir ve 1953 yılında son şeklini alarak yoluna devam eder. BAAS; kelime olarak 'yeniden doğuş' anlamındadır. Şam'da yeşeren BAAS partisi daha sonra Ürdün, Irak, Lübnan, Yemen, Mısır vb Arap ülkelerine yayılır. Ortadoğu'nun en önemli ve önde gelen popüler partisi haline gelir. Küçük burjuva kökenli olduğundan reel sosyalist etkilenmelerle birlikte, sınıfsal tutarsızlığı, sığ milliyetçiliği, ürettiği dogmaları, yarattığı kutsallarıyla baskıcı bir rejimlere dönüşür. İktidara taşıdığı, faşist diktatörlerle homojen bir ulus oluşturmak için, her yolu mubah görür. Rêber Apo homojen topluma ilişkin şu değerlendirmeyi yapmaktadır: "Homojen toplum soykırımdan geçirilmiş toplumdur. Homojenleştirme ile toplum gerçek tarihinden kopartılır, fiktif (kurgusal, en içeriksiz din) bir ideolojik kurgulamayla tüm farklı kültürler yok edilir. Böylece ekonomi üzerinde azami kar kanunu geçerli kılınırken, iktidar üzerinde de ulus devlet tekelciliği gerçekleştirilmiş olur." (Demokratik Toplum Manifestosu 5. Cilt)

Gelişen ayaklanma ve direnişler geleceğin inşasına dönük bir zemin oluşturmuştur

Son 5-6 yıl içinde Ortadoğuyu özellikle de Arap dünyasını kasıp-kavuran, tılsımlı bir sözcük haline gelen 'değişim' (Arapça; tağyir) kelimesi, siyasetin odağı haline gelmiştir. Çekici, cazibeli ve kulağa hoş gelen bu sözcük aynı zamanda sinerji yaratmıştır. Politikanın ve politikacıların sloganı olarak her yerde ve zamanda kulakları çınlatmaktadır.

Evrenin işleyişinde doğanın hareketinde süreklilik bağlamında diyalektik esaslarda bir değişim vardır. Çünkü evrendeki her oluşum, değişim ve dönüşüm ilkesiyle hareket eder. Zaman mefhumunun kendisi, bu değişim esaslarına göre şekillenmiştir. Değişim ve dönüşümü gerçekleştirmeyen, tarihin çöplüğüne savrulmaktan kurtulamaz.

Ancak nasıl bir değişim? Hangi kıstaslara göre bir dönüşüm? Bunu belirleyecek ve yönlendirecek olan ise kapsamlı bir felsefik sorgulama ve bu bağlamda yapılacak olan, ideolojik-teorik tesbitlerdir.

Arap dünyasında esen bu 'değişim' rüzgarı maalesef, felsefik ve ideolojik dayanaktan yoksundur. Sadece politik argüman ve çekiciliğin ötesine geçememiştir. Yine de gelişen ayaklanma ve direnişler geleceğin inşasına dönük bir zemin oluşturmuş, potansiyel açığa çıkarmıştır.

Arap Baharı denilen değişim dalgası ilk Tunus kıyılarına vurdu

Tunus'un Sidi Buzid kentinde yaşamakta olan Muhammed Buazizi, üniversite mezunu biri olarak, seyyar satıcılık yaparak geçimini sağlamaya çalışıyordu. Polisler ekmek tezgahına el koyar. Bu olay karşısında 17 Aralık 2010'da bedenini ateşe vererek, sistemi protesto eder. Bu eylemi ile ulus devlet faşizminin yarattığı zifiri karanlıkta bir kıvılcım olur. Toplumda birikmiş öfke tutuşturur ve Tunus diktatörlüğünün yaratığı üç maymunlar modeli yerle bir olur. Özü itibariyle gerçekleşen eylem, çaresizliğin aşılmasıdır. Ülkenin sosyo-ekonomik ve siyasal resminin çizilmesidir. Fitili ateşleyen bu kıvılcım, tüm ülkeyi bir alev dalgası gibi sarar. Haftalarca süren protesto ve çatışmalar sonucu, 30 yıldır liderlik koltuğunda oturan Zeynel Abidin bin Ali, ülkeden kaçmak zorunda kalır.

'Değişim' fırtınası Moritanya'dan Ürdün ve Katar'a kadar tüm Arap ülkelerinde eser. Tahrir Meydanı, Mısır'ı sallar. 34 yıllık despot Hüsnü Mübarek baş aşağı düşer. Libya lideri Kaddafi devrilir. Arap ülkelerini 'değişim' ateşi sarar. İstibdat sistemleri birer birer tutuşur. Yangınlar birbirini tetikler. Dumanları halen tütmektedir.

Arap ve Kürt halklarının devrimci direniş geleneği zenginliklerle doludur

Kapitalist modernite için en makul ve makbul olan bencilleşmiş birey, kitleye dönüşmüş toplum gerçekliğidir. Kendini bir sistem olarak küreselleştirirken; sömürü, talan, teslim alma ve köleleştirmeyi de aynı paralellikte yürütür. Bu ideolojik-stratejik politikaların kilit bölgesi Ortadoğu coğrafyasıdır. Anahtarı da tüm yıkım ve tahribatlara rağmen, binlerce yıllık tarihsel-toplumsal değerleri bağrında taşıyan ve toplumsallığın çimentosu olan ahlaki ve vicdani ölçüleri tüm yozlaştırmalara rağmen yaşayan ve yaşatan, bölge halklarıdır. Ortadoğu kilidinin anahtarı olan bu değerler ve ölçüler halen canlıdır. Ve kapitalist moderniteye karşı duruşu da anlamlıdır. Bütün yönlendirmelere, sunulan renkli vitrinlere, çekici kılınan argümanlara ve çok yönlü hem sanal hem de askeri-politik saldırılara rağmen, ahlaki ilkelerden ve vicdanı ölçülerden vazgeçmeyen ezici bir çoğunluk vardır. Ve anahtarı teslim etmemede kararlıdır. Çünkü, kapitalist modernite bölge halklarının hem toplumsal varoluşuna hem kültürel doğasına hem de tarihsel akışına aykırıdır. Bu realitenin farkında olan uluslararası sermaye ve güç odakları fütursuzca saldırmakta, her yeri savaş alanına çevirerek güçten düşürmek istemektedir. Böylece teslim alacağını ya da kurtarıcı olarak kendine kutsiyet kazandıracağını sanmaktadır. Ardından her türlü sömürü, talan ve köleleştirmeyi gerçekleştireceğini düşünmektedir.

Ancak her şeye kadir olmadıkları gibi, Ortadoğu'nun yazgısını da belirleyemezler. Özellikle Arap ve Kürt halklarının iradesi ve direnişleriyle birlikte, tarihsel-toplumsal birikimleri ve değerleri yön çizici olacaktır. Fakat yaşanan çatışmalı süreçleri daha az yıkımlara çekebilmek için, diğer güçlerle ara formüllere, karma yapılara gidilebilir. Böylesi yaklaşım ve politikalar tarihsel olarak da sabittir. Karşılıklı çıkarlar ve ortak menfaatler temelinde denenmiş olan uygulamalar istikrar, gelişme ve sükunet ortamını geliştirmiştir.

Her iki halkın yakın tarihine damgasını vuran ve devam etmekte olan direniş hareketleri birlikte, hareket ya da kalıcı ve güçlü stratejik ittifaklar kurmaya oldukça elverişlidir. Son 200 yıllık Kürt isyanlarıyla, PKK gerçekliğinin yarattığı direniş geleneği, destansı kahramanlıklarla yüklüdür. Özgürlük Hareketi Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Paradigma ve bilimsel sosyalizm temelinde mücadelesini yürütürken, öncülük rolünü tüm Ortadoğu'yu kapsayacak ölçülere kavuşturmuştur. Yeni paradiğmanın mimarı olan Önder Apo, Ortadoğu halklar önderi olarak tarihsel ve toplumsal rolünü sürdürmektedir. Önder Apo felsefesinde, İdeolojik-politik hattında kapsayıcılık ve birliktelikler, tüm farklılıkları ve özgünlükleriyle yer bulmaktadır. Ortadoğu rönesansını geliştiren ve yürüten de bu paradigma ve onun zihniyeti ve felsefesidir.

Arap ve Kürt halkının direniş geleneği ortaklaşmalıdır

Diğer taraftan Filistin halkının, ulusal kurtuluş hareketiyle yarattığı değerler, Arap halkının demokratik mirası ve gücüdür. Filistin halkının siyonizme karşı direnişi 1940'lı yıllara dayansa da Kahire de 13-16 Ocak 1964 de yapılan Arap Zirvesi toplantısında FKÖ'nün temelleri atılır. 2 Haziran 1964'de kuruluşu gerçekleştirilir. 11 Aralık 1967'de FHKC kurulur. Her iki temel hareket diğer örgütleri de saflarına katarak Yaser Arafat liderliğinde hem askeri, hem siyasi hem de diplomatik mücadele yürütür. Filistin halkı büyük kahramanlık ve bedeller ile 60 yılı aşkın bir süredir emperyalizm ve siyonizme karşı sürdürdüğü mücadele içerisinde işbirlikçi, milliyetçi eğilimler kendini gösterse de, tüm Ortadoğu halkları için büyük bir direniş geleneği ve demokratik değerler yaratmıştır. Önder Apo'nun Ortadoğu'ya çıkışı ardından bölgede ilk imkanların yaratılmasında Filistin devrimci güçleri ile kurulan ilişkilerin önemli bir payı vardır.

Yine Kuzey-Afrika'nın Berberi toplumlarının tarihten günümüze akan efsanevi çöl direnişleri, Arap baharıyla buluşarak, geleneksel isyan dalgasını harekete geçirmiştir. Son dönem ateşlenen Arap Baharı'nın alevleri hala yükselmektedir.

Tüm bu demokratik mücadele tarihi ve geleneği Arap-Kürt halklarının direniş geleneğinin hem geçmişte hem de şimdi de ne kadar sıcak ve canlı olduğunun göstergesidir. Bu gelenek şimdiden Rojava hattında, Suriye genelinde Halep özgülünde Mûsil kapılarında ortak düşmana karşı buluşarak ortaklaşmaktadır. Uluslararası desteği olan DAİŞ çetelerine ve onların işbirlikçi uzantılarına, faşist ulus devlet saldırılarına karşı, Kürt, Arap, Süryan, Türkmen ve tüm Ortadoğu halklarının devrimci güçleri aynı safta tarihsel bir direniş içindedirler.

Tarih derslerle doludur. Toplumların maddi ve manevi kültürel değer birikimleri deneme-sınama yoluyla gerçekleşmiştir. Ortadoğu halklarının tarihsel geleneği bütün dünyaya ışık saçacak zenginliklerle doludur. Bunun somut örneği açığa çıkmıştır. 19 Temmuz 2012'de gerçekleşen Rojava Devrimi, Ortadoğu'yu aydınlatan bir meşale olurken, kıvılcımları küresel ölçekte ezilenlerin, sömürülenlerin, dışlananların, emekçilerin ve özellikle de tüm dünya kadınlarının yüreklerini ısıtıp, umutlarını yeşertmiştir. İrade, azim ve kararlılıkla, emek yoğunluklu fedai bir ruhla, efsanevi direnişlerin sergilenebileceğini tüm yalınlığıyla dost ve düşmana göstermiştir.

Geçmişten günümüze kadar uzanan demokratik kültür nehrini besleyen özgürlükçü komünal direnişler, beynimizin ve ruhumuzun hayat damarlarıdır. Yeter ki, beş bin yıllık uygarlığın kirinden, pasından, kapitalist zihniyetin mikrobundan virüsünden arınalım. Önder Apo'nun düşünceleri ve yaşam çizgisiyle buluşalım. Adım adım gelişmekte olan rönesansın, ruha ve bedene bürünmesi için yola koyulan kervana yoldaş olalım.

Arap ve Kürt halklarının devrimci direniş geleneği zenginliklerle doludur. Bu değerler akan nehir gibidir. Ancak önünde setler, bentler ve yalanlardan kurulmuş barajlar vardır. Beynimizde inşa edilen kaleler ve putlar vardır. Egemenlerin lehine kurgulanan bu dünyanın bentlerini, duvarlarını yıkmak, coşkun akan bir nehir gibi olmayı gerektirir. Halklar, ortak zihniyet ve stratejide buluşunca, farklılıklar ve özgünlükler temelinde siyasetin zenginliği ve esnekliği, devrimci demokratik birliktelikleri güçlendirecek ve Demokratik Ortadoğu'nun inşasında Kürt, Arap ve tüm bölge halklarının ortaklaşmasını sağlayacaktır. Rojava Devrimi'nin yarattığı değerler üzerinden bugün gelişen Kuzey Suriye Federasyonu, halklar arası ortaklaşma ve demokratik birliğin somut göstergesi ve modelidir.

■■■

Baş tarafı sayfa 32'de

Dersim Ozanları... Bizim Ozanlarımız

Kadının düşürülüşü ardından, erkeğin düşürüldüğünün farkındaydı. Ancak kadın düşürüldükten sonra düşürülen erkeğin kadından çok daha geri bir kölelik durumuna hapsedildiğinin de farkındaydı.

Önderliğimizin geliştirdiği 'jineoloji' kavramı etrafındaki derslerin, tartışmaların ve yeni yaratımların farkındaydı. Bu farkındalık, Ozan yoldaşın özgürlük tutkusunu ve arayışını gösteriyordu. Kadını tanıma, kadına güven, erkek egemenlikli bakış açısını aşma konularında aldığı eleştiriler üzerinde yoğunlaşmayı hem bir yoldaşlık gereği, hem de bir özgürleşme şartı olarak almış ve uygulamaya çalışmıştı. Bundan dolayı; kadının Parti içinde kendi geleneksel yanlarını aşmak için çabaladığını, fakat asıl önemli olanın erkeklerin, sistemin oluşturduğu 'karılaştırılmış' erkek köleliği üzerinde düşünüp kendini bu erkek köleliğinden nasıl kurtaracağının yoğunlaşmasına girmek olduğunu belirtirdi.

Ozan yoldaşın bu konudaki sözleri bir yol arkadaşımızın yoğunlaşma ve özgürleşme düzeyini bizlere gösterdiği kadar, kendimizi eğitmemizin de ön açıcısı olmaktadır; "Hakim sistemin erkeği düşürdüğü durum, erkek karakterinin boyun eğmeci, mızmızcı yapmış, ağlamaklı kıldığı kadar, yalancılığa alıştırmış ve iddiasız kılmıştır. Bunların hepsi ahlaki duruş karşıtlığıdır. Özünde ahlaksızlıktır. Kişiliksizliktir. Bunu aşmayan erkek değil, kadın için düşünmek kendisi için dahi düşünemez. Bunun için öncelikle bu köle erkek kişiliğinden kurtulmak gerekir."

Jineoloji dersi yanında en çok ilgisini çeken konular meşru savunma çizgisiaskeri alan çalışmaları kapsamındaki tartışma konularıydı. Tarz üzerine yoğunlaşması derin ve sürekliydi. Eski tarzı sorgulama ve yeni tarz arayışı yüksekti. Özellikle savaş tarzımızda zafer kazanan komuta tarzı üzerine yoğunlaşmaları derindi. Cesaret, girişim ruhu, yoldaşlık bağlılığı, fedakarlık, yaşamın en küçük görevlerinden tutalım şehit düştüğü eylemde olduğu gibi en kritik anlarda ortaya çıkan görevlere kadar her görevde en önde olmayı ilke edinmişti. Dersim dağlarında gerilla komutanı olduğu dönemde yaşanan şahadetler karşısında gösterdiği mücadeleye atılma ruhu, tereddütsüz duruşu, Ozan yoldaşın yaşamında ve kişiliğinde yerleşik bir duyguydu. Kendine sürekli sorular soran, doğru cevaplar bulmanın önemli bir noktasının doğru soruları sormak olduğuna inanan duruşuyla yaşamı ciddiye alan bir kişiliği vardı.

Özgürlük ve savaş gerçeği onun yaşamının tamamını oluşturmaktaydı. Devrimci disipline önem veren, bunun tarihsel gerekliliğinin farkında olan bir arkadaştı. Bu özelliklerinden dolayı, yaşam ciddiyetini her an yaşayan, ve yoldaşlıklarına derinden yaşatan bir yol açıcıydı. Yaşam coşkusu ve heyecanı her zaman dinamikti ve hiçbir zaman potansiyel olmayı kabul etmeyen bir canlı yaşam anlayışı vardı.

O bir tutku insanıydı. Dersim'in yeni insanını yaratmanın tutkusundaydı. Özgür ve yeni bir Dersim insanı yaratmanın PKK saflarında olacağına, bunun Önder Apo felsefesinde derinleşerek, bu felsefenin ruhuyla bütünleşerek ve giderek kendisinin tam da bu felsefe olarak gerçekleşeceğine iman etmişti. PKK militanı olmanın, PKK militanlığında derinleşmenin ve PKK'nin yaşam tarzını yakalayarak bu tarzı toplumsallaştırmanın her bir Kürt bireyini, özelde de Dersim insanını özgürleştireceğine inanıyor ve bu inançla kendini kadrolaştırmanın çabasını yükseltiyordu.

Özgürlük savaşçıları olarak her birimizin içinde bir ozan vardır. Her birimiz mücadele kararlılığımızı canlı tuttuğumuz, o canlılığı yaşamsallaştırdığımız ve yeni özgür kadınlar ve erkekler olarak yaşamayı başardığımız oranda; o ozan dil kazanıyor, o ozan halkının ozanı oluyor, o ozan gönüllerin ozanı oluyor.

Ozan yoldaş, içindeki o ozanı kendisiyle bütünleştirmiş, tek bir ozan olarak kendini gerçekleştirmiştir. Bu anlamda bizlere düşen; Ozanca yaşamak ve Ozanca kendini gerçekleştirebilmektir. Yaşamı Ozanca karşılayabilme, savaşı Ozanca yükseltebilme ve yoldaşlığa Ozanca sahip çıkabilme, zafer militanlığına ulaşma ve Ozan yoldaş gibi, halkının mücadele Ozanı olabilmektir.

■■■

Kürt diplomasisi

radikal bir durum değerlendirmesine ihtiyaç duymaktadır

❒ Avrupa devletleriyle TC'nin ürettikleri üzerinden ortaklaşmamız işimizi kolaylaştırmamakta, sorunun çözümüne hizmet etmemektedir. Aksine AB, Kürt inkarını kamufle etmektedir. Avrupa'da yürütülecek diplomasi mücadelesi, Kürtlerin BM'de statüye kavuşturulması mücadelesi olmalıdır. ❒

Nazê Beran

Hegemon güçler hiç şüphesiz bugün Kürtleri tıpkı 20. yüzyıldaki gibi ele almaya çalışmaktadır. Ele alırken de Kürtleri araçsallaştırmayı ve sorunsallaştırmayı amaçlıyorlar. Yani Kürt kartını inşa edilmiş bir sorun olarak ele alıyorlar! Bu da bir halkın özgürlük talebi üzerine çıkar politikasını ve iktidarını inşa etme politikası anlamına gelmektedir. 2016 yılında da çeşitli güçlerin Kürtlere yaklaşımı bu temelde olmuştur. Tüm çaba ve girişimlerine rağmen, istedikleri gibi bunu gerçekleştirememişlerdir. Çünkü Kürtler, başta Rojava olmak üzere Bakur'da izledikleri siyasetle hegemon güçlerin olası taktiklerini öngörerek önlem almayı başarmışlardır. Bununla birlikte bölgesel ve uluslararası siyasette alabildiğine esnek bir uslupla, iki kutuplu dünyanın şekillendirdiği karşıtlaştırıcı tarzda siyaset ve diplomasi yürütmemişlerdir. Önder Apo'nun ideolojik, felsefik ve taktiksel birikiminin, paradigmasının bir sonucu olarak, gelişmeleri öngören bir siyasal tarz ile büyük olumsuzlukların önüne geçilebilmiştir. Önder Apo Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'nı yıllar öncesinden öngörerek, bu savaşın Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarından farkına dikkat çekmiştir. Savaşın Ortadoğu'da açığa çıkaracağı sonuçlar ve Ortadoğu'nun bazı kilit devletlerinin oynacağı siyaseti öngörmesi Kürt Özgürlük Hareketi'ne, alabildiğine büyük bir kazanma imkanı sağlamıştır. Türkiye, İran, Irak ve Suriye devletlerinin olası siyasetlerinin bölgeyi derin bir krize sürüklememesi için Kürt kartını alışıla gelen böl-yönetten çıkararak, birleştirici ve barıştırıcı bir çerçeveye oturtmuştur. Ancak siyaseten, başta Türk devleti olmak üzere Suriye ve İran devletleri ulus devletlerin bölgede miadını doldurduğu gerçeği konusunda iknaya açık olmamışlardır. Türk devletiyle 2016 yılında yaşadığımız amansız savaş gerçeği, bu hususla alakalıdır. Önder Apo, Türk ulus devletinin elindeki tüm argümanları büyük siyaset ustalığıyla elinden alarak, karşı hamlelerini oynayarak kazanmayı bilmiştir. Önder Apo büyük siyaset ustalığıyla devletin maskesini düşürmüş, devletin saf ve çıplak yüzüyle başta Bakur ve Rojava'da amansız bir anti-Kürt politikası yürüttüğü gerçeğini ortaya sermiştir. Türk devletini, zayıf noktası olan Kürt sorunuyla ele almış ve bu zayıflığı üzerinden sorunu çözmeye çalışmıştır.

Türk devletinin ana stratejisi anti-Kürt politikasıdır

Üç yıl boyunca İmralı'da yürüttüğü görüşmelerle Türk devletini saldırgan bir politikadan alıkoydu. Bugün daha iyi anlaşılıyor ki; Önder Apo haklı çıkmıştır. İmralı görüşmeleri döneminde ciddi bir mücadele süreci yaşanmıştır. Burada yürüttüğü mücadelenin amacı Türk ulus devletini Kürt sorununu çözme temelinde demokratikleştirmeydi. Bunun aksi olması durumunda ise Türk devletinin başta Kürdistan olmak üzere Ortadoğu'yu felakete sürükleyeceği uyarısını defalarca yapmıştır. Önder Apo'nun yürüttüğü mücadeleyle maskesi düşen devlet, gerçek kimliğiyle bir kez daha 20. yüzyılda kaybettiklerini 21. yüzyılda Suriye ve Irak'ta yürüttüğü savaşla kazanmayı hedefledi. Başta Bakur olmak üzere Rojava da amansız bir anti-Kürt politikası geliştirdi. 2016'da Türk devlet stratejisinin hem içte hem de dışta anti-Kürt politikası olarak netleşmesi, devletin Kürtlerden ne kadar korktuğunu da ortaya koymuştur. Kürtlerden asıl korkusu; PKK öncülüğünde gelişen demokratikleşme mücadelesidir. Bu mücadelenin Bakur ve Rojava başta olmak üzere Kürdistan ve Ortadoğu'da çözüm arayan halklar için bir alternatif haline gelmesidir. Oysaki Türk devleti, Ortadoğu'daki savaşta siyasal otorite boşluğu görmüş ve Lozan'la kaybettiği yerleri geri alma politikası yürütmüştü. Erdoğan'ın çok net bir şekilde Lozan'ın 'ihanet' olduğunu belirtmesi bundandı. Lozan'ı 'ihanet' olarak tanımlaması; Erdoğan'ın 2023 yılına kadar yani Lozan'ın 100. yıldönümüne kadar 'düzeltmek' istemesiyle alakalı bir tanımlamadır. Daha şimdiden 2023'ün yeni Türkiye haritası çizilmiştir. Birinci Cumhuriyeti kuran Atatürkse, ikinci Cumhuriyeti Erdoğan kurarak Türk devletinin 2. Atatürk'ü olmak istemektedir! Zaten başkanlık hedefi de bu çerçevede anlaşılmak durumundadır.

Erdoğan, Önder Apo'nun demokrasi için gösterdiği çabayı çıkarlarına ters gördüğü için, hem ona karşı hem de onun yolunda yürüyen Kürtleri tehdit etmek için son bir koz olarak idam tartışmasını demoklesin kılıcı gibi kullanmaktadır. 2017'de içine girdiği kriz daha fazla derinleşecek olan Türk devleti, bu kılıcı daha fazla hissettireceği için; 2017 yılı çalışmalarımızın ana ekseni Önderliğin özgürlüğü olmak durumdadır.

Anti-Kürt stratejisi Türk devletini bitirecektir

2016'da Türk devleti açısından açığa çıkan bir başka durum ise; daha önce DAİŞ başta olmak üzere çeşitli çete grupları üzerinden yürüttüğü vekalet savaşına son vererek, bizzat TSK güçleriyle Ortadoğu Savaşı'na katılmasıydı. Dostu olan El-Nusra'yı Moskova'da 'terörist grup' diye tanımlayarak kayıtlara geçirdi. ÖSO'yu Halep karşılığında pazarladı. Çünkü artık maske düşmüş kel görünmüştü. Bunlarla yeterince sonuç alamayan Türk devleti, 2016 yılının sonunda Moskova'da oturduğu diplomasi masasında çeteleri pazarladı. Minbic'in 12 Ağustos'ta özgürlük güçleri tarafından çetelerden temizlenerek kurtarılmasıyla Türk devleti çığrından çıkarak, kendi ordusuyla Cerablus sınırından Şehba bölgesine girdi. Türk devletinin işgal planlamasında Rojava ve Kuzey Suriye ile Kuzey Irak olarak adlandırılan Başûrê Kurdistan yer alıyordu. Kuzey Suriye/Rojava, Osmanlı döneminde Halep vilayetine bağlıyken, Başûrê Kurdistan Mûsil vilayeti kapsamındaydı. Aralık 2016'da devlet Halep'i kaybetti; Mûsil'ı da kaybetmemek için Mûsil'ın kuzeyinde bulunan Şengal'i hedef belirledi. Ancak Kürtler sadece askeri güçleriyle değil aynı zamanda özgürleştirdikleri alanlarda inşa ettikleri demokratik sistemlerle sömürgeci Türk devletini bir o kadar daha zora sokmuştur.

❒ Avrupa'daki halkımız, sahip olduğu yüksek politik bilinçle 2016 yılında yorulmadan eylemlerle siyasete hem dahil olmuş hem de müdahale etmiştir. Bu gerçekten oldukça önemli ve paha biçilmez değerde bir duruştur. Fakat bu gücün daha fazla sonuç alıcı olması için diplomasi faaliyeti yürüten Kürt kurumlarının hedef ve amaç konusunda daha uzun vadeli bir strateji takip etmesi gerekir. ❒

Türk devletin anti-Kürt stratejisi onu Suriye'de mevcut halde ciddi bir bataklığa sürüklemiştir. Uluslararası koalisyon güçleri ve Rusya, Türk devletinin bu zaafını bildikleri için bu ısrarına, Cerablus ardından Bab'a girmesine göz yummuşlardır. Çünkü biliyorlar ki Türk devleti en zayıf döneminde böylesi bir savaşa girmiş bulunmaktadır.

Türk devleti 2016'da Ortadoğu'nun en saldırgan ve bozguncu gücü rolünü oynadı

Şu tespiti yapmak yerinde olur; 15 Temmuz darbe girişimi ardından Türk ordusu ciddi bir kırılma yaşadı. Ordularda yaşanan kırılmalar da savaş motivasyonunu doğrudan etkiler. Yine Bakur'da yürüttüğü savaşta yepyeni bir Kürt gerilla gücüyle karşılaşmıştır. Ordudaki savaş azminin düşmesi, Türk devletini Bakur'da daha fazla teknik kullanmaya zorlamıştır. Yani askeri, gerillanın donanımı karşısında zayıf kaldığı için tekniğe sarılmıştır.

Bu iki durum TSK'nin, NATO'nun önemli bir gücü olma 'heybetini' yitirmesine neden olmuştur. Basın-yayın organları üzerinden sürdürülen tüm çabalara rağmen 'Mehmetçikle' ifade ettiği ordusunun 'heybetini' yaratamamaktadır. En son Suriye'nin Bab kentinde girdiği bataklıktan da çıkamamaktadır. Yani 2016 yılı, Türk ordusunun Cumhuriyet tarihinde eşine nadir rastlanan bir kırılmayı yaşadığı dönem olarak tarihe geçmiştir. Bu durumu bertaraf etmek için diplomasiye ağırlık vermek durumunda kalmıştır. Ordusuyla saldıramayacağı güçlere tehdit ve şantajlarla saldırmıştır. Yine ordudaki bu zayıflık ve zaafiyet durumunu toplumu militaristleştirerek kapatmak istemektedir. Bu amaçla 'milli seferberlik' ilan ederek, Türkiye'yi 2017'de bitişe götürecek son adımı da atmıştır. 'Milli seferberlik', özünde tüm Türkiye'nin militaristleşmesi demektir. Kürtler ve bazı devrimci-demokratik çevreler dışında geri kalan tüm toplumu savaşa sürüklemektedir. 'Milli seferberliği' uygulamasının önünde en temel engel olarak Kürtler dururken, bir diğer engel ise uluslararası yaptırımlardır. Doların yükseltilerek, Türk lirasının değer kaybetmesi, yabancı yatırımcıların Türkiye'den kaçması, turizmdeki dibe vuruş 2017'de devam ettiği takdirde, Türkiye'de yoksulluğun artmasına ve toplumsal huzursuzluğun yayılmasına neden olacaktır. Yandaş sermaye de durumu kurtaramayacağına göre, açlık sınırına dayanan toplum sesini yükseltecektir. Çünkü şimdiye kadar toplumla AKP'nin bir bağı da maddiyat üzerinden kurulmuştu.

Türk devleti 2016 yılında, Ortadoğu'nun en saldırgan ve bozguncu gücü rolünü oynadı. Derin bir doktrin krizi yaşayan Türk devleti her türlü çabayı göstererek ulus devleti ayakta tutmaya çalıştı. Hedeflerinden adım adım tavizler verdi. Belirlediği kırmızı çizgilerini tek tek kaybetti. 2016 yılının bir başka gelişmesi de Türk devletinin büründüğü faşizmin Kürtler dışındaki diğer topluluklar tarafından da dillendirilmesi olmuştur. Erdoğan'ı Hitler'le, Türkiye'yi de Nazi Almanya'sıyla benzeştirmeler uluslararası bir gündem oldu. Eskiden kendileri derlerdi 'Türkün Türkten başka dostu yok' diye, 2016'da bu söylem gerçek oldu. Önder Apo'nun tüm çabalarına rağmen Kürtlerle dost olmak istemeyen devlet, tüm varlığını Kürt Özgürlük Mücadele-

si'yle savaşa yatırdı. Devlet Kürdistan'da uyguladığı yıkım, katliam ve siyasi soykırımlarla Ortadoğu'nun kader belirleyici halkı olan Kürtleri ve öncü gücü PKK'yi karşısına aldı. Bununla hem içte hem de dışta kendi sonunu hazırladı. Bakur ve Rojava'da izlediği anti-Kürt, anti-PKK politikasıyla Başûr ve Rojhilat'taki halkı da düşman olarak kazandı. Başûr'da kimi Kürt iktidar çevrelerine dayanarak Kürtleri bölmeye çalışsa da; PKK'nin bu oyuna gelmemesi, tersine ulusal sağduyuyla hareket etmesi, Başûr'daki halkın Türk devletinin gerçek yüzünü görerek hareket etmesi sonucu bu alanda da istediği kardeş kavgasını yaratamadı. İktidar hırsında kaybolan Türk devleti Araplarla da dost olmak istemedi. Mısır'ı Müslüman Kardeşler'le bozmayı sürdürdü. Pakistan ziyaretiyle Pakistan-Hindistan ateşine benzin döktü. Lübnan'da Hamas/Hizbullah politikalarıyla ortalığı karıştırdı, Filistinlileri tekrar İsrail'e iade etti. Şiilere karşı İran'la Mûsil, Halep üzerinden savaştı. Suudi ve Katar'la olan dostluğuna rağmen Halep karşılığında İran'la masaya oturdu. Beşar Esad'ın iktidarını Moskova'da, Rusya ve İran'la oturduğu masada kabul etti. 'Kardeşim, dostum' dediği Suudi ve Katar'a karşı Şii blokla masaya oturarak, onları da yarı yolda bıraktı. ABD, AB ve NATO'ye sırt çevirerek, kendisini Şanghai İşbirliği Örgütü'ne pazarlamak istedi. Sözüm ona bu hamlesiyle, Erdoğan'ın isteklerine sıcak bakmayan ABD'yi cezalandırmaya ve tehdit etmeye kalkıştı. Ruslara arka çıkarak; başta Almanya olmak üzere AB ülkelerinin Rusya'ya karşı olan tarihsel fobisini kışkırttı. Suudi, Katar, DAİŞ, El-Nusra vb güçlerle şimdiye kadar Sünni ortak kimliği üzerinden hareket eden Türk devleti, 2016'da Şii hattına taviz vererek, bu defa Şii'lerle kardeş olmayı tercih etti. Erdoğan'ın 2016'da yürüttüğü siyaset, Niccolò Machiavelli'ye taş çıkartacak nitelikteydi. Machiavelli bile bu kadar ilkesiz değildi. En azından ilkesizliğin ilkelerini belirlemişti.

Adını destanlarla tarihe yazdırmak isteyen Erdoğan'ın, Türkiye'yi sürüklediği felaketin 2016 yılı tablosu özetle böyledir. Yaşadığı ruh hali tıpa tıp Osmanlı'nın son padişahı olan Abdulhamit ile aynı. Tarih kesinlikle Erdoğan için de, 21. yüzyılın hasta adamı diye not düşecektir.

Önder Apo'nun kadın özgürlük paradigması Arap kadınlarına ulaşıyor

2016 yılında Demokratik Suriye Federasyonu'nun alt yapısı olan toplumsal sözleşmesi, tüm bileşen güçlerin katkısıyla önemli bir aşamaya getirilmiştir. Bunun için Kuzey Suriye'nin Arap yerleşik bölgelerinde halk meclisleri kadar çeşitli demokratik toplumsal örgütlenme modelleri de geliştirilmiştir. Arap topluluklarının geleneksel örgütlenme modeli olan aşiret yapılanmaları daha demokratik-özgürlükçü toplumsal modele kavuşturuluyor. Arap gençliği arasında QSD'nin kurulması ardından ve özellikle Minbic zaferinden sonra, Kürtlerle daha fazla ortaklaşma arayışı gelişmiştir. Bugün Rakka'da binlerce Kürt, Arap ve Süryani aynı cephede demokratik Kuzey Suriye Federasyonu için birlikte mücadele etmektedir. 2016 yılı aynı zamanda Kürt-Arap buluşmasının Rojava'da zirveye çıktığı bir yıl olmuştur. Arap aşiretlerinin bu demokratik devrimi kendi çıkarına görmesi Ortadoğu'nun yeniden şekillenmesinde tarihi değerdedir. Minbic zaferi ardından Arap kadınlarının QSD saflarında özgürlük mücadelesine katılması, Arap dünyası açısından yeni bir düzeyi ifade etmektedir. Her ne kadar Filistin ve Cezayir de savaşçı yiğit Arap kadınları devrimlerde yerlerini almışlarsa da, bu durum çoğunlukla bireysel düzeyde olmuştur. YPJ çatısı altında mücadeleye karar veren Arap kadınları, kendi kimlikleriyle yeni bir kadın örgütlenmesi kültürüyle tanışmaktadır. Çünkü, katı erkek egemenlikli Arap toplumlarında, kadınların aktif olarak kendi kaderlerini belirleme mücadelesine katılmalarının, devrimsel karakterde toplumsal etkisi olacaktır. Önder Apo'nun kadın özgürlük paradigmasının Arap kadınlarına ulaştığı bir döneme girmiş bulunmaktayız. Bölge açısından bunun kadar değerli başka bir gelişme daha olamaz. Bu nedenle de 2017 yılında Kürt kadın diplomasisinin birinci hedefi ve önceliği; başta Arap kadınları olmak üzere bölgedeki kadınlara ulaşmak olmak durumundadır. Çünkü Kürt kadın diplomasisinin stratejik hedefi; Önder Apo'nun Bakur ve Rojava kadın özgürlüğüne dayalı toplumsal özgürlük felsefesini Arap kadınlarına da taşırmaktır. Kürtlerin Kürdistan'da kadın öncülüğünde demokratikleşmesi, kalıcı barış açısından yetmemektedir. Kürdistan'ın demokratikleşmesi, yanı başındakilerin erkek egmenlikli ideolojik karaktere sahip olmaları, her daim iktidar savaşlarını dolayısıyla işgal, talan vb sorunları beraberinde getirecektir. Özgür Kürdistan'ın yaşama şansı; ancak demokratik bir Ortadoğu'yla mümkündür. Bunun için Kürt kadınları öncülüğünde Bakur ve Rojava'da yaşanan başarılı deneyimler bölgesel çapta diplomasi üzeri taşırılmalıdır.

Avrupa alanında da Kürt kadın diplomasisinin ana ekseni bu olmalıdır. Savaş Ortadoğu'da olduğuna göre, çözümün de buradan çıkması gerekmektedir. Zaten Rojava, Bakur ve Başûr'daki mücadelelerde bu görülmektedir. Çözüm dışarda değil, Kürdistan ve Ortadoğu'dadır. Avrupa'da ise sıradan insanlar başta olmak üzere sol, muhalif vb kendisini sistem karşıtı ifade edenler, kendilerini kapitalist modernitenin tüketim kültüründen kurtaramamaktadır. Tüketilen sadece maddi değerler değildir. Rojava örneğinde görüldüğü üzere şehitlerle, kanla inşa edilen yeni toplumsal değerler de Avrupa solu tarafından tüketim kültürü ile yaklaşılarak içi boşlatılmak istenmektedir. Her ne kadar bu kesimlerin sempati ve dayanışma arayışları önemli bir gelişme ise de, bu kesimlerin devrim mekanlarını görmelerini sağlamak, onların kendi kendine yeterlilik düzeyine kavuşturulmasını sağlamak daha verimli olacaktır. Zaten çok sayıda insan Rojava'ya sadece destek amaçlı gelmemektedir. Burada devrimi anlamak ve kendi ülkesinin değişimine de katkı sunmak istemektedirler.

Rojava'da 2016'nın stratejik kazanımı Kürt-Arap ittifakı olmuştur

Rojava Devrimi'nin giderek Kuzey Suriye'de başta Araplar olmak üzere tüm toplumsal kesimleri kapsaması, bölge açısından alternatif yeni yaşamın bir umut olarak yeşermesi anlamına gelmektedir. Bu konuda Rojava Kürt diplomasisinin stratejik ekseni; birlikte yaşayan tüm toplumların ortaklaştırılmasıdır.

Kazandıran diplomasi de budur. Yani bir halkın deneyimlerinin diğer halklarla paylaşılması, diğer halkların da kendi özgünlüklerine göre demokratik kültürü geliştirmesi oldukça önemlidir. Her ne kadar Türk devleti Kuzey Suriye'yi özgürleştirme hamlelerimiz için sürekli, 'Kürtler, Arapların bölgelerini işgal ediyor' biçiminde karalamaya çalışsa, gelişen Kürt-Arap birliktenliğini önlemeye çalışsa da, bunda başarılı olamamıştır. Kürt-Arap ortaklığı hiç şüphesiz Suriye dışındaki devletlerde yaşayan Arapları ve diğer etnik ve inanç topluluklarında da etkili olmuştur. Bunun en bariz yansımasını Irak'ta görmek mümkündü.

Mûsil etrafında savaş planlamaları başladığında birçok toplumsal kesim çözüm konusunda, PKK'nin Suriye çözümünü adres olarak göstermiştir. Yine Irak'taki Araplar kadar Asuri, Süryani ve Keldaniler de Suriye ve Rojava deneyimlerini dikkatle izleyerek, çözüm tercihlerinde bunu, baskılar nedeniyle dolaylı olarak ifade etmektedirler. Başûrê Kurdistan'da yaşayan Feylî, Êzidî, Hewraman, Kakayî, Şebek, Yaresanlar da etnik olarak her ne kadar Kürt olsalar da inançları nedeniyle farklı yaşam kültürüne sahiptirler. Bu inanç toplulukları da artık kendilerini korumak ve özgürce gelişmek istemektedirler. Helebçe ve Başûr ve Rojhilat sınır hattı arasında parçalanmış Hewramanlar bugün kendi lehçelerinde eğitim hakkı istemektedirler. Bu konuda özellikle Helebçe'deki Hewramanların bu yönlü talepleri giderek daha yüksek sesle dillendirilmeye başlanmış, 2016 yılında bu yönlü örgütlenme çabalarında ilk adımlar atılmıştır. Zira bugün Hewramanlar, Soranlar gibi Soranî lehçesinde eğitim almak zorunda kalıyorlar. Yine Şengal'de soykırım sonrası PKK'nin özgürlük felsefesinden etkilenen Êzidîler, tarihleri boyunca ilk defa Şengal dağlarında, ağır tehdit ve savaşa rağmen 2016 yılında toplumsal ihtiyaçların gerektirdiği her alanda örgütlenme alanları oluşturmuşlardır. Bu gelişme inançsal farklıkları nedeniyle tehdit altında olan diğer toplulukları da cesaretlendirmektedir. Dolayısıyla Şengal'deki deneyimini salt bir askeri koruma alanı olarak ele almak ciddi bir yanılgıdır. 74. Êzidî fermanının önlenmesi için Êzidî toplumunun kendi kendisine yetebilecek düzeye kavuşması hayatidir. Bu bakımdan Kürt diplomasisinin esas bir görevi de; Êzîdxan'ın yükünü her yönüyle hafifletici bir rolü 2017 yılında oynamak olacaktır. Şengal'de artık yeni Êzîdxan doğmuştur. Apocu devrimin burada kök salması ile Êzidîlerin kapalı enerjisi açığa çıkmış, toplumda özgüven sağlayan Êzidî ordusu, meclisi, komünleri oluşturulmuştur.

Avrupa'daki diplomasi kurumları uzun vadeli hedef belirlemelidir

2016 yılında Avrupa'nın Kürt siyaseti; daha çok Türk devletiyle yaşadığı çıkar kavgasıyla kendini göstermiştir. Avrupa ülkelerinin Türk devletiyle yaşadığı çelişki ile biz Kürtlerin yaşadığı çelişkilerin farklı nedenleri vardır. Bizim Türk devletiyle sorunumuz; bu devletin bizi inkar etmesiyle alakalı. Dolayısıyla statü kazanma savaşıdır. Avrupa ülkelerinin, bu ister Almanya ister Fransa isterse de başka bir AB ülkesi olsun sorunu, çıkarların örtüşmemesinden kaynaklı yaşanan iktidar kavgasıdır. Avrupa, ABD ile paralellik arz eden bir Suriye, Irak ve Türkiye politikası izlemektedir. TC'nin Irak ve Suriye'ye kendi egemenliği için müdahale etmesi, yine ABD ile AB'nin rakibi olan Rusya ve Çin'le diyaloga girmesi ABD ve AB ülkelerini ciddi anlamda rahatsız etmiştir. Bunun için ekonomik yaptırımlar, doların yükseltilerek Türk lirasının değer kaybetmesi ile Erdoğan zora sokularak, tekrar Batı'ya uyumlu hale getirilmek istenmiştir. Bu siyasette Kürt kartı da çoğu zaman TC'ye karşı gösterilmiştir.

Avrupa'da yaşayan Kürdistanlılar 2016'da ağırlıkta Kürt mağduriyeti üzerinden diplomasi yürütmeye çalıştı. Bu bizim hala kendimizi nesnel bir güç konumunda görmememizden ileri gelmektedir. Yani bu nedenle başkalarının yazdığı senaryolarda, başkalarının rejisini yürüttüğü bir oyunda oynamak bizim işimiz olmamalıdır. Biz bir bölgenin kaderini, inşa ettiğimiz demokrasiyle tayin eden bir gücüz. Türk devleti bu gücümüzü gördüğü için, devletin tüm imkanlarını anti-Kürt stratejisi, anti-PKK stratejisine odaklamıştır. Denilebilir ki, bizi en iyi anlayan ve tanıyan yıllardır savaştığımız Türk devleti olmuştur. Bu nedenle devletin bekasını dahi riske atarak, bize karşı savaşmaktadır. Bu savaşını Avrupa'ya kadar dayatmaktadır. Kürt siyasetçilerine karşı suikastler için Avrupa'ya gönderdiği ajanlar buna somut bir örnektir. Avrupa devletleri de Türk devletinin zaafını bildikleri için Kürt kartını kullanmaktadırlar.

Kürt diplomasisinin cevaplaması gereken önemli bir soru; Kürtlerin bölgesel ve küresel güçlerin iktidar çatışmasındaki pozisyonudur. Avrupa'daki halkımız, sahip olduğu yüksek politik bilinçle 2016 yılında yorulmadan eylemlerle siyasete hem dahil olmuş hem de müdahale etmiştir. Bu gerçekten oldukça önemli ve paha biçilmez değerde bir duruştur. Bununla özgürlük davasını uluslarası gündemde tutmak için sürekli eylem yapmıştır. Fakat bu gücün daha fazla sonuç alıcı olması için diplomasi faaliyeti yürüten Kürt kurumlarının hedef ve amaç konusunda daha uzun vadeli bir strateji takip etmesi gerekir. Yani güncel gelişmelere takılan diplomasi, kendi gücünü zayıflatan diplomasidir. Zira Kürdistan ve Ortadoğu'da yaşanan korkunç savaş; katliam, yıkım, göç, yoksulluk, açlık gibi sonuçları beraberinde getirmektedir. Kimi zaman bunların ağırlığı büyük kimi zaman da küçük olabilmektedir. Ancak biz salt bunlara

> ❐ Önder Apo'nun kadın özgürlük paradigmasının Arap kadınlarına ulaştığı bir döneme girmiş bulunmaktayız. Bölge açısından bunun kadar değerli başka bir gelişme daha olamaz. Bu nedenle de 2017 yılında Kürt kadın diplomasisinin birinci hedefi ve önceliği; başta Arap kadınları olmak üzere bölgedeki kadınlara ulaşmak olmak durumundadır. Çünkü Kürt kadın diplomasisinin stratejik hedefi; Önder Apo'nun Bakur ve Rojava kadın özgürlüğüne dayalı toplumsal özgürlük felsefesini Arap kadınlarına da taşırmaktır. ❐

göre harekete geçemeyiz. Diplomasiyi, salt insan hakları ihlali üzerinden yürütmek sürecin gerisinde bir pozisyonda olmak demektir.

Avrupa'da yürütülen diplomasi Kürtlerin BM'de statüye kavuşması temelinde olmalı

2016'da ulaşılan düzeyle Kürt sorunu kalmamıştır. Kürt çözümü gelişmiştir. Kürtler artık 'Kürt kartı' biçiminde ele alınmaktadır. Kürtlerle yaşanan çelişki ve çatışma, PKK öncülüğünde gelişen demokratik çözüm nedeniyledir. Çözümler üzerinde savaş yürütülmektedir. Türk devletinin çözümü ulus devlet, Kürtlerin ise demokrasidir. Aynı durum Suriye için de geçerlidir. Sorun bu egemen-sömürgeci devletlerin istedikleri şekliyle ele alınamaz duruma gelmiştir. Çünkü bu devletler sadece sorun ve savaş üreten devletlerdir. Kürtler ise Kuzey Suriye'de, Demokratik Kuzey Suriye çözümünü geliştirmişlerdir. Türkiye'de özerklik çözümünü dayatmaktadırlar. İran için demokratik özerklik, Başûr için ise daha geniş federal statü denilmektedir. Yani 100 yıl aradan sonra Kürdistan'da Sykes Picot'un iflasını yaşamaktayız. Sykes Picot, Lozan ve daha birçok uluslararası antlaşmalarla Kürtler sorunsallaştırılmış, araçsallaştırılmıştır. Artık Sykes Picot'un 100. yıldönümü olan 2016'da Kürtler değil Lozan'la oluşturulan ulus devletler artık sorun haline gelmiştir.

Bu bakımdan Kürt diplomasisi radikal yeni bir durum değerlendirmesine ihtiyaç duymaktadır. Avrupa devletleriyle TC'nin ürettikleri üzerinden ortaklaşmamız işimizi kolaylaştırmamakta, sorunun çözümüne hizmet etmemektedir. Aksine AB, Kürt inkarını kamufle etmektedir. Yani Avrupa'da yürütülecek diplomasi mücadelesi, Kürtlerin BM'de statüye kavuşturulması mücadelesi olmalıdır.

Türkiye, İran ve Suriye devletlerinin Kürt inkarı anlaşılırdır ancak her fırsatta Suriye Kürtlerini müttefik olarak gördüğünü ifade eden ABD, yine 'Suriye'de en iyi savaşanlar Kürtlerdir' diyen AB, neden Kürtlerin statüsü için uluslararası arenada ve BM'de girişimlerde bulunmuyorlar?

Sykes Picot zihniyetinin 100 yıl ardından 2016'da çöküşünü Kürtler ilan etmiştir. O zaman ABD, yeni başkanıyla gireceği yeni süreçte, artık halkları 'iyi savaçılar' değil iyi demokrasi modeli inşa edebilenler olarak da ele almalıdır. Yine Sykes Picot'un iflasını ilan eden Kürtleri, kendi kaderini tayin eden güç olarak desteklemelidir. Bu konuda öncelikle Rojava'da bir strateji değişikliğine gidebilir.

❒ Rojava Devrimi'nin giderek Kuzey Suriye'de başta Araplar olmak üzere tüm toplumsal kesimleri kapsaması, bölge açısından alternatif yeni yaşamın bir umut olarak yeşermesi anlamına gelmektedir. Bu konuda Rojava Kürt diplomasisinin stratejik ekseni; birlikte yaşayan tüm toplumların ortaklaştırılmasıdır. ❒

Kürt ulusal birliği çalışmaları ve PKK-KDP ilişkileri

Siyasette 'Kim evinde güçlüyse dışarda da güçlü olur' ilkesi bilinen tarihsel bir gerçekliktir. Bölgedeki kimi güçler Kürt siyasetinin parçalılığından medet umarken, kimileri de Kürtlerin birleşmesini kendi çıkarına uygun görmektedir. Bölgesel güçler daha çok, Kürt siyasetini birbirine karşı kışkırtmakta, Kürtler arası savaş çıkartmak için çabalamakta, kazanımları önlemeye çalışmaktadır ya da elde edilen kazanımlara bir şekilde zarar vermeye çalışmaktadır. Ancak gelinen aşamada ne küresel güçlerin ne de Türkiye gibi bölgesel güçlerin artık Kürtleri birbirine karşı kışkırtma üzerinden sonuç almaları mümkün değildir. Bunun toplum içerisinde de, Kürt partileri arasında da maddi zemini alabildiğine zayıflamıştır. Her şeyden önce PKK, sömürgeci güçlerin bu kışkırtmalarına büyük bir sabır ve soğukkanlılıkla yaklaşmaktadır. Ve kardeş kavgasını amaçlayan sömürgeci güçlere karşı Ulusal Kongre çatısı altında birleşerek, daha güçlü olmayı önermektedir. KDP de böyle bir savaşa alet olması durumunda sonunu getireceğini bildiği için ve kendi kitle tabanında bile hoşnutsuzlukla karşılanacağını gördüğü için Kürtler arası kavga oyununa daha temkinli yaklaşmaktadır. KDP'nin bunu bilmesi, hiç şüphesiz önemlidir. Diğer yandan ulusal birlik sorununu, salt PKK-KDP sorunu olarak adlandırmak da yetersiz kalmaktadır. Kürdistan'ın dört bir yanında bulunan çok sayıda partiyle sorun yaşayan başlıca Kürt partisi, KDP'dir. Başûr'un kendisinde bile KDP, YNK, Goran ve İslami partilerle sorun yaşamaktadır. Diğer küçük partiler etkili kitle tabanlarına sahip olmadıklarından dolayı yaşadıkları ekonomik bağımlılık nedeniyle seslerini çıkarmasalar bile, bazı durumlarda KDP'yi eleştirebilmektedirler. Rojhilat'ta bulunan partilerle KDP arasında geçmişte yaşananlara dair bir yüzleşme yaşanmadığından, ortak hareket etmeleri hep kuşkuya dayalıdır. Güven zemini oldukça zayıftır. Birliktenlikleri ulusal ruhtan ziyade politik menfaatlere dayalıdır. Rojava'da dayandığı ENKS, alabildiğine marjinal ve toplumsal karşılığı olmadığı gibi, her parçanın kendisi için belirlediği bayrak gibi ulusal değerler üzerinden dahi provokasyon yaratarak Kürtlerin milli duygularını zedeleyebilmektedir. Oldukça tehlikeli bir siyaset yürüten bu gücün politikasını salt KDP ile de izah etmek yetersiz kalacaktır. Yani Başûrê Kurdistan bayrağı üzerinden Rojava ile Başûr'u karşı karşıya getiren Kürt çete örgütlemesidir. Savaşta para kazanmayı esas alan bu grup, geçen yıl TC ve Şam'ın istemi doğrultusunda Rojava'da, anadilde eğitim konusunda karşıt politika geliştirmişti. TC patentli Suriye muhalefeti içerisinde yer alması, onun kimi zaman TC lehinde politika yürütmesine yol açmaktadır. 'Yaşasın Erdoğan, terörist YPG' demeleri rotasını ortaya koymaktadır. ENKS her ne kadar kendisini KDP'nin kardeş partisi olarak görse de, esasında PKK-KDP-TC arasındaki çelişkilerden çıkar sağlamaya çalışmaktadır. Daha fazla kar sağlamak amacıyla yurtdışında da bu yönlü faaliyetler yürütmektedir. Özellikle PYD'yi karalamaktadır. PKK ile tüm çelişkilerine rağmen KDP'nin bile yapmadığını şeyleri yapmaktadır. 'Erdoğan neden PYD'yi yani Rojava'yı bitirmedi?' diye yüksek sesle sitem eden bir siyaset. KDP, Rojava'nın bitmesini değil, iktidarını ele geçirmek istemektedir. Dolayısıyla herhangi bir ulusal hassasiyet duymayan bir yaklaşım sözkonusudur. KDP'nin böyle bir oluşuma sahip çıkması, ulusal alanda ona zarar vermektedir.

Yine tüm Kürt siyaset yelpazesine bakıldığında PKK ile kavga değil, diyalog içerisinde hareket eden Kürt partilerin sayısı daha fazladır. Ancak burada KDP'ye bakıldığında, başta PKK olmak üzere YNK, Goran, İslami çevreler, çok sayıda Rojhilat partisi ve Rojava'lı partilerle çelişmektedir. Yine KDP açısından temel bir yanılgı; Türkiye ile girdiği petrol ticareti üzerinden siyaset geliştirdiğini düşünmesidir. 2016 yılında Türk devlet yetkilileri sıkça, 'Kuzey Irak'ta 2003'te hata yaptık, Kuzey Suriye'de benzer bir hatayı yapmayacağız' demektedirler. Bunu anlamamak ciddi bir sorundur. TC 2003'te, ABD'nin oluşturduğu federal Irak kapsamında, federatif bir Kürt bölgesinin oluşumunu hazmedemedi. Mûsil'ı 1926'da Irak'a veren Atatürk'tü. Şimdi ise verdiğini geri almak istiyor çünkü, burayı kendi toprağı olarak görmektedir. Şengal'e yönelik tehditler üzerinden Mûsil için zemin hazırlanmasının nedeni budur. Mûsil'ın, TC'ye değil Başûrê Kurdistan'a bağlanması daha doğru bir talep olacaktır. Zaten tarihsel olarak da Mûsil bir Kürt şehridir. Ancak KDP'nin bir yandan devlet istemesi, diğer yandan o sözü edilen devletin stratejik bir parçasının yani Mûsil'ın neden Türkiye'ye açık hale getirildiği kuşku uyandıran bir durumdur.

TC'nin KDP ile ilişkisi, anti-PKK politikasına dayanmış bulunmaktadır. TC açısından KDP ile petrol anlaşması, küçük bir nedendir. Esas neden PKK düşmanlığıdır. Yani KDP'ye yaklaşımı, PKK nedeniyledir. Bu bakımdan çok ince bir çizgide seyreden PKK-KDP ilişkisini ulusal diyalogla çözmek her iki tarafa da kazandıracaktır. Yani bazı ulusal birlik prensiplerinde uzlaşan PKK ve KDP, her ikisi de kazanacaktır ve Kürdistan, Ortadoğu'daki elverişli zemininden daha iyi yararlanacaktır. PKK Ulusal Kongre çağrısıyla buna hazır olduğunu belirtmiş, çok sayıda Kürt partisi de bu çağrıya olumlu yanıt vermiştir.

Ulusal Kongre ile en çok da Başûr kazanacaktır

Ulusal Kongre'de esasta kazanacak olan KDP'dir. Çünkü PKK, Ortadoğu'da DAİŞ'e karşı verdiği başarılı mücadelenin yanısıra, felsefesinin uygulandığı yerlerde demokrasiye öncülük etmiş ve bu uluslarası alanda da kabul görmüştür. Diğer taraftan KDP'nin öncülük ettiği Başûrê Kurdistan'ın durumu oldukça kritik bir hal almıştır. Parlamento ve hükümet gibi ulusal kazanımlar bertaraf edilmiş, Mûsil'da girişilen savaşta istenilen ilerleme kaydedilememiştir. Çünkü, 'Mûsil Başûr'a mı Ankara'ya mı verilecek?' gibi ikilemli bir muğlak tutum ortaya konmaktadır. Yürütülen bu siyaset Başûr'un son 25 yıllık kazanımlarını ciddi bir riskin eşiğine getirmiştir. İster Obama, ister Merkel veya isterse Putin hergün Hewlêr'e gelsin, bu KDP'nin ülkemizin güneyini sürüklediği kriz ve kaosu kamufle edemez. Ekonomik krizle birlikte Başûr'da toplum giderek yoksullaşmaktadır. Tüm sermayeyi 30 multi milyarder elinde bulundurmakta, sınıfsal çelişkiler giderek artmaktadır. Parlamento ve hükümetin fiili olarak ortadan kaldırılmasıyla Başûr de facto olarak iki başkent biçiminde iki merkeze ayrışmış bulunmaktadır. Başûr sarı (KDP) ve yeşil (YNK) arasında parçalanmıştır. Dolayısıyla Ulusal Kongre, öncelikle Başûr'un bu parçalanmasını ve bu parçalıklık nedeniyle İran'ın yeşil, TC'nin sarı hatta cirit atmasını önleyecektir. Zira Bakur, Rojava ve Rojhilat'ın parçalanmışlığının yol açtığı zarar, Başûr'daki kadar değildir.

Yani Ulusal Kongre'yi dar anlamda PKK ile KDP arasında bir uzlaşma zemini olarak ele alanlar ciddi anlamda da yanılırlar. Rojava'da inşa, Bakur'da direniş yaşanırken, Başûr'da çöküş yaşanmaktadır. Kazanılan ulusal bir değer olan Başûr'un bu durumu, fevkalade Bakur, Rojhilat ve Rojava'yı da ilgilendirmektedir. Bu nedenle Ulusal Kongre'de yaratılacak ortak Kürt aklıyla parçaların durumunun ele alınması, ulusal dayanışma temelinde çözümler geliştirilmesi zorunludur. Bununla birlikte sağlanacak Kürt ulusal siyaset stratejisi, Kürdistan'ı sömürgeci güçlerin işgal girişimlerinden koruyacaktır. Parçalılık işgale zemin sunmaktadır. Yine Kürt diplomasisinin, gerekçesi ne olursa olsun miadını doldurmuş Türk ve Fars devletlerinin ömürlerini uzatan, onlara nefes aldıran siyasetten kaçınması için ortak diplomatik ilkelerin tanımlanması da Ulusal Kongre ile mümkün olacaktır.

Ortadoğu'da uzun erimli paylaşım savaşında Kürdistan'ın daha az zarar görmesi için ortak savunma şarttır. Kerkûk, Mexmûr gibi yerlerde yakalanan ortak savunma düzeyinin ne kadar kazandırdığı, gerçek bir ulusal deneyim olmuştur.

2016'da Bakur'la dayanışmayı yeterli yürütmeyen Kürt güçleri, adeta suçluyu güçlü yapan üslup kullanmışlardır. 'PKK neden savaşı başlattı' denilerek, saldırı karşısında Bakur'u cansiperane savunan PKK'yi suçlamışlardır. Türk devletinin Ortadoğu'daki savaşta Lozan'da kaybettiği bölgeleri geri alma politikasını görmeyenler, devleti mülayim gösterek, kendi gücüne yönelmişlerdir. Oysa Türk devleti, Erdoğan'ın ağzından son derece açık bir şekilde neden PKK'ye karşı olduğunu sürekli söylemektedir. Erdoğan'ın Lozan hedefi Rojava ve Başûr'dur. YPG Rojava'yı Türk işgaline karşı koruduğu için 'PYD/PKK/YPG teröristir' diyor. PKK'nin Başûr'da ulaştığı siyasal güç nedeniyle Mûsil'a giremeyeceği için 'PKK Şengal'den çıksın' diyor. Erdoğan her ağzını açtığında PKK şurada, PKK burada diyor. Yani yayılması önünde PKK'yi bir set olarak görmektedir. Önder Apo İmralı görüşmelerinde devlete, 'Ortadoğu krizi senin iştahını kabartmasın' uyarısında bulunmuştur. Yani ne Rojava ne Başûr üzerinden Kürdistan'ı işgal etmene izin veremeyeceğiz, demiştir.

2016 yılında Önder Apo'nun çizgisi yaşamsallaşarak büyümeye devam etmiştir. Kürtler hiçbir engel tanımadan, ağır bedeller ödeyerek, özgürlük ve demokrasi mücadelesinde ilerleme kaydettiler. Kürt halkı Şehit Mehmet Tunç'un yolunda kendisiyle gurur duyulacak bir düzeye kavuşarak, 2016 yılında Kürdistan'ın soylu direnişinde yerini almıştır. Halkımız 2016 yılında da Önderliğine olan bağlılığını Bakur, Rojhilat, Başûr, Rojava ve yurtdışında demokratik sistem inşa mücadelesini büyük bir ısrarla sürdürmüştür. Önder Apo'ya bağlılığını Ortadoğu'nun amansız savaşına rağmen sistem inşasında ısrarlı kalarak göstermiştir. Tüm şehit yoldaşlarımız Önder Apo'ya olan bağlılıklarını fedai bir ruhla pratikleştirmişlerdir.

2017 yılında Özgür Önderlik Özgür Kürdistan diyerek, faşist Türk devletinin Önderliğimiz üzerindeki tüm tehditlerine son verme yılı olması hedefiyle 2017 yılının özgürlük getirmesi dilerim.

■■■

Bugün yaşanan katliamlar Maraş Katliamı'nın devamıdır

➢ Maraş Katliamı; Meletî, Sêwas, Erzîngan ve Xarpêt'te (Elazığ) uygulamaya konulan soykırım planlamasının en kanlı parçası olarak devreye konuldu. Bu şekilde Türkiye'de sıkıyönetimin ilan edilmesi 1977'de başlatılan sürecin amacına ulaşması anlamına gelirken, aynı zamanda darbeye giden yolun başlangıcı da oluşturulmuştur. ➣

Cemal Şerik

Maraş Katliamı'nın yeni bir yıldönümünü daha karşılıyoruz. Bundan 38 yıl önceki katliamda yüzlerce insan katledildi ve yüzlercesi de yaralandı, birçok ev ve işyeri yağmalandı, yakıldı, kadınlara tecavüz edildi. Böyle bir katliamın asıl olarak siyasal amaçları olmakla birlikte, hedefinde Alevi inacına mensup Kürtler bulunmaktaydı.

Aradan 38 yıl geçmesine rağmen Maraş Katliamı hafızalardaki yerini korumaya devam ediyor. Her yıldönümünde olduğu gibi bu yıl da gerçekleştirilen anmalarla toplumsal bellek canlı tutuluyor. Bunun böyle olması da gerekiyor. Çünkü bugüne kadar yaşanmış olanlardan sonuçlar çıkarmak ve bir daha Maraş gibi katliamlarının yaşanmaması için tarihe, topluma ve insanlığa karşı sorumluluk bunu gerektiriyor.

Katliamları unutmamak, içinden geçmekte olduğumuz siyasal, tarihsel süreçte çok daha büyük bir anlam ifade ediyor. Bugün yaşanmakta olanların doğru anlaşılması ve çözümü de ancak böyle mümkün olacaktır.

AKP-Erdoğan diktatörlüğü de bunu gördüğü içindir ki, toplumu belleksiz kılmak istiyor. Kendince, 'balık hafızalı' toplum yaratmak istiyor. Bunu başardığında da hedeflerine ulaşacağını zannediyor. Bugün uygulamaya konulan tüm politikaların hedefinde de bu vardır.

Bunu ise yalnızca Maraş Katliamı'nda direkt hedef haline getirilmiş olan Alevi inacına sahip olan Kürtler için değil, tüm insanlık için büyük bir tehlike oluşturduğu gözler önündedir. Bu nedenle, her yıl dönümünde olduğu gibi bu yıl da, Maraş Katliamı'nı tekrar tekrar anlatmamız, yeni nesilleri böyle bir katliamın yaşandığından haberdar etmemiz ve unutmamaları gerektiğini hatırlatmamız hayati önemdedir.

Bazıları bunu gereksiz görebilir. Hatta, 'Bunlar geçmişte kaldı', 'Geleceğe bakalım' diyerek geçiştirmeye çalışabilir. Böyle bir yaklaşım içerisine girdiklerinde, benzer katlimlara davetiye çıkarmış olduklarının farkında olmayabilirler, ancak gerçek maalesef böyledir.

Ancak hiçbir koşulda, başta sosyalistler, devrimciler, demokratlar, insan hakları kuruluşları vb olmak üzere kendilerini insanlığa, topluma ve tarihe karşı sorumlu hisseden hiç kimse buna müsade etmemelidir.

Maraş Katlimı'nı planlayanlar

Maraş Katliamı, bundan 38 yıl önce, 19-26 Aralık 1978 tarihinde yaşanmıştı. Bir anda meydana gelen bir olay değildi elbette. Bir stratejinin parçası olarak günler öncesinden planlanarak uygulamaya konulmuştu. O zamanlar (Çorum, Tokat, Amasya vb katlimları öncesi görüldüğü gibi) ABD Büyükelçiliği'nde katip olarak görevli olan Alexander Peck adlı kişi günler öncesinden Maraş'a gitmişti. Yine aynı günlerde kent merkezinde o güne kadar görünmeyen, kendilerine 'Milli Piyango satıcısı' görüntüsü veren kişilerle birlikte değişik simalarda farklı işler için orada bulunan çok sayıda kişi gözlemlenmişti. Aynı zamanlara denk gelen bir şekilde, 'Nüfus sayımı yapıyoruz' denilerek Alevilerin evleri işaretlenmişti.

Herşeyi hazırladıklarına inandıkları bir anda da harekete geçmişlerdi. Faşistler arasında popüler olan Cüneyt Arkın'ın başrolünü oynadığı 'Güneş Ne Zaman Doğacak' adlı filmin Çiçek Sineması'nda gösterildiği sırada patlatılan bir ses bombası ile katliamın startı verildi. Çevrede demokrat olarak tanınan Hacı Çolak ve Mustafa Yüzbaşıoğlu adlı öğretmenler katledilerek katliamın önü açıldı. Ardısıra Alevilerin çoğunlukta yaşadığı başta Yörük Selim Mahallesi olmak üzere birçok mahalleye baskın düzenlenerek, çoğu çocuk ve kadın yüzlerce insan katledildi, yaralandı.

Maraş'ta böyle bir katliamdan birebir polis ve askerin bilgisinin olduğu daha sonra belgeleriyle ortaya çıkmıştır. Hükümet ortağı olan dönemin CHP'li İçişleri Bakanı İrfan Özaydınlı'nın Maraş'a giderek orada bulunan İkinci Ordu Komutanı İbrahim Şenocak'dan müdahalede bulunulmasını istemesi bile 'Emirleri Ankara'dan alırım' gerekçesiyle reddedilmişti.

Maraş'ta böyle bir katliamın gerçekleşeceği bilinmesine rağmen engellenmesine ilişkin daha sonra CHP hükümetinde İçişleri Bakanlığı görevini yürütmüş olan Hasan Fehmi Güneş tararfından şöyle ifade ediliyor; "Faşist bir plandı. Olaylar başladı, valiye istihbarat verilmedi. Askeri çağırmakta geç kalındı… İstihbarat örgütünün oradaki cinayetlere, oradaki katliama katkı yaptığını düşünüyorum. Engellemeyi bırakın MİT bizzat katkı yaptı… Bakanlık görevim boyunca MİT'den bilgi alamadım." Gazeteciler Can Dündar ve Rıdvan Akar tarafından deşifre edilen Ecevit'in arşivleri arasından çıkarılan bir belge de, MİT'in her şeyi önceden bildiğinin itirafı niteliğinde. Ecevit'e 3 Ocak 1979'da gönderilen raporda; "Yeni vuku bulan Maraş olayı başta Alparslan Türkeş, Maraş Milletvekili Mehmet Yusuf Özbaş olmak üzere, MİT'ten Şahap H., Ali K., Mehmet K., Avukat Metin E. ve Nart K.'nın müşterek planlamaları ile çıkarılmış" olduğuna dair bilgiler yer almaktaydı. Böylece Maraş Katliamı'nın arkasında kimlerin yer aldığı isimleriyle birlikte açığa çıkmış oluyordu.

Maraş Katliamı'nın nedenleri

Maraş Katliamı'nın planlanması ve gerçekleştirilme biçimi belgeleriyle de açığa çıktığı gibi, bu katliamla asıl olarak yapılmak istenilenin de ne olduğu ortadaydı. Daha sonra farklı siyasi çevreler tarafından da kabul görüldüğü gibi Kürt Özgürlük Hareketi'nin o süreçte yayınlamış olduğu bildiri ve yapmış olduğu değerlendirmelerde bu çok somut olarak dile getirilmekteydi.

Bu çerçevede Maraş Katliamı'nın gerçekleştirilmesinin birçok nedeni bulunmaktaydı. Öncelikli olarak bilinmesi gereken; Maraş Katliamı'nın o süreçte gerçekleştirilmiş ilk katliam olmadığı gerçeğidir. Ondan önce de; Meletî, Sêwas, Erzîngan ve Xarpêt'te (Elazığ) benzeri planlamalar devreye konulmuştu. O nedenle de Maraş Katliamı bu kanlı planlamada zincirin en kanlı halkası özelliği taşımaktadır.

Aslında Maraş Katliamı'na giden yol, 1977'de başlamıştı. O süreçte Türkiye'de ve Bakurê Kurdistan'da sosyalist, devrimci, demokratik muhalefet çok büyük bir gelişme kaydetmişti. Bir başka deyişle; Türkiye'de ve Bakurê Kurdistan'da devrimci, demokratik bir dalgalanma ve yükseliş söz konusuydu. Öyle ki, bu güçlerin desteğini alan Ecevit'in genel başkanlığındaki CHP, 1973 ve 1977 seçimlerinden ilk parti olarak çıkmıştı. Bu aynı zamanda Türkiye'de sağ, milliyetçi partilerin tabanındaki erimeyi de gösterirken, Bakurê Kurdistan'da sömürgeciliğin temel siyasal ayaklarından olan partilerin etkisinin yok olmaya doğru gittiğini de gösteriyordu. Bu durum aynı zamanda hem ABD'nin, Ortadoğu'daki çıkarlarını ciddi bir şekilde tehdit ederken hem de Adalet Partisi, Milliyetçi Hareket Partisi gibi sağcı, faşist partiler için de tehlike çanlarının çalınmaya başladığı anlamına geliyordu.

Bu gidişata dur demek içinde 1977'de harekete geçmişlerdi. Namık Kemal Ersun Darbe Girişimi denen süreç bu nedenle başlatılmıştı. 1 Mayıs 1977 Katliamı, Ecevit'e yönelik yapılan İzmir suikasti girişimleri de hep bunun bir sonucu olarak gerçekleştirilmişti. Namık Kemal Ersun Darbesi'nin deşifre olması ve başarısız kalmasına rağmen, asıl hedeflerinden de vazgeçmemişlerdi. Sosyalist, devrimci, demokratik muhalefeti bastırmak ve yine toplumsal bir hal alan devrimci, demokratik yükselişi ve dalgalanmayı engellemek için almış oldukları kararlar doğrultusunda yapmış oldukları planlamayı uygulamaya devam ettiler.

Sosyalistlere, devrimcilere, demokratlara yönelik suikastlerde hızlı bir yükseliş yaşanmaya başlarken, kitlesel katliamlarda da bir tırmanış meydana geldi. Mahalleler, kahvehaneler, otobüsler, okul önlerinde toplu olarak bulunan öğrenciler otomatik silahlarla faşistler tarafından taranmaya başlandı. Toplumda korku yaratmayı hedefleyen telle boğarak, çuvallara koyarak, kaçırıp işkence yaparak vb cinayetler gün geçtikçe artıyordu. Bunlara aralarında doktorların, savcıların, gazetecilerin, yazarların, akademisyenlerin, milletvekillerinin de yer aldığı toplum tarafından bilinen, tanınan kişilerin birbiri ardına katledilmeleri eklendi.

Maraş Katliamı ise böyle bir gerçeklik içerisinde Meletî, Sêwas, Erzîngan ve Xarpêt'te (Elazığ) uygulamaya konulan planlamanın en kanlı bir parçası olarak devreye konuldu. Bu katliam CHP hükümeti döneminde gerçekleştirdi ve CHP eliyle sıkıyönetim ilan edildi.

Bu şekilde Türkiye'de sıkıyönetimin ilan edilmesi, 1977'de başlatılan sürecin amacına ulaşması anlamına gelirken, aynı zamanda darbeye giden yolun başlangıcı da oluşturuldu.

Katliam için Maraş'ın seçilmesi tesadüf değildir

Yeni bir sürece başlangıç teşkil edecek bir katliam için Maraş'ın belirlenmiş olması tesadüf değildir.

Maraş; Türkiye ve Bakurê Kurdistan sınırında yer alan, Alevi-Kürt ve Sünni-Türk toplulukları birlikte yaşadığı bir kenttir. Bu birlikte yaşam iç içe bir yaşam

değildi. Bir döneme kadar farklı alanlarda konumlanırlarken, şehir merkezlerindeki mahalleler bile birbirlerinden ayrılmış durumdaydı. Benzeri bir durum Bakurê Kurdistan'ın Türkiye ile sınır olan Meletî, Sêwas, Erzîngan Xarpêt (Elazığ) gibi de yaşanmaktaydı. Onun içindir ki, bu kentlerde de Maraş benzeri katliam planlamaları uygulanmaya konulmuştu. Ancak Maraş'ı bu kentlerden ayıran bir fark vardı. O da burada yaşayan Alevi-Kürtler sınıfsal olarak diğer kentlerde yaşayanlardan daha zengin bir konumda bulunmaktaydılar. Bunun nedenini ise; özellikle daha önce bataklık ve yerleşim için son derece elverişsiz olan Bazarcix (Pazarcık) yöresindeki bataklıkların modern tarım araçları ile kurutulması, tarıma son derece elverişli arazilerin açığa çıkması ve bunun yarattığı avantajlarla birlikte, Avrupa ülkelerine çalışmaya giden Alevi-Kürtlerin edindikleri sermayeyi memleketlerine taşırmaları oluşturmaktaydı.

Alevi-Kürtlerin ekonomik anlamda durumlarında meydana gelen bu değişim sosyal alanda da karşılığını bulunca, Maraş'ta dengelerin Alevi-Kürtlerden yana doğru değişmesini de beraberinde getirdi. Yaşanan bu değişim Sünni-Türklerde bir rahatsızlık yaratırken, daha sonra uygulamaya konulacak olan provokasyonlar için de kullanılabilecek bir zemin haline getirilecekti. Ki, Maraş Katliamı'nda kullanılan yoksul Türk köylülerine sunulan en büyük vaatler de; Alevi-Kürtlerin ellerinde bulunan arazilerin, mal ve mülkün kendilerine verilecek olmasıydı.

Kürt Özgürlük Hareketi'nin Dîlok, Riha ve Semsûr'la birlikte Maraş'ta da yaygın bir şekilde gelişmesi ve etkili hale gelmesi de, Maraş'ın böyle bir katliamın planlanarak uygulamaya konulmasında önemli bir rol oynamıştı. Bu bölgenin Kürdistan ve Türkiye ile sınır olması hem sömürgeci TC devleti için hem de Kürt Özgürlük Hareketi için stratejik bir önem taşımaktaydı. Türk devletinin bu coğrafyada zayıflaması halinde Bakurê Kurdistan'ı da kaybedeceği öngörülmekteydi. Zaten İsmet İnönü'nün Kürt raporu da, Türkiye ve Kürdistan sınırında bulunan Kürt kentleri üzerine tasarlanmıştı. İsmet İnönü'ye göre bu kentlerin Türkleştirilmesi 'Kürt sorunu' diye bir şey kalmaması anlamına gelecekti. Kürt Özgürlük Hareketi'nin buralarda kat ettiği gelişme bu planı yerle bir ederken, aynı zamanda Kürdistan'ın özgürleşmesi yolunda elde edilen bir kazanım ve atılan adım anlamına gelmekteydi.

Asıl olarak da; Maraş Katliamı ile Kürt Özgürlük Hareketi lehine oluşan bu dengeye son vermek istediler. Ki, sıkıyönetimin ilanı ve özellikle de 12 Eylül 1980 Askeri Faşist Darbesi ile bu bölgeye yönelik olarak öngörülen uygulmalar hayata geçirilmek istendi. Bugün bu bölgede sömürgeci Türk devletinin ısrarlı bir şekilde kendini konumlandırması ve kendi dışında hiçbir güce burada yaşam şansı bırakmak istememesi de bundan kaynaklanmaktadır.

İşte bu nedenlerle Maraş'ın böyle bir katliam için seçilmiş olması bir tesadüf değil, son derece bilinçli olarak yapılmış olan bir planlamanın sonucuydu. Alevi-Sünni, Kürt-Türk gibi yapay çelişkiler de bu katliam planlamasında kullanılabilecek öğeler olarak hesaplanmıştı. Öyle de oldu. Varolan bu çelişkiler böyle bir katliamın gerçekleştirilmesinde ateşleyici öğeler olarak kullanıldı.

Sömürgeciliğin Maraş'a yönelik politikaları bugün de geçerliliğini korumaktadır

Bugün sömürgeci Türk devletinin güncel hali olan AKP-Erdoğan diktatörlüğünün Maraş'a yönelik uygulamaya koyduğu politikaların özünü bu gerçeklik oluşturmaktadır. Sömürgeci rejim, Maraş Katliamı ile uygulamaya konulan 12 Eylül'le birlikte daha sistemli bir hale gelen politikaların sürdürücüsü olarak hareket etmektedir. Burada devletin maddi ve askeri imkanlarını en etkili bir şekilde kullanarak partisinin hanesine yazılacak bir şekilde devlet işbirlikçiliğini ayakta tutmaya ve geliştirmeye çalıştığı görülmektedir. Bu doğrultuda teşvik edici politikalar uygulamaya koyarak, Kürt Özgürlük Harketi'ne karşı bir cephe, hat oluşturmak istemektedir. Bunun için de buralardaki gençleri savaşan bir güç haline getirmek için polis, asker gibi militarist kurumlar içerisinde konumlandırmaktadır.

> 12 Eylül Faşist Darbesi ile Maraş'ı Alevi Kürtlerden arındırma politikasında ısrar edilmektedir. Bunu başarmak için Maraşlıların tekrar topraklarına dönmesi engellenmeye çalışılırken, Terolar'da görüldüğü gibi topraklarına el konulmakta, buralara DAİŞ gibi kontra güçler yerleştirilmektedir. Bu tür yönelimlerle de bir Alevi-Kürt merkezi olarak tarihten günümüze kadar rolünü oynayan Maraş'ın, Alevisiz ve Kürtsüz, Sünni-Türk ve DAİŞ çetelerinin bir yerleşkesi haline getirilmesi hedeflenmektedir.

Bununla birlikte 12 Eylül 1980 Askeri Darbesi ile Maraş'ı Alevi Kürtlerden arındırma politikasında ısrar edilmektedir. Bunu başarmak için Maraşlıların tekrar topraklarına dönmesi engellenmeye çalışılırken, Terolar'da görüldüğü gibi topraklarına el konulmakta ve buralara DAİŞ gibi kontra güçler yerleştirilmektedir. Bu tür yönelimlerle de bir Alevi-Kürt merkezi olarak tarihten günümüze kadar rolünü oynayan Maraş'ı, Alevisiz ve Kürtsüz, Sünni-Türk ve DAİŞ çetelerinin bir yerleşkesi haline getirilmesi hedeflenmektedir.

Maraş Katliamı'nın 38. yılı geride kalırken, tüm bu belirtilenlerin bilinmesi ve belleklerden asla silinmemesi gerekmektedir. Toplumsal bellek sürekli canlı kaldığında, geçmişte ve bugün hala yaşanmakta olanlardan dersler çıkararak, AKP-Erdoğan diktatörlüğünün Aleviler ve Kürtlere dayattığı politikalar sonuçsuz kalır. Aynı zamanda bugün Türkiye'de ve Bakurê Kurdistan'da yaşananlara da anlam vermek bir o kadar olanaklı bir hale gelir.

Bugün yaşanan katliamlar Maraş Katliamı'nın devamıdır

Bugün Türkiye'de ve Bakurê Kurdistan'da yaşanmakta olanları, Maraş Katliamı'nın gerçekleştiği tarihsel koşullardan ayırmak mümkün değildir. Aradan 38 yıl geçmiştir. Hiç de az olmayan bu zaman kesitine rağmen yaşananlar birbirinin devamı ve birçok yönü ile birbirinin benzerleridir.

Maraş Katliamı'nı gerçekleştirenler sömürgeci, faşist, ırkçı ve mezhepcilerdi. Bugün AKP-Erdoğan diktatörlüğü de aynı özellikleri taşımakta; Kürt, Alevi ve devrimci düşmanlığını geliştirmekte ve attığı her adımda da bunu esas almaktadır. Bunu gerçekleştirirken de tıpkı Maraş Katliamı'nda olduğu gibi Türk gladiosunun kontrgerilla örgütlenmesinin yer üstü unsurlarının partisi olan MHP ile birlikte hareket etmektedir.

Hedefleri de aynıdır. Maraş Katliamı ile Türkiye adım adım 12 Eylül 1980 Askeri Faşist Darbesi'ne hazırlanmıştır. Maraş Katliamı ile ilk önce çoğunluğu Kürt illeri olan 13 ilde; Maraş, Xarpêt (Elazığ), Çewlîg, Erzirom, Erzîngan, Dîlok, Qers, Meletî, Sêwas, Riha, İstanbul, Ankara, Adana'da sıkıyönetim ilan edilmiş, ardından tüm Bakurê Kurdistan'ı kapsayacak şekilde sıkı yönetimin alanı genişletilmiş, daha sonra da 12 Eylül'le birlikte Türkiye genelinde uygulanmaya başlanmıştır. 12 Eylül'den sonra da, sıkıyönetim yasalarının geçerli olduğu bir rejime geçilmiş, meclis feshedilmiştir. Anayasa rafa kaldırılmış, siyasi partiler kapatılmış, genel başkanları, milletvekilleri zindanlara atılmıştır. Yine sosyalist, devrimci, demokrat kimliği ile tanınan gazeteler, dergiler, dernekler, sendikalar kapatılmış, üyeleri, çalışanları, yöneticileri zindanlara atılarak tüm mal varlıklarına el konulmuştur. Kürdistan ve Türkiye genelinde devrimci avına çıkılmış, yüz binlerce insan ağır işkencelerden geçirilerek zindanlara doldurulmuştur. Türkiye'nin tek kanalından hazırlanan yayınlarla toplumun belleği ve hafızasıyla oynanmış ve ülkenin tamamı bir zindan haline getirilmiştir. Halkın elinde-avucunda ne varsa; altın, para vb bunların hepsine el koyan yasalar çıkarılmıştır. Belediye başkanları görevlerinden alınarak, onların yerine emekli askerlerden kayyımlar atanmıştır.

AKP-Erdoğan diktatörlüğünün hedefi ve yaptıkları da aynıdır. Bakurê Kurdistan ve Türkiye'de uygulamaya koyduğu politikalarla adım adım Olağanüstü Hal rejiminin koşullarını yaratırken, önünü açtığı 15 Temmuz provokasyonu ile de Olağanüstü Hal ilan etmiş, Kürdistan ve Türkiye'yi çıkardıkları 'Kanun Hükmünde Kararnameler'le yönetmeye başlamıştır. O da 12 Eylül rejiminin yaptıklarını yapmıştır. Anayasa fiilen rafa kaldırılırken, Türkiye Meclisi de, 12 Eylül'ün 'Danışma Meclisi' haline getirilmiştir. Binali Yıldırım hükümeti de, Bülent Ulusu hükümeti rolünü oynar bir hal almıştır. İdamlar sokak ortası bir hal alarak mahkeme bile yapmaya gerek duyulmadan gerçekleştirilmeye, zindanlar doldurulmaya, kapatılan kurum ve kuruluşların, sendikların, derneklerin, partilerin, dergilerin, gazetelerin, tv ve radyoların mal varlıklarına el konulmaya devam edilmiştir. Belediye başkanları görevlerinden alınarak yerlerine valilerden, kaymakamlardan oluşan 'Kayyımlar' atanmış, 12 Eylül'ün tek kanal, siyah-beyaz tv yayını ile yaptığını, hepsini tek kanal gibi işlettiği 400 tv kanalı ile yapmaktadır.

Bu anlamda 12 Eylül ile AKP-Erdoğan diktatörlüğü arasında hiçbir fark bulunmamakta ve Maraş Katliamı'nın üzerinden geçen 38 yıla rağmen aynı şeyler yaşanmaya devam etmektedir.

Maraş Katliamı hafızalarda canlı kalmalıdır

Onun içindir ki, bugün yaşanmakta olanları anlamak ve bunlardan gerekli olan sonuçları çıkarmak için günümüzde yaşananlara, AKP-Erdoğan diktatörlüğünün iktidar koltuğuna taşınmasına temel teşkil eden Maraş Katliamı'nı neden ve sonuçlarıyla hafızalarda canlı tutmak ve yeni nesillerce de bilinmesini sağlamak gerekmektedir. Maraş Katliamı'nın yıldönümleri buna vesile edilmelidir. Sadece Maraş Katliamı ile sınırlı kalınmayarak Kürdistan ve Türkiye halklarının tarihinde önemli dönemleri ifade eden olaylara da aynı düzeyde anlam vererek tüm bu yaşanmışlıkların hafızalarda, belleklerde canlı tutulması sağlanmalıdır.

28 Aralık 2011 tarihinde Türk savaş uçaklarının bombardımanları sonucunda yaşanan Roboskî Katliamı da bu katliamlardan biridir. Roboskî Katliamı'nda da çoğunluğu çocuk olmak üzere 34 yoksul Kürt köylüsü katledilmiştir. Bu katliamın bizzat Erdoğan'ın onayı ve zamanın Genelkurmay Başkanı Necdet Özel'in talimatı ile gerçekleştirilmiş olmasına rağmen sorumlular hakkında hiçbir girişimde bulunulmamıştır. Hatta katliamı gerçekleştiren savaş uçaklarının pilotları bizzat Erdoğan tarafından tebrik edilmiştir. Unutulmamalı ki, geçmişte yaşanmış olanlar, yok olmamaktadır. Böyle olduğunu sananlar, sadece kendilerini kandırmış olurlar. Geçmiş bir biçimiyle, yaşanmakta olanın içerisinde kendini varetmeye devam etmektedir. Bir anda da yine kendisini var olanın içerisinde ortaya koymaktan geri kalmamaktadır.

Maraş ve Roboskî Katliamlarını gerçekleştirenler bugün AKP-Erdoğan diktatörlüğünde temsilini bulmaktadır. Hatta temsilini bulmaktan da öte, kendisi olarak varlık göstermektedir. Ve bu güç tarafından da her gün yeni Maraş ve Roboskî Katliamları gerçekleştirilmeye devam edilmektedir.

Maraş ve Roboskî Katliamlarını her yıldönümlerinde bu bilinçle karşılamak gerekiyor. Yine aynı şekilde tüm devrim şehitleri ile birlikte andığımız Maraş ve Roboskî Katliam şehitlerini, mücadelemizin yön tayininde, yol göstericiler olarak görmek ve öyle kabul etmek gerekiyor. Bu gerçekleştirildiğinde, yeni Maraş ve Roboskî Katliamlarına izin verilmeyeceği gibi, bugün AKP-Erdoğan diktatörlüğü gerçeğinin, olası yönelimlerinin daha net anlaşılarak görülebileceği ve engellenmesinin olanaklı hale geleceğinin bilinmesi gerekiyor.

Şurası çok net bir şekilde bilinmektedir ki; AKP-Erdoğan diktatörlüğünün hedefleri arasında Kürtlerin, Türk Alevilerin Sünnileştirilmesi; sosyalist, devrimci, demokratların ve kendine alternatif olabilecek tüm kesimlerin bu coğrafya da yaşayamaz hale getirilmesi bulunmaktadır. Onun içindir ki; Maraş ve Roboskî Katliamlarının yeni bir yıldönümüne girerken Bakurê Kurdistan ve Türkiye'de yaşayan sadece Kürt ve Alevilerin değil, başta sosyalistler, devrimciler, demokratlar, insan haklarına saygılı, duyarlı tüm kesimler olmak üzere, diğer kimlik, kültür ve inanca sahip olan herkesin bunun bilinciyle AKP-Erdoğan diktatörlüğüne karşı ortak bir cephede birlikte mücadele etmeleri gerekiyor.

Bu vesile ile Maraş ve Roboskî Katliamında şehit düşenleri saygıyla anıyoruz. Bir daha yeni Maraş ve Roboskî katliamlarının yaşanmayacağına ve buna müsade edilmeyeceğine olan inançla şehitlerimizin anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

■■■

Kürdistan'ın yakın tarihinde göç

Sinan Şahin

"Coğrafya kimliktir"
Rêber Apo

İnsanın insan tarafından zorla yerinden edilmesi, hiyerarşik sistemin gelişmesi süreciyle başlamıştır. Bir anlamda bu sistem tüm kötülüklerin, katliamların ve sömürünün asıl nedenidir. En tehlikeli ve ciddi toplumsal travmalara yol açan göç olayı, egemenler tarafından bilinçli bir politika olarak uygulanmıştır.

İnsanlığın ya da her toplumsal gerçekliğin bir oluş süresi ve buna bağlı olarak varlık gösterdiği bir mekanı vardır. Mekan oluşum için gerekli şartları, zaman ise varlığın değişimine yani hızına -oluşum süresi- işaret eder. O zaman mekan ile zaman birbirlerini koşullar. Varlığın bilgisine ulaşmak için de, oluşumun hangi zaman diliminde ve mekanda gerçekleştiğini bilmek gerekir. Bu bilgi varlığın gerçek bilgisidir. Onun için denilir ki; bir olay ve olguyu ele alırken zaman ve mekanından soyutlayarak ele alamazsınız. Bu yapılırsa o zaman varlığın gerçek bilgisine ulaşmak mümkün olmayacaktır. Dolayısıyla, bilinçlenme faaliyeti çarpıtılmış olur ki, bu da insanın hem kendine hem de içinde yaşamış olduğu toplumsal gerçekliğe yabancılaşmasıdır. Burada mekanın yani coğrafyanın insan oluşumu üzerindeki etkisine vurguda bulunmak önemlidir.

İnsanın toplumsal bir varlık olduğu gerçeğini göz önüne getirdiğimizde, coğrafyanın toplumsal oluşum üzerinde ve aynı zamanda insan olgusu üzerindeki etkileri daha iyi anlaşılmış olmaktadır. Mekan oluşum için gerekli şartları hazırlıyorsa o zaman oluşumun niteliklerini yani özeliklerini önemli derecede etkileyen de mekandır. Mekanın farklı özellikleri varlığın -oluşumun- farklılığına tekabül edecektir. Tıpkı bir çocuğun anne ve babasının genlerini taşıması gibi, insan da ait olduğu coğrafyanın özelliklerini, diğer bir yönüyle de genlerini taşır. Bu tespitten yola çıkarak her insan doğup büyüdüğü coğrafyanın çocuğudur ve onun genetik kodlarını taşır. Bu durumun bilincinde olup olmaması onun doğup büyüdüğü coğrafyanın etkilerini taşımasına engel değildir. Tüm bunlardan bağımsız olarak kişi yaşamış olduğu coğrafyanın etkilerini taşır. Coğrafyanın yer kürede bulunduğu yere göre iklimi -sıcaklık-soğukluk, ne kadar yağış aldığı, yaşam koşulları bakımında elverişlik düzeyi vs- bitki örtüsü ve dolayısıyla orada yaşayan insanların fizyolojilerinin yanı sıra yaşam şekli, kültürleri ve ahlak yapıları yani genel anlamda toplumsallıkları üzerinde de direk etkileri söz konusudur. Onun için Önderlik; "Coğrafya kimliktir" demektedir. Kimlik; insanın edinmiş olduğu kültür ve ruhsal bütünlüktür.

Kimlik oluşumu, salt toplumsal yapıya bağlı birtakım verilerden hareketle inşa edilemez, mekansal oluşumların da bunda en az toplumsal süreçler kadar etkili olduğu göz önünde bulundurulmalıdır. Genetik kodlamalar, birey ve toplum üzerinde coğrafi şartların etkisiyle oluşur. İnsanın ruhu, mekan ve coğrafyanın özellikleri ile şekillenir.

Her halk için ruhsal, kültürel ve toplumsallıklarının kesintiye uğramayıp sürecin ruhuna göre kendini yenileyip devamlılığını sürdürebilmesi için, coğrafyanın varlığı önemli bir etkendir. Coğrafya anavatandır. Anavatanı ellerinden alınıp başka yabancı topraklarda yaşamaya mecbur edilen kültürler ya da halklar, bazı istisnalar hariç uzun sürede kendilerini koruyup yaşayamamışlardır. O zaman coğrafya halkların ruhsal, kültürel ve toplumsal birlikteliğini sağlayan önemli bir etkendir. Coğrafya, birey ve toplumun ruhuna, hatta genlerine etki etmektedir. Şöyle de diyebiliriz; nasıl ki bir ağaç bulunduğu toprağın içine kökünü salıyorsa ve ondan beslenip tekrar o toprağa yaşamsal değerde katkıda bulunuyorsa, toplumların coğrafya ile bağları da böyle güçlü olmaktadır. Onun için; mekan tarihtir, toplumsal birliktir, kimliktir, toplumlar varlık ve oluş köklerini bulunduğu mekana salarlar. Bir toplumu mekanından koparmak onu tarihsiz, kimliksiz, bilinçsiz ve köksüz bırakmak demektir. Toplumun hayat damarları bulunduğu mekanda kökleşmiştir. Onun için coğrafyalarından zorla koparılan insanlar gittikleri yerlerde ruhsal ve psikolojik düzeyde sorunlarla yüz yüze kalmışlardır. Asimilasyon, iskan ve göçertme politikalarında sonuç alınabilmesi için; egemenler her zaman halkları yaşadıkları coğrafyadan koparmaya çalışmışlardır. Coğrafyadan koparılmak; kültürel, ahlaki ve toplumsal olarak savunmasız bırakılmaktır. Bundan sonra gelişen savunma da ancak bireysel tarzda ve tepkisel şekilde gelişir ki, oda çok uzun soluklu olmayacaktır.

Göç hiyerarşik sistemin gelişmesiyle başlar

İnsanın insan tarafından zorla yerinden edilmesi, hiyerarşik sistemin gelişmesi süreciyle birlikte başlayacaktır. Göç insanın, kendi başına açmış olduğu en büyük toplumsal sorundur. Bir anlamda bu sistem tüm kötülüklerin, katliamların ve sömürünün asıl nedenidir. En tehlikeli ve ciddi toplumsal travmalara yol açan göç olayı, egemenler tarafından bilinçli bir politika olarak uygulanmıştır. Soykırım, asimilasyon, işgal, sömürge, talan, ambargo vb politikaları bu uygulamalar arasında saymak mümkündür. İnsanın kendi yaratımı olan bu uygulamalar hiyerarşinin gelişmesiyle birlikte baş göstermiştir.

Tabiattaki hiçbir canlı kendi soyuna karşı bu derecede zalimane davranış içinde olmamıştır. Hiyerarşi, insanlık için yeni bir aşamadır artık. İnsanlık yedi milyon yıllık yaşam mücadelesinde doğanın bilinmezliklerine karşı kendini korumaya çalışmış ama ayakta kalmak için de en fazla birbirlerine ihtiyaç duymuşlardır. Hiyerarşi ile birlikte artık, 'insan insanın kurdu' olmuştur. Kendisi için tehlike arz eden doğa ve iklim koşulları değil, insanın kendisi olmuştur. Özgür kabile ruhu bu yaşam tarzına anlam vermeyecektir. Talan, gasp, hırsızlık, zulüm, baskı ve katilliği yaşamın merkezine koyan ve temel değer olarak yüceltilen bu değerler etrafında yeni yaşamı ören hiyerarşiye karşı, sonuna kadar direnecektir. İnsanlığa dayatılan bu yeni yaşam tarzıyla birlikte, doğanın derinliklerinde özgür bir biçimde yaşayan hiçbir kabile, aşiret ya da halk güvende olmamaktadır. Güvenlikli bir coğrafyada yurt edinmeyen her halk tehlike altındadır artık. Birçok kabile ve aşiret, gelebilecek saldırılara karşı kendilerini savunabilmek için, daha güvenlikli coğrafyalara göç etmek zorunda kalmıştır. Bu insanlık için yeni bir durumdur.

İnsanlık yaşamında göç, hiçbir zaman gönüllü gerçekleşmemiştir. En doğal görülen klan yaşamında bile göç; yaşam ihtiyaçlarını karşılamak için bir zorunluk olarak gelişmiştir. Kimi zaman kıtlık, kuraklık, uzun süre sert geçen iklim koşulları, av hayvanlarının göç etmesiyle doğanın dayatmış olduğu zorunlukla göç gelişirken, hiyerarşik düzenin gelişmesiyle birlikte göç, farklı bir nitelik kazanacaktır. Şiddet, baskı ve savaşla daha planlı ve organizeli biçimde insanlığa göç, sürgün, talan ve katliamlar dayatılacaktır. Uygarlık geliştikçe insanlığa dayatılan göç olayı, daha sistemli bir profesyonellik kazanacaktır. Bu durum sadece klasik askeri yöntemlerle değil, daha ince ve kapsamlı uygulamalarla devreye girecektir. Doğa ve toplumlar üzerindeki sömürü derinlik kazandıkça, bu politikalar da toplumlar üzerinde genişliğine ve derinliğine yayılacaktır.

Merkezi uygarlığın gelişmesiyle birlikte insanlığa dayatılan göçün derinliği, o coğrafyanın yer altı ve yer üstü zenginliklerine göre değişiklik arz edecektir. Zenginlik kaynakları açısından daha fazla rezervlere sahip olan coğrafyalar sürekli işgal, istila, talan ve gasplara maruz kalacaktır. Bu da daha fazla ölüm ve göç demektir. Bazı istisnai doğa afetleri dışında kalan tüm göçlerin görünürdeki nedenleri için; yoksulluk, sığınmacılık, gönüllü işçilik, savaş vb ne gösterirlerse göstersinler, altları biraz deşildiğinde görülecektir ki, devlet ve iktidardan kaynaklı uygulanan politikalar dışında nedenleri yoktur. Tüm bu uygulamalar ve halklar üzerinde estirilen terörün asıl nedeni neydi? Açlık ya da yoksulluk muydu? Yurt edinmek için uygun coğrafya mı bulunamıyordu? Bu kadar katliam, göç, sürgün ve savaşların nedeni neydi? Koca doğada paylaşılmayan şey neydi? Bu sorulara verilecek doğru cevap; aynı zamanda halkların yerlerinden ve yurtlarından edinmelerinin, yani göçün asıl nedenidir. Elbette ki, temel sebebi insanın açgözlülüğünün yol açmış olduğu hiyerarşi ve iktidar olgularıdır. Önderlik; hiyerarşi ve iktidarın toplum içinde oynadığı esas rolü; "Maddi hayatın sevk ve idaresi..." olarak ifadelendiriyor. Bu da, toplumun elindeki tüm maddi imkanların iktidar ve hiyerarşi odaklarının elinde birikmesine sebep olacaktır. Ellerindeki bu maddi zenginlikleri daha iyi korumak ve daha da büyütmek için iktidarın daha kural kazandırılmış hali idare, askeri ve ideolojik olarak güçlendirilmiş bir sisteme, yani devlet organizasyona ihtiyaç duyar. Sermaye sürekli bir biçimde büyümek ister, bu onun doğasında vardır. Bu durum ise daha fazla talan, ganimet, sömürü, katliam, yoksulluk ve göç demektir. Adil olmayan, sürekli bir biçimde kan ve gözyaşıyla beslenen sermayenin korunması için, devlet aygıtı olmazsa olmaz bir şarttır.

Sermayenin kazanç kapısı insan ve topraktır

Sermaye büyüdükçe, hakimiyet alanlarını daha fazla genişletmek ister. Sermaye, devlet güvenliği ve koruması olmadan hiçbir yere ayak basmaz. Bu da devlet sınırlarının ve hakimiyetinin giderek genişlemesi ve yayılması anlamına gelir. Devlet, sermaye ve iktidar sürekli bir biçimde tıpkı kartopu misali geçtiği her yerde kendini katlayarak biriktirir. Devlet, sermaye ve iktidar biriktirdikçe; halk üzerinde yürüteceği sömürü, katliam ve yurtsuzlaştırma politikaları derinlik ve çeşitlilik kazanacaktır. Günümüze doğru gelindiğinde iktidar ve devletin denetim altına almadığı tek bir insan kalmayacağı gibi, insanla birlikte dünyanın fethedilmemiş tek bir karış toprağı da kalmayacaktır. Her insan ve her karış toprak sermaye için bir kazanç kapısı olarak görülecektir.

Sermayenin en acımasız kazanç kaynaklarından biri Kürdistan'da yapılan barajlardır. Planlanan hem tüm yerleşim birimleri hem de bölgenin tarihsel hafızası olan tarihi yerleşim yerleri ve eserlerin su altında bırakılmasıydı. Aynı şekilde tarım arazileri de su altında bırakılarak, Kürdün tek geçim kaynağı olan toprağı da elinden alınmış oluyordu. Kürdistan'da inşa edilen bu barajların esas amacı, sulama ya da elektrik üretmek için değildir. Esas amacı Kürdü yerleşim birimlerinden koparmak ve asimilasyon politikalarının cenderesine almaktır. Şu an Kürdistan'da inşa edilmiş ve faaliyette olan baraj sayısı 52 tanedir. En son sözüm ona güvenlik amaçlı (gerillanın bölgedeki manevra gücünü kısıtlama) inşa edilmek istenen baraj sayısı en az yüzü bulmuştur. Bu barajlar inşa edilirse Kürdistan coğrafyasının ağırlığı sular altına bırakılmış olacaktır. Katliam, talan, gasp, sürgün, göç ve asimilasyon politikalarıyla başaramadıklarını bu sefer baraj inşalarıyla denemek istemektedirler. Bu politika so-

nuç alır mı? Geçmişten günümüze kadar uygulanan politikalarda kısmı düzeyde sonuç alınmış olsa da, mevcut durumda Kürt halkının ulusal bilinç ve örgütlülük düzeyi dikkate alındığında bu tür uygulamalarla sonuç almanın mümkün olmadığı açık ortadadır.

'Çöktürme planı' ile dağlar ve kentlerin bombalanarak boşaltılması hedeflendi

En son Eylül 2014 tarihinde, Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarlığı tarafından Sri-Lanka hükümetinin Tamil Kaplanları'na karşı 2009 yılında hayata geçirmiş olduğu planın neredeyse birebir kopyası hazırlanıp, Genelkurmay Başkanlı'ğı bünyesinde Genelkurmay Strateji Plan Dairesi, Strateji Şube Müdürlüğü'nce, 'çöktürme planı' olarak savaş simülasyonu denemesi yaptırılarak, hükümete gizli ibareli eylem planı olarak uygulanmak için sunulur. Bu planda PKK'nin lider kadrolarının tümden imhası hedeflenmiş ve bunun için lider kadrolar sınıflara ayrılarak en üst düzeydeki kadrolara dört milyon dolar, en yeni savaşçı başı için elli bin dolar para koyularak örgütü tümden çöktürmeyi hedef aldılar. Planın hayata geçirildiği 24 Temmuz 2015 tarihinde PKK'ye karşı, tarihin en kapsamlı hava saldırısı düzenlendi. Türk medyasında bu hava harekatına 82 savaş uçağının katıldığı, dört yüz PKK hedefinin vurulduğu ifade ediliyordu. Daha sonra ise aralıksız bir biçimde hemen hemen her gün savaş uçaklarıyla Medya Savunma Alanları bombardıman altına alındı.

Medya Savunma Alanları'na yapılan hava saldırılarının asıl amacı, raporda şu şekilde dile getirilmektedir; "Sınır ötesi hava harekatlarıyla Qendîl ve civarı kampların felç edilmesi sağlanarak emir ve talimatların verilemez hale getirilmesi, telsiz, telefon ve diğer iletişim araçlarının işlevsiz bırakılması, terör örgütünün kendi içinde iletişimini keseceği gibi, sevk ve idareyi de büyük bir sekteye uğratacağı, bununla birlikte uygulamaya konulan 'Çöktürme' eylem planıyla yerleşkelerin ablukaya alınması ve yaşam alanlarının yok edilmesi ile terör örgütünün iç yapılanmasını psikolojikmen çökertecek, lojistik desteği kesecektir. İnsansız hava araçlarıyla lider kadroların yerlerinin tespitine özen gösterilmesi ve lider kadrodan bir kaçının etkisiz hale getirilmesi önemli bir psikolojik üstünlük sağlatacaktır." Görünen o ki, Medya Savunma Alanları'na yönelik hava saldırısı, planın ilk aşamasıdır. Esas amaç ise raporda ifade edildiği gibi iletişimi, sevk ve idareyi keserek içerde gelişebilecek olası direnişi başsız bırakarak moralmen çöktürmektir.

'Çöktürme' planının ikinci aşaması ise PKK'nin taban bulduğu şehir ve kasabaların ablukaya alınarak tümden boşaltılmasıdır. Bu göç ettirme hareketine karşı olası bir direniş söz konusu olursa nelerin yapılacağı raporda açıkça ifade edilmiştir; "Ablukaya alınan yerleşkelerde yaşamsal alanlar tahrip edilerek geri dönüş koşulları ortadan kaldırılacak, kitlesel imhalar, tutuklama ve boşaltmalarla yerleşkeler huzura kavuşturulacaktır. Raporun 8. sayfasında 'yapılacak bastırma operasyonlarında on bin illa on beş bin imha, sekiz bin civarı yaralı, beş ila yedi bin arası tutuklama, bombalanmış küçük ve büyük yerleşim alanlarında yüz elli ila üç yüz bin civarı insanın yer değiştirmesinin 'terör' örgütünü felç etmesini, işlevsizleştirmesini sağlaması düşünülmektedir" denilmektedir. Bu plan çerçevesinde başta Cizîr olmak üzere Silopî, Şirnex, Hezex, Nisêbîn, Farqîn, Kerboran, Amed-Sûr hedef alındı. Plan, bu alanlarda başarıyla hayat bulursa, sırayla PKK'nin taban bulduğu diğer yerleşim birimlerine de uygulanacaktı. Öncelikle bu yerleşim birimleri paralı özel kuvvetlerce (Jandarma Özel Kuvvetleri, Polis Özel Harekatçıları) kuşatılarak dışarı çıkma yasağı ilan edildi. Halkın şehri terk etmesi için süre tanıyıp zorladılar. Daha sonra en ağır silahlarla kuşatılmaya alınan şehirler bombardıman altına alındı. Tank, top, zırhlı araçlar ve uçaklar kullanılarak yerleşim birimleri imha edilmeye başlandı. Halkın direnişi karşısında istenilen sürede ve şekilde gerçekleşmese de sonunda girdikleri bu yerleşim birimlerinde halkı göç ettirdikten sonra, ağır iş makineleriyle girilen mahallerde evler ve iş yerleri yerle bir edildi. Bu süreçte 400 binden fazla insan yerlerinden göç ettirildi. Fakat bu sefer devletin düşündüğü gibi olmadı, halk Türkiye metropollerine değil, Kürdistan'ın içlerine doğru göç etti. Ayrıca yürütülen savaşın ne anlama geldiğini rahatlıkla anlayacak düzeydeydi. Botan halkı, şehre göç etmektense kırsal kesimde çadır açarak nerede yaşayacağını devlete gösterdi. Devlet planlamış olduğu bu kapsamlı tasfiye hareketinde ısrar ederse direnişin tüm Kürdistan'a yayılacağından korktuğu için sınırlı düzeyde tuttu ve direnişe geçen şehir ve kasabaların bastırılmasıyla yetinmeye çalıştı.

Rojava Devrimi bölgedeki dengeleri alt-üst etti

Bunun yanı sıra 'Çöktürme' planının önemli bir diğer ayağı ise Suriye'den gelen Arap ve Türkmenler'in Kürdistan'a yerleştirilerek demografik yapısını değiştirmeye dönüktü. Öyle anlaşılıyor ki, Suriye'deki Arap nüfusu bilinçli ve kirli bir planın parçası olarak -'Çöktürme' planı- Türk devleti tarafından göçe teşvik edildi. Görünen o ki; İttihat Terakki zihniyetinin yarım bıraktığı projeyi AKP-Erdoğan zihniyeti tamamlamak istedi. 'Çöktürme' planı AKP ve Erdoğan'ın istediği tarzda yürümüş olsaydı, Suriye'den Türkiye'ye göç ettirilen kitlenin tamamı Kürdistan coğrafyasına yerleştirilecekti. Kürt nüfusu ise geçmişte olduğu gibi Türkiye'ye sürülecekti.

Rojava Devrimi, 19 Temmuz 2012'de, Kobanê'nin Suriye rejim güçlerinin elinden çıkartılmasıyla startını aldı. Halkın büyük desteğiyle Kürdistan'ın diğer şehirlerine sıçrayan devrim coşkusu, sadece Suriye rejimini kaygılandırmadı. Aynı zamanda Ortadoğu'da Türkiye ile Suudi Arabistan'ın liderliğini yapmış olduğu Sunni cephesini ve KDP'yi endişelendirmişti. Bu durum özelde Kürdistan'da sömürgeci devlet olan Türkiye, İran, Irak ve Suriye devletleri için mevcut statü ve politikaların iflası anlamına geleceği için daha reaksiyonel bir tavır içine girmelerine yol açtı. Bu şu anlama geliyordu; Kürdistan'da özgürlükçü devrim çizgisinin gelişmesi mevcut Ortadoğu'daki gerici statükonun iflası demekti. Rojava Devrimi'ne karşı Sünni ve Şia bloğun, her türlü çete ve gayri insani savaş yöntemlerine başvurmasında bu korku yatmaktaydı.

21. yüzyılda da Kürdistan'da egemen olan sömürgeci ve statükocu güçler bu konumlarından vazgeçmek istememelerinden kaynaklı, Rojava'da gelişen Kürt Devrimi'nin önünü almak istiyorlardı. Rojava Devrimi, bölgedeki dengeleri alt-üst etti. Kürtler adına uluslarası arenada diplomatik faaliyet yürüten ve ciddiye alınan başka bir güç doğuyordu. İşbirlikçi çevreler, Rojava Devrimi'nin Kürdistan'ın dört bir yanından destek almaması için ciddi psikolojik propaganda çalışması yürüttü. Rudaw TV ve diğer basın yayın organlarıyla sürekli bir biçimde, 'Yaşanan bir devrim değil, Suriye rejimi ile anlaşarak el değiştirmedir. Bu durum, muhalif hareketler rejim tarafından bastırıldıktan sonra PYD tekrardan Rojava'yı rejime teslim edecektir' gibi karalama propagandalarını yaparak, devrimi tanımadığını ilan etmiş oldular. Buna rağmen Rojava Devrimi gelişince, Türkiye, işbirlikçi ve statükocu çizgi çok ince, çok planlı tarzda Kürdistan'ı insansız bırakma temelinde ve kökünden (ana toprağından) kopararak savunmasız bir hale getirmeyi esas alan bir uygulamayı geliştirdiler.

Ayrıca Rojava'daki Kürt nüfusunun boşaltılması, Rojava'ya ekonomik ambargo koyarak tüm sınırlarının kapatılması ve basın-yayın üzerinde yaygın bir biçimde Rojava Devrimi karşıtı propagandanın yapılması şeklinde bazı anlaşmalara vardılar. Rojava'yı boşaltmak için, basın ve medyanın yanı sıra halk içinde de ciddi propagandalar geliştirdiler. Bir taraftan sınırları kapatıp ekonomik ambargo koyarak insanları aç bırakma, diğer taraftan ise Başûrê Kurdistan'a gelen her Rojavalı'ya maaş, iş ve ikame için yer vereceklerinin yoğun propagandasını yaptılar. Bunun yanı sıra insanları Avrupa'ya çıkarmak için özel şebekeler kurarak Avrupa'ya çıkışları teşvik ettiler. Bu ve benzeri çalışmalarla Rojava'dan 300 binden fazla insanı, çocuk, kadın, genç ve yaşlısıyla topraklarından kopararak Başûrê Kurdistan'a, mülteci kamplarına taşırdılar. Burada halkı bekleyen; açlık, yoksulluk, işsizlik, hastalık, fuhuş, aşağılanma ve hor görülmeydi. Başûrê Kurdistan'ın yanı sıra Türkiye ve Bakurê Kurdistan'a da en azından 300 binden fazlasını göç ettirdiler. Bu tür politikalar sonuç vermeyince, DAİŞ'i destekleyerek, Rojava'ya saldırtarak bu biçimiyle devrimi tasfiye etmek istediler.

Bu plan çerçevesinde Şengal ve köyleri tümden DAİŞ çetelerine teslim edildi. Burada 400 binden daha fazla olan Êzidî nüfusu ağırlıkta ülke topraklarını terk ederek Başûr, Rojava, Bakurê Kurdistan'a, Türkiye ve Avrupa ülkelerine kaçtı. 3000 binden fazla - kimi kaynaklara göre 8 bin- Êzidî kadını pazarlarda satıldı ve yüzlerce Êzidî katledilerek toplu mezarlara konuldu. Bu senaryonun perde arkasında planlanan asıl şey; Rojava'ya yapılacak saldırının psikolojik zemininin hazırlığıydı. Rojava'ya saldırı olursa, öncelikle PKK gerilla güçlerinin yanı sıra, Rojavalı gençler ve Kürdistan'ın dört bir yanından halkın desteğinin geleceği biliniyordu.

İşte bu psikolojik hareket her şeyden önce Kürdistan'ın dört bir yanından gelebilecek bu yardımın önüne geçerek, PKK'yi yapılacak bu büyük saldırı karşısında yalnızlaştırıp bitirmekti. Bu durumda bir taşla iki kuş vurulmuş olacaktı. Aynı anda Rojava, Bakur ve Rojhilat devrimleri PKK şahsında tasfiye edilecekti. Bu durum bölgedeki statükocu güçlerinin -Suriye, Türkiye, İran ve KDP- ortak çıkarına geliyordu. Ama masa başında planlanan psikolojik hareket pratik sahada yansımasını farklı bulmuştu. PKK direnişi tüm Kürdistan halkının yanı sıra, dünya kamuoyunu ayağa kaldırdı.

TC'nin Rojava'yı insansızlaştırma ve katliam politikası

DAİŞ'in Kobanê'ye saldırısı sonucu şehir merkezi dahil tüm çevre köyler boşalarak Bakurê Kurdistan'a sığınmak zorunda kaldı. Sadece Kobanê ve çevre köyleriyle birlikte 300 binden fazla insan göç etmek zorunda kalmıştı.

Türkiye metropollerine göç eden Rojava halkının, orada ulusal değerlerinden kopuk devrimin yarattığı moral değerlerden yoksun bir şekilde bırakılmak istenmesi, TC'nin Rojava'yı insansız bırakma politikasının temel amaçlarından biriydi. Rojava'da direnen halka karşı DAİŞ aracılığıyla fiziki katliam politikası esas alınırken, Rojava'dan kaçıp metropollere gelen halka karşı da zihinsel ve kültürel imha politikası devreye konmuştu. Tabii ki, burada Türk metropollerine göç eden Rojavalılara karşı yürütülen çok yönlü bir siyaset söz konusuydu. Öncelikle metropollerdeki Rojava halkını suç üretme zemini haline getirmek çete ve mafya yapılanmalar içinde uyuşturucu ve fuhuşa teşvik ederek zihni ve kültürel soykırımı tamamlamak istiyorlardı.

Tüm bu planlamalar ve saldırılar özünde, Kürdistan tarihinde yaşanan soykırım rejiminin bir daha ve daha sistemli olarak sürdürülmesidir. Özellikle Kürdistan toplumunun ana vatanından kopartılması sistemli bir göç politikası olarak devreye konulmuştur. Bu göç politikası, tarihsel ve kültürel olarak Kürdistan olgusunun belleklerde parçalanıp anlamsız kılınmasıydı. Bir nevi burada göçle amaçlanan; kimliksizleştirme politikalarıyla Kürdistan'ın ulusal değerlerini tasfiye etmekti.

❍ Sömürgeci Türk devleti, 'çöktürme' planı çerçevesinde başta Cizîr olmak üzere Silopî, Şirnex, Nisêbîn, Amed-Sûr'u hedef aldı. Plan, bu alanlarda başarıyla hayat bulursa, diğer kentlerde de uygulanacaktı. En ağır silahlarla kuşatılmaya alınan şehirler bombalanarak halk göçe zorlandı. Fakat bu sefer devletin düşündüğü gibi Türkiye metropollerine değil, Kürdistan'ın içlerine doğru göç etti. ❍

Göçün sonuçları

Yerlerinden ve yurtlarından zorla göç ettirilen topluluklar kendi sosyal ve kültürel ortamlarından koparıldıkları için gittikleri yerlerde ciddi uyum ve geçim sorunlarıyla yüz yüze kalmaktadır. Psikolojik, sosyolojik, kültürel, ekonomik, sağlık, eğitim vb sorunların yanı sıra geçmişine özlem, yani geldiği ortamdaki çevresi, akrabaları, sevdikleri, yaşam alışkanlıkları, coğrafyası, iklimi, kültürü vs birden değiştiğinde gittiği yerde ciddi uyum sorunlarıyla yüz yüze kalacağı açıktır. Her şeyiyle yabancılık çektiği böylesi ortamlarda adeta toplum dışına itilmiş hissine kapılarak ağır ruhsal bunalımlarla karşı karşıya gelmesi söz konusu olabilmektedir. Esasta asimilasyon ve tümden inkar politikaları çerçevesinde geliştirilen göç, oldukça planlı ve uzun süreyi kapsayan stratejiler çerçevesinde yapılmaktadır. Belli bir yaşı geçmiş olan insanları tümden asimile edemeyeceklerini bilseler dahi, yeni doğacak nesli ya da küçük yaşlarda göç etmiş kesimleri, rahatlıkla asimile edip, entegre edebileceklerine olan inançla bu tür siyasi amaç taşıyan göçlere baş vurmaktadırlar.

Psikolojik sorunların yanı sıra göç etmiş olan insanların ekonomik sorunlarla bağlantılı yeterli düzeyde beslenme ve barınma sorunları oldukça ciddidir. Ağırlıkta işsiz olan bu kesim, göç etmiş oldukları şehirlerin varoşlarına yerleşmektedirler. Bu tür yerleşim birimlerinin alt yapı sorunları ciddi olduğundan kaynaklı, her şeyden önce sağlık açısından çeşitli bulaşıcı hastalıklara davetiye çıkarır niteliktedir. Tüm bu sorunlara rağmen baskın gelen temel sorun; işsizlik ve geçim derdi olmaktadır. Göçmen, göç ettiği yerde bir yabancıdır. Çevre, sosyal ilişkiler, kültürel farklılıklar, gelenekler, yaşam alışkanlıkları, dil, coğrafya her yönüyle kendisine yabancıdır. Bu duruma entegre olması oldukça güçtür. Yeni koşulların dayatmış olduğu sosyal duruş ile geçmişi arasında sürekli bir biçimde yaşanan çatışma hali ruhsal gerginliğe sebep teşkil ettiği gibi, kişilikte parçalı duruşa da neden olur. Bu tür ruhsal ve psikolojik sorunların yanı sıra konut, sağlık, eğitim, sağlıklı beslenme, yoksulluk, ahlaki olarak dejenere olma, ailenin dağılması, dışlanma, hor görülme, aşağılanma ve asimilasyon gibi birçok sorunla yüz yüze kalmaktadır.

İnsanlık açısından sonuçları çok ağır, deyim yerinde ise travma düzeyinde olan zorla göç ettirme; yerleşik yaşama geçtikten sonra insanlığın kendi eliyle oldukça planlı ve sistemli bir şekilde geliştirilmiştir. Bu tarihi gerçekliğin ifade edilenlerden çok daha zalimane ve insanlık açısından yıkıcı etkileri olmuştur. Hiyerarşik sisteme, yani devletli uygarlığa geçtikten sonra yaşanan tüm göç ve göçertilme olaylarının çok bilinçli ve planlı bir şekilde iktidar ve sermaye güçleri tarafından geliştirildiğine tanıklık ediyoruz. Tarihten günümüze kadar yapılan tüm savaşların altında yatan esas gerçekliğin iktidar ve sermayenin biriktirme hırsı olduğu net bir biçimde anlaşılmıştır. Birinci ve İkinci Dünya Savaşları'nın dünyanın başına açtığı belaları, milyonlarca insanın öldürüldüğü, milyonlarcasının sakat kaldığı ve katbe kat daha fazlasının da yerlerinden yurtlarından edildiği, çoğu yerleşim yerinin yerle bir olduğunu okuduk. Bu savaşlarda Ermeni, Yahudi, Rum ve Kürtlerin başına neler getirdiklerini dile getirmeye çalıştık. Ve günümüzde Suriye'de devam eden Üçüncü Dünya Savaşı'nın yaratmış olduğu felaketin ortaya çıkardığı sonuçlar yanında, insanlığa daha nelere mal olacağı kestirilemeyen bir durumla karşı karşıyayız.

Devletli uygarlık boyunca insanlığın yaşamış olduğu tüm göç, katliam, soykırım, talan vb olayların tamamı, iktidar ve sermaye güçleri tarafından oldukça planlı ve bilinçli bir şekilde uygulanan politikalar sonucu yaşanmıştır. O zaman gönüllü, ekonomik, siyasi, sosyal vb adlar altında göçü sınıflandırmak, iktidar ve sermaye güçlerini temize çıkarmak ve aklamaktır. Çünkü göçün asıl nedeni; iktidar ve sermaye birikimin dizginlenemeyen kar hırsının yol açtığı sonuçlardır. Kimileri buna, ekonomik, siyasi, sosyal veya gönüllü de dese bunların asıl sebep olmadığı, iktidar ve sermayenin uyguladığı politikaların bir sonucu olarak ortaya çıktığı görülmek zorundadır.

Kürdistan'da ki göçün asıl nedeni; bölge devletlerinin başını çektiği Kürt inkar ve imha politikalarıdır. Amaçları, Kürdü, coğrafyasıyla birlikte yapay ulus devletin parçası haline getirmektir. Bölgede Kürde reva görülen tamamıyla Türkleştirmek, Araplaştırmak ve Farslaştırmak olmuştur. Bunu başarmanın yolu da göç, demografik yapının değiştirilmesi, vatan bilincinin yok edilmesi ve tüm bunlar yetmiyorsa son çare olarak soykırım ile bu 'sorunu' çözmek olmuştur.

Bir soykırım politikası olarak göçe karşı da duruşun ilk koşulu örgütlü toplum gerçeğine ulaşmak, ve özyönetimini inşa ederek özsavunmayı geliştirmektir.

■■■

2017 yılı kadınların birleşik direnişle özgürlüğe yürüdüğü bir yıl olacaktır

Baş tarafı sayfa 14'te

Kürt kadını öncülüğünde halkımız 2016 yılında tarihin ve son yüzyılın en büyük direnişini ortaya koydu. Kürt kadını özyönetim direnişinin başını çekti ve çok büyük bir rol oynadı. Ekin Wan, Taybet Ana, Pakize, Asya, Sêvê, Fatma, Berfîn, Avesta, Axîn, Derya, Serhildan ve daha onlarca, yüzlerce direnişçi kadın onurlu, cesur duruşlarıyla özyönetim direnişine kimlik kazandırdılar.

Faşist türk devleti Kürdistan'da direnişi ezmek için direnişçi kadını, Kadın Özgürlük Hareketi'ni baş hedef haline getirdi. Kadın Hareketi'ne karşı çok büyük bir saldırı gerçekleştirdi. Faşist devlet-AKP zihniyeti direnişçi kadınların cansız bedenine işkence yapacak kadar alçaldı, korkaklaştı. Kadını gördüğü her yerde katletmeyi, başaramadığı taktirde tutuklamayı, işkence etmeyi görev bildi. Eşbaşkanlık sistemine karşı yapılan saldırıları da kadına ve topluma karşı geliştirilen soykırım siyasetinin bir parçası olarak değerlendirmek gerekiyor.

Eşbaşkanlık sistemi eşit yönetim sistemidir. Kadın erkek eşitliğine ve özgürlüğüne dayanan özgür-eşit bir yönetim anlayışıdır. Dolayısıyla demokratik bir yönetim tarzıdır, demokratik siyaset anlayışının kendisidir. Eşbaşkanlık sistemi siyasi yönetim biçimini demokratikleştirdiği kadar, toplumu da demokratikleştirip özgürleştiriyor. Demokratik değerlerin temel kriter haline geldiği özgür ve eşit bir toplumsal inşanın gelişmesine sebep oluyor. Kadın, erkek eşitliğinde ve özgürlüğünde muazzam bir düzeyi ifade ediyor. Bu anlayışın tüm topluma sirayet etmesine doğrudan etkide bulunuyor. Bu sistemin demokratik ve özgürlükçü karakteri, demokrasi, özgürlük, eşitlik değerlerini topluma hakim kılarak, toplumsal cinsiyetçiliğin aşılmasını, toplumda özgürlük anlayışına dayalı yeni bir kültürün ve ahlakın gelişmesini sağlıyor.

Faşist Türk ulus devleti ve yönetimi AKP, eşbaşkanlık sistemini kendi iktidarına karşı büyük bir tehdit olarak gördü ve bu sistemi tasfiye etme saldırıları başlattı. Kürdistan'da eşbaşkanlık sistemiyle yönetilen DBP belediyeleri işgal edildi, yönetimleri tutuklandı. Eşzamanlı bir biçimde HDP eşbaşkanları, milletvekilleri, il, ilçe yöneticileri, çalışanları tutuklandı, binaları her yerde saldırılara uğradı. Tüm bu saldırılar esas olarak Kadın Özgürlük Mücadelesi'ne karşı yapılmıştır. Çünkü tüm bu gelişmeleri yaratan, özgürlük felsefesiyle beslenen Kadın Özgürlük Mücadelesidir. Önderliğimize karşı yapılan saldırıların dayandığı anlayış da aynı anlayıştır. Eşbaşkanlık projesi Önderliğimizin geliştirdiği demokratik özgürlükçü yeni paradigmanın özüdür. Eşbaşkanlık sistemine, bu sistemi temsil eden HDP, DBP ve sivil kurumlara karşı saldırı bir bakıma Önderliğimize karşı da bir saldırı oluyor.

Kürdistan Kadın Özgürlük Mücadelesi'nde 2016 yılı çok büyük gelişmelerin ve direnişlerin yaşandığı bir yıl olma özelliği taşıyor. Özgürlük mücadelesinin, demokratik ulus paradigmasının bölgeselleşmesinde ve evrenselleşmesinde Kürt kadınının direnişi belirleyici bir rolün sahibidir. Dünya, Kürt halkını ve haklı davasını Kürt kadınının onurlu direnişiyle daha fazla tanıdı. Dünya toplumu, özgürleşen, mücadele ettikçe daha da güzelleşen, örgütlendikçe ve iradeleştikçe daha da yücelen özgür kadın gerçeğiyle tanıştı. Kürt kadının özgürlük direnişi dünya kadını açısından derslerle ve büyük başarılarla dolu yeni bir tarih yarattı.

2016 yılı büyük bir direniş ve mücadele yılı oldu ve bu direnişlerde çok değerli kadın şahadetleri de yaşandı. Hepsini büyük bir saygı, sevgiyle ve minnetle anıyorum. Büyük kadın direnişçi ve baş öğretmenimiz Sara yoldaşın çizgisinde bu direnişi ve mücadeleyi kadınlar mutlaka başarıya götürecektir. Bu anlamda 2017 yılı da direnişin ve mücadelenin daha fazla yükseleceği, özgürlük gerçekleşmesinin daha güçlü yaşanacağı bir yıl olacaktır. Kürt kadını, özgür ve eşit yaşam sistemi olan demokratik özerk sistem inşasında ama, bu defa daha etkili bir biçimde rol oynayacaktır. Bölge ve dünya kadınıyla dayanışmasını, ortaklaşmasını daha fazla güçlendirecektir. 2017 yılı Kürt kadınının öncülüğünde bölge ve dünya kadınlarının birliğini kurma, ortak direniş cephesini güçlendirme yılı olacaktır. Kürdistan Kadın Özgürlük Hareketi önümüzdeki yıl içerisinde de bu perspektifle mücadelesini büyük bir inanç ve iradeyle yürütmeye devam edecektir.

■■■

Dersim Ozanları... Bizim Ozanlar'ımız...

"İdeolojik olmak demek; iradeli olmak demektir. Sorunlar karşısında çözüm perspektifine sahip olmak ve öngörülü olmak demektir. İdeolojik öncülük yapabilmek bir militan için varlık yokluk sorunudur."

Dilzar Dîlok

Ozan yoldaş, ömrünün en güzel yıllarını Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'yle oluşturmuş, yaratmış, yaşamış ve paylaşmış bir gerilladır. Ve o güzel yılları direnişle örmüş bir ozandır. Ozanlık tam da budur. Ozan olmak; halkının dili olmaktır. Ozan yoldaş da halkının en güzel ifade biçiminin mücadeleyle ifade bulduğu gerçeğini keşfetmiş, ozanlığın böylesini tercih etmiş ve Dersim'de icra etmiştir.

Dersim Katliamı sadece 38 ile sınırlı kalmamış, katliam 38'in acıları ve külleri üzerinde de sürdürülmüş ve Dersim'de Kürdistani toplumsallık her an saldırılara maruz bırakılmıştır. Dersim'deki doğal toplum yaşamına saldırılar hiçbir zaman durmamış, Dersim'in her an kendini küllerinden yeniden yaratacağı hakikatinden duyulan korku, küllerinin uzak, çok uzak diyarlara atılmasını getirmiştir. Türkçü faşizmin Dersim üzerindeki soykırım saldırıları hiç durmamıştır.

Sürekli bir soykırım harekatı geliştirilmiş, ekonomik, sosyal, siyasal yönler başta olmak üzere, yaşamı ilgilendiren her alanda soykırım saldırıları sürdürülmüştür. Bu yolla Dersim'in kendine has yaşamı, özgür toplum felsefesi, komünalliği, ahlaki ve politik duruşu dağıtılmaya ve bu yollarla sürgünler doğallaştırılmaya çalışılmıştır. Dersim'deki toplumsallığı ve komünalliği öldürerek Dersim insanını metropollerde yaşamak zorunda bırakmak, bir soykırım planıdır ve bu plan hala uygulanmaktadır.

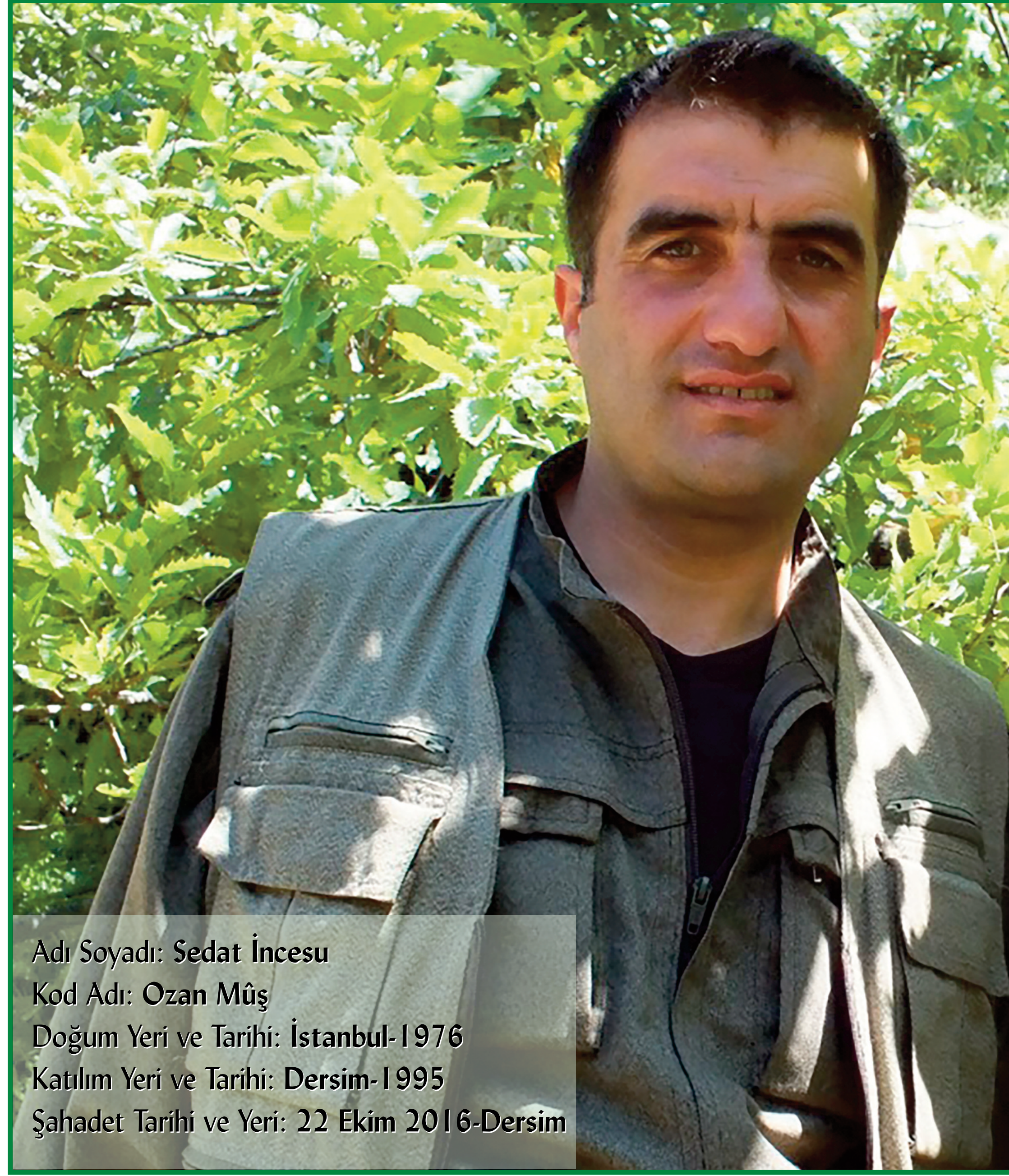
Bu durum birçok insanımızda görüldüğü gibi ülkeden kopuşu ve başka topraklarda yaşamını sürdürme arayışını getirmiştir.

Ozan yoldaş da bu soykırım politikalarına maruz kalan Kürdistanlı gençlerden biridir. Küçük yaşlardan itibaren metropollerde yaşamış ancak kendi kökleriyle, onu vareden ve hücrelerine şekil veren toprağıyla bağlarını hiçbir zaman koparmamış bir Kürdistan çocuğudur. Genç yaşında geldiği annesinin köyünde; yaşamı, ülkeyi, toprağı derinden hissetmiş ve bu hislerin bir anlamı, bir gücü olması gerektiğine inanmıştır.

Ozan yoldaş, kanının en deli aktığı bir zamanda ana toprağına, annesinin köyüne bir ziyaret gerçekleştirmiştir. Onun Dersim ziyareti, ana toprağını ziyareti onda yeni bir zamanın başlangıcı olmuştur. Orda hücrelerinin yenilendiğini, kendi gençlik yıllarına doluşmaya çalışan bajari anlamların gerçek olmadığını, Dersim toprağına kök salmış hakikatin kolay sökülüp atılamayacağını ve derinden toprağa kök salmış o damarların ne kadar güçlü olduğunu keşfetmiştir.

Ozan yoldaş, kaybettiği hakikatini Dersim ziyaretinde yeniden bulmuş ve o ziyaretin onda yarattığı duyguların öncülüğünde kendisi olmanın adımlarını atmaya başlamıştır. Yaşam kavramının yeniden anlam kazanmasıyla birlikte, kendi yaşamına dair sorular ve tanımlar ardı ardına gelmeye başlamıştır. Onu bu anlamlardan mahrum bırakan şeyin 'ne olduğu' sorusunu defalarca kendisine sormuştur. Sorularından aldığı cevapların kesişen yanları onda yeni bir kararlaşma yaratmıştır.

Eğer varolamıyorsa, bunu engelleyen şey onun varlığına kasteden şeydir. Ve bu, düşmandır.

Adı Soyadı: Sedat İncesu
Kod Adı: Ozan Mûş
Doğum Yeri ve Tarihi: İstanbul-1976
Katılım Yeri ve Tarihi: Dersim-1995
Şahadet Tarihi ve Yeri: 22 Ekim 2016-Dersim

Zaman herkes için tüm Kürdistan için direniş zamanıdır...

Ozan yoldaşın Dersim'de yaşadığı ve kendisi olabildiği özgür anlar düşman kavramını bilince çıkardığı anlardır. Çünkü Dersim'de kendisi vardır ve kendisi olduğu sürece karşısındaki devlet, devlet memuru, asker, polis ve diğerleri düşman olmaktadır. Çatışmaları görmüştür, gerillaları görmüştür. Dersim toprağına dokunmuştur. Oradaki çiçeklerin rengini görmüştür. O topraktan geldiğini, o çiçekle kardeş olduğunu duyumsamıştır. Kesilmiş olan ve o topraklara gömülen göbek bağının o topraklarda yepyeni bir bağa dönüşerek yeşerdiğini farketmiştir.

Ozan yoldaş, ana toprağı olan Dersim'de kendini, benliğini ve özgür varoluşunu keşfetmiştir. Ve tüm keşifler onun yeni yaşam kararları vermesini sağlamıştır. Bu buluşların ardından Ozan yoldaş, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ne katılma kararı vermiştir.

Ozan yoldaş, 1994 yılında Özgürlük Mücadelesi'yle tanışmış ve 1995 yılında Dersim dağlarından gerilla saflarına katılmıştır. Önder Apo'nun geri çekilme talimatları ve Parti'nin eğitim çalışmaları dışında tüm gerillacılık yaşamı, Dersim ve Karadeniz dağlarında geçmiştir. Zor koşulların, zor zamanların ve zor anların militanı olmanın en güzel, en kararlı ve dinamik örneğini sergilemiştir. Uzun yıllar sonra Medya Savunma Alanları'nda gördüğü eğitimlerle gerilla pratiğinde komutanlık üstlenmiş ve görevini de layıkıyla yerine getirmiştir. Böyle bir süreçte Dersim dağlarında şehit düşen yoldaşlarının silahını yerde bırakmamak için, yeniden yönünü Dersim dağlarına vermiştir. Zaman herkes, tüm Kürdistan için direniş zamanıdır. Ve o, direniş zamanını direnişle örmenin militan duruşunu sergilemenin tereddütsüzlüğünde silahı omzunda Dersim dağlarını yol eylemiştir.

Ozan yoldaşı Medya Savunma Alanları'nda tanıdım. Onun, Dersim dağlarında savaşmış bir gerilla olmanın verdiği sorumluluk duygusunu, en önde savaşan öncü bir militan olma ciddiyetini, her an her şeyini vermenin kararlılığı kadar yaşama her an üst düzeyde önem vermenin bilincini yansıtan duruşunu, birlikte kaldığımız zaman içinde hep duyumsadım, ciddiye aldım, örnek aldım. Duruşu, sorgulamaları, ulaştığı askeri taktik bilinç düzeyi ve gerillacılık üzerine yoğunlaşmaları gittiği her alanda ve her çalışmada doğal bir ölçü olduğundan, bu ölçüleriyle parti yaşamının doğal öncüsüydü diyebiliriz.

Aynı zamanda yaşam içindeki ciddiyeti, keskinliği, kararlılığı, sorumluluk duygusu, yaşamın günlük akışındaki komünal ruhu, paylaşımcılığı, toplumsallığı hep önde olmuştur, örnek olmuştur. Az söyleyip çok yapmayı esas alan yoldaşlardandı. Doğruları söylemenin öneminin farkında olduğu kadar, yaşamın kendi akışkanlığının da doğruları yaparak, doğruların yaratıcısı, eylemcisi olarak yaşamı komünal bir ruhla inşa etmenin farkındalığı, Ozan yoldaşı doğal bir yaşam öncüsü yapmaktaydı.

Kendini kolay görünür kılmayan, görünür olanın ve kolay dile gelenin çok ötesinde derinden yaşadığı komünal ruh, yaşam sorumluluğunu aldığı günlük görevlerde gizlemeyi başaramadığı özelliklerinin başındaydı. Hem aldığı görevi en mükemmel şekilde yerine getirme kararlılığı ve hem de en küçük görevlere dahi en büyük eylemi yapıyormuşçasına gösterdiği ciddiyet ve her zaman yükün fazlasını kaldırma girişimi, doğal olarak yaşamı paylaşan tüm yoldaşlarda bir bilinç, saygı ve güven uyandırırdı. Çünkü o; yaşamı en anlamlı şekilde yaşamanın arayışındadır ve tek bir an dahi yaşanacaksa onurlu ve özgür yaşamanın birlikte yaşanabileceğinin de farkındaydı. Bu duruşu her zaman için onun en belirgin yanı olduğu kadar, kimi zaman bazı arkadaşlar tarafından kolay anlaşılmamayı ya da salt görünür olan yönüyle tanımlanmayı da getirmiştir.

Pratik derinlik kadar her zaman kendini ideolojik yönden yetersiz gören, bunu dillendiren ve aşma çabasını her anına sığdıran bir duruşu vardı. Her anını Önderlik ideolojisiyle yaşamanın, ideolojiyi anlama ve derinleşmenin çabasına dönüştürürdü. İdeolojik derinlik sağlamanın önemini sürekli dillendirirdi. "Kişide ideolojik bakış gelişmediğinde, kişi kördür. Görerek yürüse dahi, ulaşacağı sonuç daha derin bir körlük ve çıkmaz olacaktır" sözleri onun ideoloji konusuna duyarlılığına dikkat çekmektedir.

En belirgin yanı; özgür bir birey olma iddiası ve çabasıydı

"İdeolojik olmak demek, iradeli olmak demektir. Sorunlar karşısında çözüm perspektifine sahip olmak ve öngörülü olmak demektir. İdeolojik öncülük yapabilmek bir militan için varlık yokluk sorunudur" sözleri, onun ideolojiyi algılama derinliğini de ortaya koymaktadır. O, ideolojiyi öğrendiği kadar anlayan, anladığını tüm kalbiyle ve beyniyle yaşayan ve bu temelde kendi yaşadığı kadarını da her koşul altında yaşatma ve toplumsallaştırma mücadelesiyle bütünleştiren bir militandı.

Ozan arkadaş tüm düşünsel derinliğini, yoğunlaşmalarını ve tüm çabasını güçlü savaşan ve başaran bir komutan olmaya adamış, bu noktaya odaklamış olan bir militandı. Yaşamın tamamını bu noktada ortaya çıkan eksiklikleri tamamlamanın vesilesi haline getirmişti. Biraz çekingen yanları vardı ve özgüven konusunda eleştiriler almıştı. Bu konuda gelen eleştirileri aşma kararlılığı vardı. Bu konuyu da kişiliğinde aşması gerektiğini doğru militanlaşma ve doğru gerillalaşma, komutanlaşma konularıyla bağlantılı olarak ele almış ve şöyle demişti; "Özgüven sorunu yaşayan bir gerilla öncülük yapamaz."

Özgür insanın kendini, toplumsallığıyla birlikte yaratmayı başaran insan olduğu gerçeği, Ozan yoldaşın yaşamında erimiş bir gerçekti. Eleştirilere yaklaşımı, öncelikle anlama, anlam verme, gerçekten derinliğine kavrayarak ikna olma ve eleştiriyi kendini değiştirmenin, yenilemenin yol açıcısı olarak yaşamına kabul etme temelindeydi. Eleştirileri kolay kabul etmeyen, ancak kabul etme çabasını derinden veren, anladığı andan itibaren de kendini değiştirmenin coşkusunu yaşayan, değişimi yaşamın yenilenişi olarak algılayan ve coşkuyla, yaşam heyecanıyla karşılayan bir tarzdaydı. Kendinde mülkiyetçi, dar, dogmatik ve bireyci özelliklerin yeşermesine izin vermeyen, bunları başardıkça özgür olacağının farkında olan bilinci, hiçbir zaman duruşundan kopuk olmayan bir devrimciydi.

Ozan yoldaşın en belirgin yanı özgür bir birey olma kararlılığı, iddiası ve çabasıydı. Özgür bireyin, kendisi olabilmenin, 'xwebûn' olabilmenin şartını kendinde ve toplum yaşamında gelişme yaratmak, kişisel zorlanmalardan kurtularak yol arkadaşlarını zorlanmalardan kurtaracak ve öncülük yapacak bir militan duruşa ulaşmak olduğunun derin bilincindeydi. Bundan dolayı şikayet eden, çözümsüz kalan, kendini sorun olarak ortaya koyan ve zorlanmalarını tıkanmaya dönüştürerek aşamayan duruşlar karşısında müthiş mücadeleciydi. Zaten böyle duruşların erkek egemenlikli sistem içinde erkeğin düşürüldüğü durum olduğunu, bu yaklaşımları sergilemenin ise tam da egemenlikli sistemin erkeği olmak anlamına geldiğini düşünür, yaşamında da bundan kurtularak özgürleşmenin çabasını verirdi.

Devamı sayfa 23'te